

REALITATEA

ilustrată

DESCHIDEREA PARLAMENTULUI. — Regele Carol, Marele Voevod Mihai și Principele Nicolae, plecând dela Palatul Regal.

Foto I. Berman-„Realitatea”

PREȚUL 10 LEI

ZEUL

Surâsuru

AM CALATORIT dela Coreea spre Japonia, pe vasul prietenului meu Yokogi, ca invitat și medic. Căpitanul Yokogi era bolnav și credea că va muri. — „Boala dumitale” i-am spus eu, „e numai o febră și aceasta nu înseamnă o boală pentru dumneata. Sângele îți fierbe puțin în vine și atâta tot. Măine vei fi iarăș sănătos”.

Totuș prietenul meu Yokogi surâse misterios și tăcu. El nu contrazicea pe nimeni, nu se certa cu nimeni, pentru că era bun și îngăduitor ca toți discipolii lui Budha. El posedă numai un vas comercial și o inimă generoasă. Am aprins lampa. O lumină verde cenușie se cernea prin hârtia creponată a lampionului, pe care se mai puteau recunoaște semnele sfinte. Vechiu ca pământul era acest lampadar, care a supraviețuit furtunii nenumărate dealungul anilor. Umbrele crucii lui Budha oscilau în cabină ca niște păianjeni și goniau lumina verde mată într'un dute-vino neînțecat.

Obake este spiritul nopților japoneze. Cel mai temut duh al umbrelor.

Examinez figura căpitanului Yokogi care zâmbeste. El își dă seama de eforturile mele. Surâsul său mă doare. N'am cunoscut în Europa niciodată un astfel de surâs. În patria mea oamenii zâmbesc, arătându-și dinții ca și strămoșii lor deacum douăzeci de mii de ani. Dacă Budha ar putea salva și rânjetul nostru!

Unde am văzut eu pentru prima oară acest surâs asiatic, într'un loc dubios, în prea cinstita Europă?

Lighioana intrase pe fereastră și se repezise lacomă asupra căpitanului, care se feri înlături, îngrozit...

Dansul lor ritmic farmecă..

n'au plâns la moartea lui Budha și sunt blestemate. Peste tot locul numai spirite. Numai în marele spirit al propriei tale umbre nu crezi.

Triste se tânguesc luminile și umbrele lampionului, în cabina inundată parcă de un mister necunoscut mie.

— „Yokogi, eu cred că dacă ar bate vântul puțin mai tare, te-ai simți mai bine. Tu-mi ascunzi ceva, o suferință mare, pe care nu o pot pricepe, pentru că sunt un drac din cealaltă parte a Oceanului. Oamenii cari mănâncă carne și oamenii cari mănâncă numai plante nu se pot înțelege. Eu mă bucur de tăcerea vântului, care mă ține în marea albastră a Coreei, tu însă te 'nbolnăvești pentru acelaș motiv. Atât timp cât vântul făcea vasul tău să înainteze, erai sănătos. A doua zi din luna a șaptea am plecat și opt zile ne-a dus vântul peste mare. Liniștea te-a îmbolnăvit. Incărcături tale de cărbuni însă, nu-i pricinuește nici o pagubă, dacă vom ajunge cu o zi mai devreme sau mai târziu.

Când vântul ți-era prielnic, erai atât de mulțumit, încât să-mi istorisești fel de fel de lucruri când luam ceaiul împreună.

De dragoni care se prăvălesc în prăpăstii fără fund, de călugări cari au un al treilea ochiu în tonsura lor, de spiritele pădurilor cu gura în frunte, spirite, care mănâncă copii mici, de femei bătrâne care fură spiri-

tele copiilor la fluviul morților și de Emma, teribilul vostru zeu al morții. Voi uita aceste povești tot așa de puțin ca și aroma ceaiului tău și a ridichilor de Daikon, pe care le-am mâncat atât de des împreună. Nu te-am înțeles niciodată pe tine, și nici surâsul tău copilăresc. Probabil că nici tu n'ai înțeles niciodată vorbele mele. Pe mine nu mă obsedează spiritele; pe mine mă 'mpinge peste mări numai sângele meu, propriul meu destin. Nu mai pot să sufăr pământul. Simt că mor când văd în Europa acel surâs bleg și fără expresie.

Capul zeului vostru Emma, din contra, este o figură a lui Budha. Și cine ar putea privi mai mult de șapte secunde înfățișarea îngrozitoare a lui Emma? Și a-

cum am adevărate comoții când îmi amintesc momentul în care preoții ridicau lămpioanele și desvăluiau în plină noapte pe zeul morții. Eu nu cred în spiritele voastre, Yokogi. Măine va veni un vânt, o furtună, poate chiar un Taifun și tu vei fi iar sănătos.

Vom pieri amândoi, dar eu nu te voi lăsa să mori singur.

Ce glume copilărești faci tu cu spiritele tale, Yokogi, că tremuri ca un șoarece în capcană. Nu avem noi pe bord o pisică cu trei culori, care alungă

„și tromba se apropia de noi cu o viteză fantastică, amenințând să ne înghită, să ne acopere cu totul...”

toate spiritele rele? Incede-te în destinul tău, căpitane Yokogi!”

În acest timp căpitanul vru să-mi vorbească.

— „Ce vrei tu, copilul meu, Cum?”

Prietenul meu se ridică și mai mult într'un tremur spasmodic de buze și spuse:

— „Cele trei zile ale lui Bon!”

— „Cum? Nu te înțeleg. Ți-e frică că n'ai să poți lua parte la serbarea voastră națională? Ce sunt cele trei zile ale lui Bon? Nu surâde Yo-

„Eu dacă aș fi în locul dv. n'aș trage cu revolverul în peștele acesta...”

kogi. Spune mai bine ce sunt cele trei zile ale lui Bon? Tu ști că eu sunt un drac din partea cealaltă a oceanului. Te voi înțelege, căci o vreau din tot sufletul. Voi crede în fluturile care aduce febră dacă-mi spui ce sunt cele trei zile ale lui Bon. Vrei să-ți dau Sake, chinină, sau opium? Îți dau ce vrei tu, doar nu vei mai surâde astfel căci începe să-mi fie teamă. Surâsul tău mă 'ngrozește”.

Yokogi răspunse cu vorbe întretăiate:

— „Morții se ridică ca adevărați uriași!”

— „Care morți? Ți-am mai spus, surâsul tău mă 'ngrozește. Buzele mele vor deveni reci ca gheața și iată încep să bâlbâi, dacă n'ai să-mi spui ce sunt cele trei zile ale lui Bon”.

Yokogi răspunse tremurând:

— „Ziua treisprezecea, a paisprezecea și a cincisprezecea a lunii noastre”.

— „Buzele tale sunt ca bucăți de gheață. Vezi oare vre-un spirit? Te torturează vre-un duh rău, care te face să tremuri așa? Te rog spune-mi. Tu ști că eu am început să cred în metempsihoză și evit mâncărurile necurate. Eu prețuiesc orezul care este preparat fără carne de animale. Nu crezi în sinceritatea mea? Să-ți jur pe răsunarea lui Emma?”

Yokogi vorbi ca scuturat de friguri:

— „În ziua a șaisprezecea nu vom fi acasă”.

— „Desigur că nu; apele Coreei sunt prea mari. Totuș au fost destule zile când n'am fost acasă și surâsul tău nu era așa de groaznic. Iată, beau în sănătatea ta; pentru însănătoșirea ta.”

Yokogi se ambiționase însă să nu-mi desvăluie secretul celor trei zile ale lui Bon. M'am dus atunci la Fusaichi pe care-l știam lipsit de superstiții și l-am întrebat ce semnificații misterioase au aceste trei zile ale lui Bon. Cu acelaș surâs enigmatic. Fusaichi îmi răspunse:

— „Poimăine încep zilele lui Budha. Adică mai bine zis ale morților lui Budha. Timp de trei zile, marea va fi traversată ca o șosea, de spiritele care se întorc înapoi în Nirvana”.

— „Dece vă e însă așa frică de aceste spirite? Ce ne pot face ele în drumul lor spre Nirvana. Oamenii vii sunt periculoși, dar morții nici nu mușcă, nici nu o-

moară așa după cum propria ta umbră nu face nimic corpului tău.

— „Nouă nu ne este frică de spiritele lui Budha, dar în a șaisprezecea zi a lunii, vin corăbiile cu spirite și vai de acela care nu se află în port. Acela trebuie să moară. Morții îl iau cu ei.

Am ridicat deodată piedica revolverului; mă enervează acest pește sburător care tot dă târcoale vasului nostru.

Fusaichi se apropie de mine și-mi spuse politicos:

— „Dacă aș fi eu în locul dv., nu aș trage în peștele acesta. Ai putea să omori pe fratele căpitanului nostru”.

— „Acum pot să râd și eu odată, Fusaichi. Tu crezi poate, că dihania aceea a fost vreodată om? Așa de rău nu pot gândi despre semenii mei. Uită-te la bestia aceea, cum își strânge aripile negre, cum se svârcolește, cum se întinde... Fratele lui Yokogi s'a înecat în mare, nu-i așa Fusaichi?”

— „Era pescar și s'a înecat din cauza unui Taifun, care l-a surprins aproape de coastă.”

Fusaichi, nu crede în răsunarea lui Budha, dar eu văd în ochii lui, cum tremură de frica zilelor lui Bon. Il mai întreb odată, dacă într'adevăr îi e atât de frică de spirite. Cu o mină

Echipajul începu să alerge ca smintit pe punte. In furia uraganului, care svârليا fantastic coaja noastră de nucă, dihania acoperia mugetul valurilor, cu strigătu-i sălbatec. Zeul furtunei își cerea prada și vroia s'o ia cu orice chip

Duhurile aruncau asupra noastră hârdaie, găleți cu apă... Pompele erau gata de funcțiune...

foarte convinsă, Fusaichi îmi răspunse că dacă spiritele nu ne vor trage în adâncul mării, paralizia totuși ne va lovi pe toți.

— „Cunoști dumneata, pe Kappa? Ai auzit dumneata vreodată de isprăvile lui groaznice?”

În loc de orice răspuns, am ridicat din umeri, gândindu-mă că nu Kappa va fi acela care ne va îneca, ci desigur o furtună groaznică, un Taifun care bântuie marea Coreei în acest anotimp. Am plecat să-mi văd bolnavul. Marea începu să se agite.

În depărtare vedeam o trombă enormă, care se apropia de vasul nostru. Un vânt puternic începu să sufle și să se coboare peste valuri, ca o căruță care ar merge noaptea pe un câmp răscolit de obuze. Toate eforturile depuse de cârmaciul nostru, rămaseră infructuoase. Elementele naturii, cu o putere titanică, își băteau joc de cârma noastră. Marinarii alergau după hârdaie, pompele gata de funcțiune, așteptau asaltul valurilor. Tromba se apropia, ne prinse ca într'un vârtej amețitor. O ceață deasă ne învălui, astfel că nu puteam vedea decât elementul ostil, care își manifesta furia printr'un muget asurzitor.

tor. Mă cramponasem cu mâinile de o bară a punții, hotărât să înfrunt și această încercare cu riscul vieții mele.

Oamenii echipajului, superstițioși, luară câteva hârdaie, le scoaseră fundul și le asvârliră în apă. Aceasta pentru ca demonii vrând să asvârle apă pe punte să se păcălească, îndeplinind munca inutilă a Danaidelor. Valurile începură să inunde puntea. Oamenii îngrozii fugiau din cabine pe punte și înapoi, neștiind ce măsuri să ia. La un moment dat, sunete lugubre ca de sirene fantomatice, începură să ne vuiască în urechi. Marea în prada unei furii indescriptibile asvârlea potop de valuri pe punte.

Intr'adevăr, oamenii aceea aveau dreptate. În capul fiecărui val, făcându-și loc printre spume, mii de lighioane, adevărate viziuni de infern, jivine cu ochii holbați, cu nenumărate ghiare, țineau par'că în labele lor abjecte nenumărate hârdaie și rânjind cu o satisfacție bestială, asvârliu apă, inundându-ne, stropindu-ne fața, umplând cabinele. Se strecurau par'că dealungul catargelor, și deodată se isbeau cu putere de ele, căutând să le nimicească; loviau cu o forță diabolică, în toate direcțiile rupând funiile, străpungeau coastele vasului, fă-

cându-l să pâraie din toate mădularele, să trosnească, ca lemnul în flăcările unui rug.

Deodată un val enorm se năpusti asupra noastră și cât ai clipi, jumătate din echipaj fu învăluit de apă, ridicat în slavă și înghițit în masa neagră și fără fund a Oceanului.

Deodată, apele se desfăcură ca o prăpastie. Ceva ca o pompă enormă, care ar fi putut suge cu o putere de mii de cai, ne atrase

Lampadarul se legăna de-asupra mea, ca o viziune haotică...

spre fund, dându-mi senzația unei căderi vertiginoase.

Ca un adevărat vas-fantomă, ce ar aluneca pe fundul mării, printre lighioanele apocaliptice, alături de hidre, caracatițe, pești cu înfățișare de incarnații de spirite rele, în mijlocul unui tumult asurzitor, al unui muget care-ți dădea impresia că te afli la porțile iadului nava noastră tăia apa neagră ca smoala toată. Deodată un șuerat sinistru se auzi. O lighioană enormă cu aripi de liliac, cu o gură căscată ca un dragon, cu ochii fosforescenți, de par'că se adunaseră acolo toate crimele pământului.

(Continuare în pag. 6-a)

DESENATORI MEDIANICI

PINTRE irealitățile atribuite așazisei medianități, una din cele mai interesante desigur, dar care lasă încă un câmp destul de larg ipotezelor de înșelătorie, — deoarece e greu de controlat, — e și desenul.

Condițiunile cerute pentru producerea fenomenului nu prezintă nimic caracteristic, fiindcă intră în câmpul normal al fenomenologiei medianice: în genere așa zisul *medium* cedează unei impulsii, pe care el o afirmă că e străină de propria-i voință, și care-l silește să deseneze ori să picteze și în acel caz, puterea ființei presupuse, se concentrează numai asupra mâinii subiectului, călăuzind-o, însă lăsându-i absolut liber uzul tuturor celorlalte facultăți.

Se întâmplă uneori ca desenul să fie executat prin voința subiectului, — care cel puțin în aparență, e liberat de propriile sale facultăți, — dar numai pentru a reproduce figurile ce i se arată înaintea ochilor. E ușor de înțeles, că în această din urmă categorie de fenomene, sinceritatea e foarte greu de dovedit; desenele astfel obținute nu sunt considerate ca adevărate desene medianice.

O examinare superficială a ilustrațiilor alăturate face ușoară înțelegerea, căci arată care sunt distincțiile posibile și ce caractere exterioare deosebesc desenul medianic propriu zis, de desenul aparițiilor fantastice.

William Blake, care a trăit la Londra între 1757 și 1827, a fost mai mult în desenator de vedenii decât un *medium* desenator; dealtfel, când de-

Cliseele reproduce în această pagină, reprezintă câteva desene medianice, executate de oameni fără nici o pregătire specială în viața reală, dar cari în transă hipnotică devin desenatori foarte iscușiți.

privească ațintit intensitatea mării și a cerului, deoarece „bijuteriile luminei, oamenii cerești radiați, apar ca un singur om, care-și ascunde corpul în lumina sa scîlipoare... Pierdut de plăcere după semnul său solar... sare ca un copil”.

Blake, pe lângă desenator a mai fost și scriitor și a publicat unele din operele sale de origină medianică, printre cari: *Căsătoria cerului și a iadului* și un cântec de libertate.

Toate aceste opere, tot atât de literare pe cât de pitorești, el declara că i-ar fi fost dictate sau inspirate de ființe mari, printre cari enumăra, pe lângă călugărul Roberto: Nelson, Pitt, Voltaire, Milton, Tiziano, Correggio, Rubens și profeții. Dumnezeu-Tatăl îi apăruse de mai multe ori în toată mărișoara lui, iar cu Isus Christos conversa în mod obicinuit.

În 1802 Blake scria prietenului său Butts: „Nu resimt nici o rușine să spun ceea ce ar trebui spus, căci sunt, și ziua și noaptea sub conducerea mesagerilor cerului”.

Era într-adevăr ceea ce pretindea că este, sau numai un biet om atins de o formă ciudată a nebuniei, care-l făcea să viseze când desena ori când scria? Cine știe?

Întorcându-ne la desenele medianice, reținem că acelea ale lui Blake nu pot fi considerate ca atari, în adevăratul înțeles al cuvântului, cum sunt desenele lui Machner. Acesta, care în 1902 și-a expus la Berlin lucrările, era un fost bucătar, în care încă din copilărie s-au manifestat ciudățeniile medianice, pe care nu le-a băgat nimeni în seamă.

Lăsând mai târziu meseria de bucătar, deveni marinar și i se întâmplă atunci un fapt care prezenta toate caracterele fenomenului adormirii: superiorii săi îl învinovățiau că nu ascultase o comandă, pe care el știa că o îndeplinise. Machner reuși să stabilească, cu mărturia celorlalți, că în momentul acela el dormia pe scaun. Această întâmplare îi făcu de nesuferit serviciul și se întoarse la meseria sa de bucătar.

Ce e mai curios e, că el nu credea în spiritism și cu atât mai puțin în propria sa putere medianică; totuși, după vreo 12 ani, într-una din așa zisele ședințe spiritiste, cade în *transă* și ține un lung discurs asupra spiritismului, lucru de care se minună când se deșteaptă. Într-o altă ședință s'a manifestat pe jumătate asupra unei fi-

ințe care zicea că se numește „Michelangelo” sau „Botho”, și istorisi povestea vieții sale, corespunzând întocmai cu aceea a lui Michelangelo, poveste pe care Machner afirma că nu o cunoscuse.

„Botho” învăță pe *medium* să picte-

senă, nu mai era în *transă*, ci copia după modele pe care numai el singur le vedea.

Într-o ședință de noapte, în cursul căreia desena pentru John Varley niște retrageri de spirite, acesta îi spunea:

— Reprezintă-mi pe cutare.

După un moment, Blake îi răspundea:

— Iată-l! — și se punea pe lucru *ridicând din când în când ochii, ca pentru a studia modelul*.

Câteodată modelul dispărea și atunci Blake intrerupea lucrul, exclamând:

— Nu pot să continui, a plecat...

Altădată când era vorba de o schimbare de poză, înceta de a desena și dacă schimbarea persista, începea un alt desen. Un martor al ședințelor sale afirmă:

— Este adevărat că avea o imagine în față; — ceea ce concordă cu ce spunea Blake adeseori:

— Când îmi poruncesc spiritele, scriu, și din acest moment *văd cuvintele zburând prin cameră, în toate sensurile*.

Dintr-o scrisoare scrisă unui prieten și reprodușă în cartea pe care Francesco Benoit, profesor de istoria artelor la Universitatea din Lille, a scris-o asupra lui Blake în 1907, se poate releva procesul genetic al vedeniilor sale:

„Artistul e pe mal, contemplă marea, soarele strălucește, lumina scânteiază ca niște bijuterii”. După o *trăsătură* el descoperă că „fiece particică de lumină e un om”. Oamenii aceștia îi *chiună*, și el a leargă pe malul apei, fiindcă-i vorbesc. Atunci se află „în valul razelor din cer”; el e adesea nespus de strălucitor. Din când în când vede „pe drăgușul de Felpham cu dulce voce de femeie”. El continuă să

ze în ulei și acuarele; și se întâmplă că Machner, care n'avea absolut nici-o noțiune tehnică de pictură, se găsi în încurcătură, fiindcă din cutia lui de culori lipsea verdele, și conducătorul său îi suggeră ideea că poate să-l obțină amestecând galbenul cu albastrul închis.

Machner își începea aproape toate picturile din colțul stâng de sus al foaiei ori pânzei, fără nicio urmă de *eboș*; el afirmă că vedea desenul deja făcut așa că nu-i mai rămânea decât să-l coloreze. Cu mijlocul acesta picta flori minunate, care trebuie să fi aparținut lui Marte, Saturn și altor planete din sistemul nostru solar și se manifestă chiar ca un valoros peisagist, cu toate că în stare normală nu știa să țină pensula. E de notat că Machner a fost admis prin intervenția unui artist, la școala de arte din Berlin, dar i-a fost imposibil să se adapteze măestrilor, cari neînțelegând modul său impulsiv și intuitiv de a picta, voiau să-l asocieze metodei lor convenționale; deaceia Machner, după câteva lecții, a părăsit școala, fără să fi învățat ceva.

Desene mult mai ciudate au fost totuși obținute de un alt *medium*, englez ca și Blake, dar care spre deosebire de acesta era lipsit de orice cultură artistică. E vorba de un simplu *policeman* londonez.

El ședea într-o obscuritate aproape completă; când se manifesta semnele transei, lua în mână o pensulă și imediat începea să deseneze. Caracteristica desenelor sale este incomprehensibilitatea semnificației lor; ele sunt niște corcitură monstruoase; regnul vegetal împerechiat cu cel animal, flori care devin oameni, animale necomplete, de o urâtenie aproape repugnantă, care arată fructul unei fantezii supraexcitate.

Vin apoi greșelile acelea involuntare, pe care de multe ori mâinile înarmate cu pensula le fac pe caet, lăsând pe urmă o grămadă de linii alandala, din care totuși se poate întrezări ici și colo câteva trăsături aproape de neînțeles, asemănătoare cu lucruri, peisagii ori persoane cunoscute.

Ceeace contrastează viu cu subiectul de neînțeles, e tehnica lucrului, siguranța trăsăturii, precizia detaliilor, mlădie-ca coloritului.

O altă ciudățenie a fenomenelor prezentate de acest umil *policeman*, e că după un an de manifestări ele au încetat și acum nu mai poate să deseneze.

Un alt desenator celebru medianic a fost și americanul J. M. Spear, care era contabil, funcție în cursul căreia a căpătat o rană la mână, rană ce l-a făcut impropriu scrisului. De atunci începu

forța sa care se exprima cu desene anatomice și mai ales cu capete de războinici antici, animale fantastice și vedenii caraghioase. Lucrul său era foarte încet, căci de-abia după câteva luni dela început, se putea considera ca terminat.

Ce trebuie să spunem despre genul acesta de fenomene?

Byron zice:

„Mulți sunt poeți și nu știu să-și redea concepțiile lor”; iar din cele spuse până aci e de notat, că mulți au în stare latentă priceperea desenului, dar în condițiuni normale nu știu să o realizeze; trebuie condițiuni absolut speciale, cărora nu pot să se supună toți. Aceste condițiuni sunt: *transa*, hipnotismul, sugestiunea; dar când o să-și găsească ei singuri puterile acelea care intră în joc? E vorba în realitate de ființe din lumea cealaltă ori numai de niște forțe latente, dar încă necunoscute în esența lor, ascunse în orice ființă omenească vie?

Zeul furtunii

(Urmare din pag. 4-a)

tului, cu niște ghiare ascuțite și lungi, ca iataganele se năpusti asupra mea. Era Kappa!... Zeul furtunii! Simții duhoarea acelei jivine care se apropiase, strânsoarea ei nesuferită. Căutai să mă apăr, dar respirația mi se înnăbuși în piept și-mi pierdii cunoștința...

Cât am rămas în starea aceasta de letargie, nu știu. Când m'am trezit, o mare calmă se întindea în jurul nostru. Luna întindea pânze argintii pe valurile molcome, un vânt cald și ușor ca de primăvară, făcea corabia să plutească alene, ca într'un vis. Primul meu gând a fost să-l găsesc pe Yokogi.

Am căutat toată corabia. Am strigat. Nimeni nu-mi răspunse.

Într'un colț doi chinezi, unicii supraviețuitori ai echipajului, îngroziți încă de furtuna prin care trecuseră, stăteau înghesușiți unul lângă altul, cu ochii pironiți spre cer, paralizați.

Acum, înțelegeam surâsul enigmatic al lui Yokogi.

Am intrat în cabină. Ca prin minune, lampionul nu fusese asvârlit și se clătina ușor, cu figura lui stranie de bronz de hârtie. Mi-am căutat pipa de opium. Zăcea pe jos, plină de apă. Fericit că am regăsit această unealtă, care-mi trebuia să-mi redea optimismul și visurile mele de altădată, am înfundat-o cu câteva bobite de opiu și m'am lungit în hamacul meu, din care picura încă apă, dealungul frânghiilor. Priviam lampadarul, cu ochii lui stranii și'n fumul de opium, alături de el, o altă figură surzătoare se desfăcu par'că din ceață; o figură cunoscută mie, care surâdea prietenește și totuși neînțeles... Bietul Yokogi...

Un record feminin

Maica depe „Principesa”. — Treizeci și cinci de ani pe mare

CINE a călătorit cu vaporul „Principesa Maria” și a avut marea demontată, nu se poate să nu se fi bucurat de buna îngrijire părintească fie prin cuvinte de îmbărbătare, fie cu fapta, prin serviciile de ajutor prestate fără răgaz ziua ca și noaptea, din partea celui

În decursul a treizeci și cinci de ani de ambarcare efectivă pe vaporul „Principesa Maria”, Vasilichia Anghelescu a schimbat exact o duzină de comandanți, începând cu I. gin Paicunici, dalmatin de origine, însă excelent marinar, devenit mai târziu directorul serviciului maritim de stat Bulgar.

După acesta s'au perindat: comandor Vasile Iorgulescu, decedat; comandor Cezar Boerescu actualul director al primei societăți de navigație maritimă română *România*; comandor C. Cinchi, decedat; d. comandor C. Stoianovici, pensionar; apoi căpitani D. Brânzei, Amedeu Heinrich, Oscar Asingher, Emil Paraschivescu, Maximilian Hrubes și Mărcineanu.

În afară de comandanți, în serviciul curent la bord s'au mai schimbat pe acest vapor alte câteva serii de medici și câteva duzini de căpitani secunzi, șefi mecanici, ofițeri de punte și mașină, precum și câteva sute de marinari, focari și personal de restaurant, cari toți au trecut vremuri grele de suferință, prin buna îngrijire a Vasilichiei Anghelescu.

Printre pasageri a îngrijit de capete încoronate și prințiere, — care călătoriau, incognito, — de miniștri, somități științifice și înalți oemnitari, cari nu se jenau să o cheme — *maica* — sau *măicuța* cupă cum spun tot portul și echipagiile tuturor celorlalte vapoare: „maica de pe „Principesa”.

Pentru faptele bune și serviciul prestat în timp treizeci și cinci de ani de navigație efectivă, se cuvine a i se acorda o mică răsplată și întrucât făcând parte din echipajul auxiliar, Vasilichia Anghelescu nu are drept la pensie, propunem a se inaugura activitatea Casei de Ajutor a Marinarilor, de curând înființată, prin a i se acorda o pensie viageră, iar pentru timpul îndelungat de ambarcare, — ceeace constituie un record de rezistență pentru această femeie română, — ar fi de dorit ca societatea femeilor ortodoxe române, să ia sub ocrotirea ei acest unic caz spre a susține judicioasă noastră propunere.

TOMA CIPRIAN

mai vechi membru din echipaj: Vasilichia Anghelescu.

Având în „primire” întreg avutul de lingerie al vaporului, dela restaurante și cabine, „Madame Vasilica” se află imbarcată pe *Principesa Maria* încă dela sosirea acestui vapor în țară, pe când se numia *Ignazio Florio* și se afla sub comanda căpitănelui Giovanni Caponi care a rămas apoi cu vas cu tot, sub pavilionul nostru național.

Mai înainte de a se fi imbarcat pe „Principesa Maria” și-a început cariera marinărească în specialitatea sa de bună gospodină, pe primele va poare de pasageri *Cobra*, *Medea* și *Meteor* având puterea fizică de a suporta toate greutățile vieții de mare pe ori și ce timpuri și a da la caz de nevoie ajutorul cuvenit celor ce călătoreau.

O minune a invenției japoneze!

„EXTRA-KATOL”

praf din flori japoneze, asigură distrugerea radicală a tuturor insectelor supărătoare ca: gândacii, ploșnițele, puricii, molii, muștele, precum și a insectelor vătămătoare florilor, plantelor și animalelor, etc. — Inofensiv sănătății oamenilor și animalelor.

(certificat sanitar legalizat de Legațiunea României din Tokio sub No. 5449 din 13 IX 1929)

Fabrica AZUMI & Co. Ltd.
Osaka-Japonia

Exclusivitate pentru România:

Narcisse H. Balthazar

Strada Șelari No. 7
București, I.

Salonul de Coafură „Marcella”

Bulevardul Carol I No. 40 (parter)

Înzestrat cu un personal măestri în tehnica înfrumusețării, a fixat următoarele prețuri: Coafat lei 35, Tuns 30, Ondulațiuni apă 35, Manucure 30, Spălatul părului 40.

N.B. Personalul fiind retribuit cu leață fixă lunară, bacșișul e riguros interzis.

Editura „Cugetarea” a pus în vânzare noua carte de mare succes a lui

**PITIGRII
CENTURA DE CASTITATE**

PENTRU INFRUMUSEȚAREA FEȚEI,
MAINILOR ȘI DECOLTEULUI

**CREMA ȘI SAPUNUL
F L O R A
RAMAN NEINTRECUTE**

Frenezie

CORTURILE se ridicaseră în câmp la marginea satului. Philippe Rigaud, dresorul de elefanți era cocoțat pe un butoiu mascat de pânze iar Yvone Charoste, balerina, cu care avea să se căsătorească într-o zi, îi ședea pe genunchi, gândindu-se la micile lor economii, ce sporiau cu o încetineală exasperantă. În anul acela, mai ales, ploile căzuseră atât de dese și de abundente, încât le fusese mai greu decât oricând să pună ceva deoparte.

N'apucau să se așeze bine undeva pentru noapte, că se și lăsa o furtună teribilă, ce rupea frânghiile, trântia pânzele peste ei și, doamne! ce balamuc! Bărbații injurau, femeile țipau, animalele sbierau cuprinse de frenezie spaimii, fulgerele brăzdau cerul ca niște săbii de lumină iar ploaia cădea potop, aproape să-i innee.

Și această tragedie se repetase poate mai bine de douăsprezece ori. Monsieur Harisson își smulgea de fiecare dată părul, strigând cât îl ținea gura: „Mii de draci!” spre a arăta că era ruinat, ruinat, ceea ce știau cu toții.

Dar nu era adevărat, căci în sezoanele bune luase totdeauna partea leului și, când era beat, se lăuda cu o frumuseală sumă pusă deoparte pentru zile de bătrânețe. Ba unul din trupă spusese într-o zi că Harisson privia vremea rea ca pe un dar ceresc, care-i da motivul să le reducă salariile. Știau apoi din experiență că era nevoie de forța lui Hercule și de stăruințele lui Iov spre a-l determina să li se urce din nou. Astfel erau cu toții triști și nici Yvonne nu scăpase valului de depresiune generală. Era atât de tristă, încât când Philippe începu ca de obicei să vorbească de mica fermă pe care avea să și-o cumpere într-o zi, îi tăia vorba aspru, ceea ce era foarte rar la ea.

— „O s'avem pui și porci și poate mai târziu, o pereche de vaci!”

Dar ea nu mai asculta. Dacă nu s'ar fi aflat prea sus dela pământ, ar fi trântit din picior, dar cum acest gest îi era pentru moment imposibil fu nevoită să se mulțumească a-i striga să înceteze.

— „Mon Dieu, Philippe, la ce mă mai chinuiești cu aceste aiureli? Vorbești de fermă, de porci și de vaci, ca și cum ar fi să le cumperi mâine; ai vorbit de ele tot anul acesta și cel trecut. Ai mai mult acum decât atunci? Nici o centimă, pariez! Mai puțin, poate, iar în anul viitor, timpul va fi și mai prost iar economiile tale mai reduse. Pe legea mea, o s'ajungem să ne luăm peste vre-o 30 de ani și atunci tu ai să ai dinți falși iar eu am să mă buhăiesc, și o să ne urim!”

Yvonne izbucni în plâns: ar fi dat nu știu ce, să nu fi spus nimic din toate astea, dar era femeie și mai curând ar fi murit, decât s'o mărturisească.

Philippe era și el destul de abătut. Vorbise atât despre această problemă fermă, încât ajunsese să-i cunoască fiecare colțor și acest vis îi era tare drag.

— „Foarte bine” zise el posomorît. „Să vorbim de altceva, dacă nu-ți mai surâde ideea unei căsătorii cu mine... Ce zici de vremea asta? Blesmatul reumatism pe care l-am căpătat de când m'a lovit „Frenezia”, îmi înțepă iar genunchiul. Poate cu altă ocazie o să isprăvească de tot cu mine și atunci vei putea să te măriti cu un măcelar sau cu un factor poștal și să ai 16 copii în tot atâția ani.”

Acest schimb de cuvinte, ar fi luat fără îndoială proporțiile uneia

Elefantul scoase capul din fructărie, dar ieși cu el împodobit de pervazul ferestrei

din cele mai grave dispute dar, la un moment dat, un teribil vacarm de urlete și țipete izbucni, venind par'că din depărtare, de undeva, de peste câmp.

— „Mii de draci” strigă Philippe sărind în picioare. Asta-i „Frenezia” care a făcut iar una boacăna și începu să alerge cât îl țineau picioarele în direcția scandalului.

Din nefericire, presupunerea lui se adeverea, pe măsură ce înainta; jumătate din locuitorii satului strigau după ajutor, câinii lătrau și se învârtiau agitați, adăogând tumultului o notă ascuțită, ceea ce făcu pe Philippe să-și accelereze fuga. Ajunse găfâind în ulicioara satului și iată că temerile sale cele mai teribile se adeveriră. Colo, în mijlocul mulțimei, bătrânul și smintitul său elefant încerca să-și vâre capul pe fereastra unei prăvălii de fructe.

Nenorocitul negustor și soția sa se aflau cu un cat mai sus, și priviau cu ochii căscați de groază, la asaltul ce se da sub ei, implorând cum le venia la gură, cerul sau justiția. Aceasta din urmă intervenise ce-i drept dar reprezentantul său vădăia mai mult curaj decât inteligență, lovind imensul spate al elefantului, cu latul săbiei.

Philippe Rigaud își făcu cu mare greutate loc prin mulțime, lovind în dreapta și în stânga. Jandarmul recunoscându-l, prinse imediat curaj și-și îndreptă sabia spre el.

— „Ticălosule! Am să te bag la răcoare!”

— „Dacă ai să faci asta, „gâfâi Philippe” te asigur că n'ai să poți urni monstrul mai înainte de a-i se face lui dor de ducă”. Și fără să se mai uite la jandarmul înfuriat, se apropiă de elefant, sbierând ca un taur.

— „Frenezia! Bătrân smintit! Porc ticălos! Nu-ți mai aduci aminte ce a spus Monsieur Harisson? Că s'a săturat de năbădăile tale? Că ești o belea? Și ia uite ce faci acum! Mon Dieu, o să mă scoți din sărite într-o zi!”

Efectul acestor cuvinte fu instantaneu. Elefantul încetă ospățul și începu să se retragă — dar vai — o făcu prea repede și când masivul cap reapăru, luase cu el pervazul ferestrei, care i se înțepenisese în jurul gâtului.

— „Asta-i pune vârf!” se văita bietul Philippe mănând înaintea lui pe străzile satului, bestia, acum docilă, urmați la distanță respectabilă de jandarmul care încă ardea de dorința de a aresta pe cineva; de negustor și de soția sa, cari se văitau cât îi țineau gurile și înșfârșit de întreaga mulțime de bărbați, femei, copii și câini.

Cu inima strânsă, Philippe conduse părțile interesate la cortul d-lui Harisson și mână animalul la grajd, unde-l legă cu lanțuri și-i scoase capul pocăit din improvizata capcană de lemn. Apoi se așeză abătut lângă el, fumând țigară după țigară, așteptând clipa când mulțimea avea să se risipească iar directorul furios, avea să-l cheme. Stătu astfel, mai mult de o jumătate de oră. Se simția chinuit de presimțiri rele, dar căuta totuși să-și facă curaj.

— „Fără îndoială directorul avea să fie furios, dar apoi, avea să-i treacă”. Totuși, era atât de enervat, încât se simți obligat să tragă o palmă băiețușului care-i adusese mesagiul. Intr'adevăr, primirea directorului nu-i înșelă așteptările: o avalanșă de reproșuri și insulte îl întâmpinără

din ușă. Era neglijent, incapabil zăpăcit.

— „Privește”, strigă Harisson vârindu-i sub nas o chitanță.

— „Mon Dieu”, șopti Philippe fluerând. „Se pare că merele astea au fost de aur”.

— „Aur sau nu”, sbieră directorul. „E vorba că m'a sărăcit și ți-am spus rândul trecut ce-am să fac, dacă are să se mai întâmple. Bruta asta nu merită atâta cheltuială. Măine am s'o omor”.

Astfel lovitura fusese dată și cu toate că se așteptase la ea, dresorul rămase mut de consternare.

— „Glumiți!” băgui el.

Harisson sări indignat, fluturând chitanța.

— „Să glumesc? D-ta crezi că eu glumesc cu asta și cu tot ce dau din buzunar? Îți spun că gloaba asta mă costă mai mult decât aș câștiga cu ea în 100 de ani. Trebuie să moară! M'ai înțeles, omule?”

— „Dar bine, astea sunt crize trecătoare”, pledă Philippe disperat, „nervi! Vremea e de vină. Suntem toți plini de nervi. Cum o da în vară, se face ca un miel!”

— „N'are s'o mai apuce!” strigă directorul furios. „Asta-i tot. Noapte bună și consideră-te norocos că nu te-am concediat. Acum dute”.

Philippe Rigaud ezita încă.

— „La dracu” zise el. „Frenezie” face cât 12 „Rajahi” la un loc, e mult mai inteligent decât toți semenii lui și pe urmă, ce să fac numai cu un elefant? Că e bucluș, e adevărat. Dar e rușinos să-l nimicești ca pe un soarece”. Gândurile i se preciză. „Mon Dieu! E prietenul meu și în orice caz mi-e mult mai drag decât acest porc bătrân și fără inimă. N'o să-l las să moară”.

„Asta n'are să se întâmple; ți-o jur”, strigă el hotărât, cu o voce din care dispăruse orice urmă de respect. „Și dacă te vei atinge de el, te voi denunța poliției!”

— „Ta! Ta! Ta!” strigă Monsieur Harisson pentru moment prea surprins spre a se supăra. „Ce-ai spus? E elefantul meu, nu? Și pot să fac cu el ce vreau!”

— „Asta n'are să se întâmple dacă ți-l cumpăr!” strigă Philippe, luând deodată o hotărâre disperată. „Am strâns trei mii de franci și ți-i voi da până într'un ban. Apoi îmi vei plăti ceva de fiecare reprezentare.”

Ochii șireți ai directorului se fixară asupra lui, cu luare aminte.

— „A!” zise el. „Fără îndoială, lucrurile se schimbă a-

— „Ori te plătește ori refuzi” strigă ea.

tunci! Sper că o să ne învoim. Stai să bem ceva mai întâiu”. Și scoase două pahare și o sticlă, în timp ce Philippe îl privia uimit de această bruscă transformare.

Năucit se pomeni din nou sub cerul liber, cu un contract în buzunar, conform căruia avea să primească o mică sumă la fiecare reprezentare, iar elefantul avea să fie din acel moment proprietatea lui.

Philippe auzi aplauze. Era Yvonne care strălucea de bucurie

— „Nu știu ce-are să zică Yvonne de toate astea”, se gândi el, scărpinându-se în cap, dar îi fu dat să afle numaidecât, pentru că ea îl aștepta la ușa cortului său.

Yvonne Charoste regreta atitudinea violentă și injustă pe care o avusese față de Philippe, cu câteva ceasuri mai înainte și acum venia să i-o spună dar când află ce făcuse, explodă din nou, cu o impetuozitate pe care încă nu i-o cunoscuse.

— „Imbecilule!” strigă ea. „Te-a învățat ca pe un copil! Gândește-te numai câte pagube a făcut „Frenezie” anul trecut? Câți pomi smulși? Câte garduri doborâte? Câte prăvălii de fructe deva- state?”

— „Trei sau patru”, zise Philippe. „Sau poate cinci?”

— „Douăzeci!” strigă fata ca ieșită din minți. „Și cine le va plăti acum? Tu, fără îndoială! Și cum ai s'o faci, dacă n'ai bani? Ce-o să se întâmple? La prima poznă îți vor lua elefantul, pentru plata pagubelor și apoi te vor închide. Și să te vedem atunci! Nici bani, nici elefant: iată unde-ai ajuns!”

Philippe nu mai avea ce să argumenteze la toate astea. Astfel, luă calea cea mai înțeleaptă, poate, și-i spuse adevărul.

— „Draga mea, am simțit în momentul acela că nu puteam lăsa ca „Frenezie” să fie omorât. Nu m'am gândit la urmări. Am fost poate nesocotit și, cu toate că am intrat într'o mare încurcătură, nu vād ce altceva aș fi putut face”.

Să-i ceară să-l înțeleagă în starea acută de nervi în care se găsea, ar fi însemnat să pretindă prea mult dela ea. Fu totuși tare mâhnit când Yvonne cu ochii scăldați în lacrimi, începu să bâgăie printre suspine „că era foarte plăcut pentru o fată să audă că o brută nebună, un elefant — se bucura de mai mult preț în ochii unui bărbat și că în acest caz, n'avea decât să se însoare cu oribilul său dobitoc.”

După câteva ore de svârcoleală în cursul cărora zadarnic încercase să doarmă, Philippe auzi la intrarea cortului său un sgomot ușor, dar persistent.

— „Hei!” zise el ridicându-se în capul oaselor. „Cine-i acolo? Ce s'a întâmplat?”

— „Sst! Sst! Să nu te audă cineva, că se face scandal”, îi răspunse o șoaptă pripită. „Sunt eu... Yvonne. Nu puteam să adorm. Trebuia să-ți spun. Îmi pare bine că ai cumpărat pe „Frenezie”. De sigur că nu puteai lăsa ca bietul animal să fie omorât. Ai avut dreptate, dragul meu, iar eu am fost nebună și proastă și m'am purtat ca o măgăriță. Monsieur Harisson e un măgar iar tu ești un înger... și o să așteptăm vremuri mai bune... și atunci o să ne luăm, dacă ai să mă mai iubești”.

Vru să sară din pat, dar șoap- ta îl opri.

— „Nu, nu. Nu trebuie să mă

vezi. Sunt numai în cămașă și în papuci și începe să-mi fie frig... acum mă duc înapoi, dar mâine o să vorbim iar despre ferma noastră. Noapte bună dragule.

— „Noapte bună Yvonne”, șopti Philippe, tremurând de exaltare și ținându-și respirația spre a auzi pașii ușori și mărunți ce se depărtau în noapte.

Ii trebuia vre-o patru țigări spre a-și domoli nervii...

În ziua următoare strânseseră corturile și, ca prin minune, soarele a paru strălucitor, pe un cer fără de nouri. Veselia intra iar între ei.

— „Dacă timpul se menține”, gândia obezul director, „vom face niște afaceri minunate în săptămâna bălciului”. Erau angajați la Varenton o comună fără nici o importanță, dealungul celor 51 de săptămâni ale anului, dar carc în săptămâna bălciului devenia o adevărată mină de aur. Barăci cu măruri rășariau ca din pământ, se încingeau jocuri, se bea și se mânca, apoi mai erau acolo panorame, călușei și alte distracții de acest soi. Femei grase însoțite de bărbați slabi și înșfășit „pour la bonne bouche” MARELE CIRC HARRISON, care câștiga aici la o reprezentație de 12 ori mai mult decât în oricare alt timp al anului.

Avea să se producă chiar în aceea seară, astfel că trebuiau să se grăbească; zarva și confuzia puseseră stăpânire pe întreaga trupă; reușiră însă în cele din urmă, să pună totul la punct și era încă devreme, când lunga procesiune părăsia șerpind micul sat unde petrecuseră noaptea intrând în câmpii.

Philippe ar fi vrut să meargă într-un vagon cu Yvonne, dar ea nici nu vru să audă de așa ceva.

— „Nu, dragul meu” insistă ea. „Nu trebuie să te mai expui riscurilor de-acum înainte. Dacă lași pe „Frenezie” în grija băiețușului ăla, cine știe ce-i mai vine în gând să facă. Ai să mergi călare pe el tot drumul!”

Avea dreptate fata, căci vestea aventurii din seara precedentă le-o luase cu câteva zile înainte; trecând prin diferite sate vedeau copii ieșind în pragurile caselor să vadă elefantul — care luase în jurul găului o jumătate de prăvălie — și dacă s'ar fi putut, să-i arunce vre-un pietrol. Dacă Philippe n'ar fi fost acolo să-l țină de scurt, aceste atenții ar fi determinat poate pe „Frenezie” să dea o nouă reprezentație, care ar fi băgat pe proprietar într-o datorie de vre-o câteva sute de franci.

Monsieur Harisson se plimba călare, legănându-și pântecul rubicond și gelatinos dela un cap la celălalt al cortegiului și zoria oamenii; asta nu era însă tocmai ușor, pentru că deși timpul era acum frumos, ploile desfundaseră drumul. Într-un loc era atât de rău, încât unul din vagoane se înfundă până aproape de osii și directorul tremurând, ordonă lui Philippe să aducă pe „Frenezie”. Nervozitatea lui era destul de îndreptățită, căci dacă ar fi întârziat, nu numai că pierdea banii primei reprezentații dar ar fi trebuit să plătească o amendă foarte mare primarului din Varenton, care avusese grija s'o stipuleze în contract, spre a se asigura de sosirea lui la timp. Deschiderea unui bălcu fără circ, ar fi fost un fel de mic scandal.

Philippe mâna tocmai animalul spre vagonul împotmolit, dar trecând pe lângă Yvonne aceasta îl opri cu un strigăt ascuțit.

— „Ce înseamnă asta?” făcu ea, gata să-și iasă din sărite. „Asta-i elefantul tău, nu? Dece să munească pentru altul, dragă?”

— „Dacă nu-l luam pe el”, zise Philippe, „mi-ar fi spus să-l aduc pe „Rajah”.

— „Adu-l pe Rajah atunci, sau să-ți plătească pentru muncă.

Astfel, spre a-i face face pe plac, luă alternativa care i se părea mai puțin buclucașă și se întoarse după Rajah, spre marea ciudă a directorului, care-l înjura din răspuțeri pentru că pierdea timpul.

Deabia porniseră iar la drum când capul coloanei se opri din nou, iar Monsieur Harisson galopând roșu de furie și de nerăbdare îi găsi înaintea unui pod șubred de lemn se se întindea peste un râu îngust dar adânc.

— „Ce-i asta?” sbieră ei. „Vreți să mă dați de răpă? Zece mii de draci! La ce v'ați oprit?”

— „Podul, d-le”, zise unul din ei cedindu-se. „Se cam clatină. Jacques a încercat să treacă peste el înaintea noastră: se îndoia și părăie ca un copac în bătaia vântului mai-mai să cadă în apă.

— „Prostii!” zise directorul știind prea bine că nu era de loc o prostie.

— „E cât se poate de sigur! Iată să vă arăt eu” și intra pe pod cu calul, făcând câțiva pași. Simți înțreaga structură cutremurându-se și revenind spre mal, vederea undelor spumegânde îi dădu o puternică senzație de ameteală.

— „Ce mai căscați gura!” strigă el simțindu-se cam caraghios. Trebuie să căutăm alt pod, asta-i tot!”

— „Cel mai apropiat pod”, zise cel ce se numea Jacques „este la zece mile în josul râului și pentru a apuca drumul spre el, trebuie să mergem înapoi pe o distanță cam tot atât de mare”.

— „Și chiar dacă am ajunge la el, mormăi un altul, cine ne spune că nu-i mai prost decât asta?”

Monsieur Harisson se învineți la față.

— „Nu mai e timp” mormăi el, „suntem la amiază. Am întârziat. D-zeule! Trebuie să găsim o soluție”. Rămase câteva clipe pe gânduri și deodată îi veni o idee.

— „Philippe Rigaud!” strigă el. „Să vie Rigaud cu elefantii.

Un om porni în goană după el și câteva minute mai târziu, dresorul primia instrucțiunile sale, dar părea foarte sceptic în privința reușitei.

— „Da, Monsieur” zise el, „fără îndoială, un elefant e destul de puternic spre a sprijini partea slabă a podului, în timpul trecerii vagoanelor; dar în primul rând apa poate fi prea adâncă și apoi, animalul s'ar putea speria, pentru că să vedeți, i se va părea foarte ciudat să stea într'un astfel de vârtej de apă și n'aveți ideile cât de nervos e un elefant. E într'adevăr mare cât o namilă, dar e totodată nervos ca un pisoi”.

— „Îți mulțumesc pentru lecția de zoologie” sbieră Harisson, acum roșu ca sfecla. „Fă cum îți spun și lasă palavrele”.

Philippe Rigaud se întoarse în fugă și întinse mâna spre a da „Freneziei” o palmă ușoară de încurajare, dar își aminti de vorbele Yvonnei și luă pe Rajah în locul celui dintâi. Cu multă trudă și infinite mângâieri, mâna namila pe țărmlul lunecos în rău până când apa spumegândă îi atinse pântecul. Ca un făcut, o cracă groasă, ce venea cu mare viteză spre el dădu elefantului în trecere o lovitură puternică. Asta fu destul pentru Rajah. Guițând ca un porc, sări înapoi pe țărml exprimându-și violent furia și indignarea. Philippe încercă să-l bage iar în apă, dar toate eforturile sale fură zadarnice. Rajah o isprăvisse pentru totdeauna cu acest element.

Monsieur Harisson veni în galop spre el, cu un val de înjurături.

— „Nu pierde timpul!” răcni el. „Mii de draci! Imi pare că faci dinadins! Du-te de adu celălalt elefant!”

Subit, Philippe luă o hotărâre. Coccoțat pe capul lui Rajah, privia în jos la directorul care vocifera înfuriat și această poziție ridicată îi

dădu, poate, un sentiment de superioritate.

— „Nu”, zise el. „Pe „Frenezie” nu-l aduc. E al meu”.

Auzi o șoaptă ce venea de sub el. — „Bravo! Bravo! Așa trebuie tratat!” și uitându-se în jos văzu de cealaltă parte pe Yvonne, care nu-și mai găsea astămpăr de bucurie.

Directorul păli din nou.

— „Ce vrei?” gâfâi el.

— „Poate”, zise Philippe politicos „vreți să-l răscumpărați.”

Harisson privi sălbatec la cercul de fețe curioase ce se formase în jurul său, încercând să găsească o idee, care să-l scoată din încurcătură. În clipa de față se găsea la discreția individului, dar, — Mon Dieu!!! — avea să i-o plătească el mai târziu.

— „Foarte bine”, mormăi el în cele din urmă. „Ai să-ți recaptești cei trei mii de franci. Ți-o făgăduiesc”.

— „Nu” veni șoapta dinspre Yvonne și „nu”, repetă Philippe ca un papagal. „Vedeți, Monsieur”, explică el. „Eu am cumpărat o brută buclucașă de elefant, spre a-i salva viața, pentru că pagubele pe care le făcea se ridicau la mai mult decât valoarea el și după cum singur mi-ați spus-o, l-am luat ieftin, tocmai din această cauză. Dar dv. cumpărați un elefant de mare folos, care vă va cruța pierderi importante și natural că acum e mult mai scump.”

Fața lui Harisson indica perfect sentimentele de care era animat, în timp ce furia îi paralizase limba.

— „Asta e curată batjocură”, mormăi el. „Banditism! Piraterie! Nu primesc”.

— „Prețul, monsieur”, zise Philippe ascultând șoapta, „e de zece mii de franci”.

— „Zece mii!” strigă directorul cu o voce șuerătoare ca o sirena de tren. „Zece mii de draci!”

Philippe continuă imperturbabil. — „Dar cum timpul devine tot mai prețios mi-e teamă că și prețul se va urca. Dacă nu vă învoiți, îl voi ridica la 11 mii”.

Vocea lui Harisson încercă să se mai urce cu o notă, dar nu reuși decât să scoată un fel de horcăit.

— „Bine”, zise el, „dar „Frenezie” se poate dovedi tot atât de netrebnic ca și Rajah. Și atunci, ce facem?”

— „Iată ce e Monsieur”, zise Rigaud. „Jacques ar putea face un înscris pe care, dacă te învoiești, îl vom semna amândoi cu martori în regulă. Voiu băga pe Frenezie în rău și dacă poate ține podul timp de zece minute, vei fi obligat să-l răscumperi pentru suma de zece mii de franci și mai mult, dacă revine la vechile-i metehne, trebuie să juri că-l vei preda nevătămat grădinei zoologice”. Făcu o pauză și privi în jos la Yvonne, care da din cap entuziasmată. „Acestea sunt condițiile mele. Monsieur”.

Harisson sta tăcut pe calul său socotind în minte amenda pe care ar fi trebuit s'o plătească, dacă nu ajunge la timp, și rețeta probabilă a primei reprezentații, în timp de două lacrimi uleioase i se prelingeau pe obraji buhăitii.

— „Foarte bine”, mormăi el în cele din urmă. „Și ești concediat... și... și... ai merita să fii tăiat în bucățele.”

— „Fără îndoială, fără îndoială”, făcu Philippe, luându-și o alură de gentleman și porni în căutarea celui alt elefant.

* * *

Philippe Rigaud întins cât era de lung pe spinarea lui „Frenezie”, — cu capul la un inch de grinzile pe care animalul le susținea cu umărul lui masiv, — îi striga în ureche cuvinte de încurajare, desmierdându-l, în timp ce deasupra lor, vagoanele treceau uruind în neîntreruptă procesiune. Dobitocul se clătina nesigur pe picioare, la fiecare opintire pe care o făcea, spre a întâmpina puternicile presiuni ce se succedau necontenit; puhoiul de apă îl îmbrățișa încercând să-l târască cu el; crăci mari smulse de furia apelor îl biciuiau crunt: sta totuș neclintit, tipând furios și rotindu-și cu indignare ochii mici și roșii.

Vagoanele treceau mereu, făcând un șgomot infernal; Monsieur Harisson sta în șea, ca un balon gata să se desumfle, privind la ceas și îmbătrânind în fiecare minut cu câte zece ani.

Două minute! Un minut! Ultimul vagon trecuse. Yvonne sta pe mal, fluturând batista și dansând de bucurie.

— „Gata” strigă Philippe. „Pe țărml, dragul meu!” și îmbrățișă namila cu toată ardoarea pe care i-o permitea incomoda sa poziție.

Elefantul ieși de sub pod, scoase un „Ufff!” desgustat și se scutură, aruncându-și călărețul în mijlocul râului. Harisson, fără îndoială, l-ar fi lăsat să se înece, dar colegii săi îl traseră la mal.

* * *

Corturile erau întinse în câmp, la marginea satului, iar Philippe Rigaud sta cocoțat pe un butoi ascuns de pânze, ținând în brațe pe Yvonne Charoste.

Se gândise că ar fi fost bine să mai aibă o a treia mână cu care să poată pipăi pachetul gros de bancnote din dreptul inimei, în timp ce-și mângâia logodnica. — „Ști draga mea, când am cumpărat pe „Frenezie”, aveam o vagă presimțire că ne va aduce noroc”.

— „Da dragul meu” zise Yvonne solemn. „Și eu am simțit același lucru”.

Se plecă spre ea bănuitor: i se păru că fata își bătea joc de el. Dar ea-și ascunse fata la pieptul lui și nu scoase nici o șoaptă...

Trad. de E. ACHILL

*Veți avea pielea
mai fragedă și
tenul mai catifelat*

INTREBUINȚÂND PENTRU
TOALETA ȘI BAIE

**SAPUNUL
CASTEL**

FABRICAT ÎN UZINELE

LEGRAIN

SPUMA ABUNDENTĂ, DIZOLVĂ
ȘI ÎNLĂTURĂ IMPURITĂȚILE DIN
PORII PIELII. FIM PARFUMAT ÎN
ZECE DIFERITE PARFUMURI Ș.A.

CHYPRE • ROYALE AMBRÉE •
FOUGÈRE • LILAS MAUVE •
ORIGANA • TULIPE NOIRE •
EAU DE COLOGNE RUSS •
OEUILLÉ D'ESPAGNE •
LAVAND • VIOLETTE

SE GĂSEȘTE DE VANZARE ÎN TREI DIFERITE MĂRIMI
Ș.A.: DE CCA. 125 GR. CU LEI 25 BUCATA
" " 175 " " 35 "
" " 225 " " 45 "

LA TOATE DROGHIILE, PARFUMERIEI, FARMACIILOR

Crema Nivea:
Cea mai eficientă,
cea mai eficientă.

Lei 16.00 — 72.00

Invățați a face corect baia de Soare

aceasta însemnează a fricționa corpul Dvs. înainte de a face baia de soare, ce nu este permis a se face niciodată fiind corpul ud, cu

CREMA-NIVEA ULEIUL-NIVEA

Ambele conțin ca unice în felul lor — Eucerita înrudită cu pielea și cea mai bună întreținătoare a pielii, ambele evită pericolul dureroaselor arsuri solare, ambele înlesnesc bronzarea pielii, dându-vă un splendid ton de culoare rumenită chiar și la un cer înnourat. Crema Nivea pe lângă acestea are și un efect foarte plăcut răcoritor la zile calde.

Beiersdorf & Co. S. A. R., Brașov, Strada Iuliu Maniu 39

DE VORBA CU CITITORII

Indescifrabil. În numărul trecut s'a cules răspunsul greșit. Textul era următorul: „Pescuitorii de perle” nu este o operă a compozitorului francez Massenet ci Bizet. Bucata care ai auzi-o dumneata trebuie să fie „Mi par d'udir”.

2 școlărițe amozate. — Ce să facă două școlărițe care iubesc doi băieți cari nu le dau importanță! E grav! Depinde de caz! sau își suflă nasu 'n batiștă, sau nu! În ultimul caz, îl lasă așa în voia lui Dumnezeu, care le vede toate și le judecă el a sa maniere.

Tin Dim-Pitesti. — Colonii românești în America sunt la Detroit-Michigan lângă uzinele Ford, la Ohio-Jungstown, Akron și Chicago. Transportul pe vapor dela Havre la New-York clasa I costă 280 dolari de persoană. Clasa II-a 160 de dolari. Excluziv cheltuieli de întreținere. Ca vizitator nu poți rămâne decât maximum 3 luni, cu garanția unei persoane cunoscute la consulatul american de aci. Ca emigrant e exclus. Sunt 40.000 de înscrși și cota anuală de emigrare este 150.

Montmoency. — Pentru primele două, la Filmführer. (vezi mai sus) Norma Shearer, este căsătorită. 26 ani, locuște la Hollywood. Metro-Goldwin-Studios Culver City. Calif U. S. A. Scrie în limba engleză.

Marlene D. — Interpretul lui Fred din „Săritura mortală” a fost Enrique Rivero.

Buceagul. — Evelyn Holt, născută la Berlin 1908. Berlin-Charlottenburg. Schillerstrasse 125. Asupra chestiunii 2) voi reveni într'un articol în „Realitatea”.

Admirator anonim. — Partenera lui Richard Tauber în „Drumul spre glorie” era Lucie English, Siegfried Arno, locuște la Berlin-Wilmersdorf Zähringerstrasse 5. Any Ondra locuște la Praga, Smetanova 10.

Loris. — Ch. Vanel este una din figurile cele mai proeminente ale ecranului francez. Unul din putini actori cari excelează în roluri de compoziție. Filme mai importante: Martyre, Pécheurs d'Islande, L'Orphelin du Cirque. Adresa lui Charles Vanel este: Paris, Faubourg St. Honoré 233.

Mexic. — Căsătoria Gretei cu un print suedez a fost un zvon. Iwan Petrovitch nu este însurat, are 32 de ani.

Richard. — Nu cunoaștem actuala adresă a lui Panait Istrati. Adresați-vă la editorul cărților sale.

Melancolie. — Am citit cu atenție scrisoarea d-tale. Ce păcat ca o ființă înzestrată cu atâtea calități, să cadă într'un pesimism atât de acut. Fiindcă îți place literatura, perseverează în a scrie și vei ajunge desigur să-ți cristalizezi magnific aptitudinile.

Sunt destule lucruri vesele în via-

ță. Dece să le cauți numai pe acele deprimante?

Sper că am să-ți citesc destul de des scrisorile și de fiecare dată am să-ți spui progresele care le-ai făcut. Sunt sigur că în curând îți vei întreține maestrul.

Și acum la lucru! Asvârl-o în colo de tristețe, cu lacrimile ei, fără regret, așa ca pe niște galoși uzi și găuriți!

Bébé Daniels. — Ca să-ți satisfac curiozitatea îmi public portretul. Vei putea constata totodată, cu ce

încă idolul tangibil al elevelor, deși cam fezandat; probabil din cauza multiplelor adorațiuni la care e obligat să facă față.

Adresa, prin Film fuehrer, Friederichstrasse 117 Berlin S. W. 68.

La cealaltă întrebare, am regretul de a nu-ți putea răspunde. Secret profesional!

Coca. — Mersi, de o mie de ori, pentru amabilitatea cu care mă firătișezi. D-ta te pricepi grozav să dai cu catifeaua pe mobilele sufletului! Iată, mă execut cu plăcere, și-ți fac o analiză grafologică. Bunătate, finețe diplomatică, spirit influentabil, „trei dramuri” de lenevie, voință slabă, și ce păcat, puțină incoerență în idei. Apoi mai vine puțină tandrețe, două lingurițe de sensualism și Coca-i gata”. Acum să așteptăm să vedem ce gust o avea când va fi coaptă! O fotografie. Dacă poți trimite-mi.

E ceva bizar în scrisul d-tale, de care aș vrea să mă conving. Restitui sub cea mai strictă discreție.

Înimă zdrobită. — Conform promisiunii, vă dau tălmăcirea scrisului dv. Neîncredere, bunătate, modestie excesivă care poate merge până la sacrificiu. Mândrie, senzualitate reținută, fantazie, nehotărâre, lipsă de claritate în idei. Altruism, exaltare sufletească. Preocupări estetice.

Dacă n'ai fi fost deprimată în momentele când ai scris scrisoarea, probabil că stigmatul intelectualului ar fi apărut mai în evidență.

Dar scrisul dv. nu-i decât nervi și patimă.

Dido de Cartago. — O scrisoare demnă de sora lui Pygmalion! Și d-ta ai fi în stare să te lași „incinerată” din dragoste? Dar ești crudă și ne-dreaptă! (cum spune poetul). N'am făcut o clasificare între Marlene și Greta și nici n'am adunat gloria uneia cu a alteia. Dumneata ai putea să aduni o persică și două roșcove? Care-i rezultatul?

Tilihoi din Cioara. — Tinere, mi-e frică că „Rămășagul” dumitale, e o croncăneală inspirată după Mark Twain. Trimite-o s'o vedem!

Filatella. — Timbrele dumitale n'au nici o valoare. Nu pot decât să-ți exprim regretul meu filatelic.

Un abonat. Craiova. — Adresați-vă direct scoalei din Tecuci. Vi se vor trimite formulele spre completare.

Argi Theodoru. — Există în total 4 viori stradivarius, în zilele noastre. Trei sunt în posesia a diverși virtuosi cunoscuți. A patra nu se știe unde se află. E foarte problematic ca tocmai d-ta să o posezi. Mai am vreo duzină de scrisori cu acelaș conținut ca al dumitale.

No. 2349. — Nu zămbesc ironic la propunerea dumitale. Plătim orice colaborare bună venită de afară. Cât

privește concursul, l'am mai încercat odată și a dat rezultate dezastruoase. Și în definitiv ce rău ți-am făcut eu, ca să dezlănțui o urgie de proză atât de otrăvitoare asupra mea, prin ideile dumitale.

Nu înțelegi, c'ar trebui să le citești toate?

Lap'idis Legionar. — Adresați-vă la Legațiunea franceză.

Malca Evghenia. — Compătimește și înțeleg deplin mizeria morală în care te sbați. Faptul că nu ai luat o decizie disperată denotă totuși tărie morală și un echilibru matur. Cred că soluția cea mai bună ar fi să cauți să te atasezi de cineva. N'ar fi o im-pietate. D-ta ești menită să mai joci un rol însemnat în societate. O recludiune într'un schit, ar denota că vrei să te sustragi luptei pentru viață, și să-ți topești zilele într'o pace înabușitoare și o platitudine exasperantă. Văltoarea vieții te va face să suferi mai puțin decât lipsa de ocupație și apoi timpul e cel mai desăvârșit medic

Mai scrieți-mi!

J'aime. — Un exemplar care să-ți spuie câte'n lună și'n stele, crede-mă nu e „rara avis in terris”. Orice „ra-seur a la murraille” ar putea satisface această obligație.

Dar aceste „sunt verba et voces praeterea nihil”...

Nuc est Bibendum! Sunt dezolat că nu pot continua în maxime latine atât de îndrăgite de d-ta și nu pot spune prea multe lucruri rele de d-ta afară de: naivitate romanticoasă și malitiozitate inofensivă. Incolo grafologia tălmăcește numai lucruri bune: tendința de a domina, suflet de stăpân, intelect, analitic, afecțiune, altruism, preocupare estetică (dar și poză de salon) neîncredere în semen, poate chiar mizantropism. Dacă vei mai interesează ceva, veți fi „persona grata”.

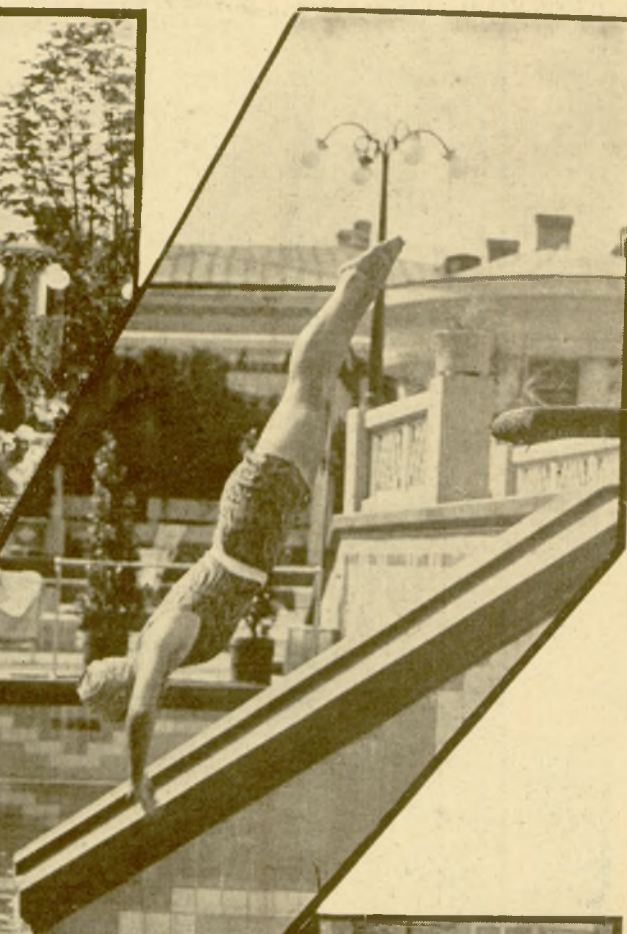
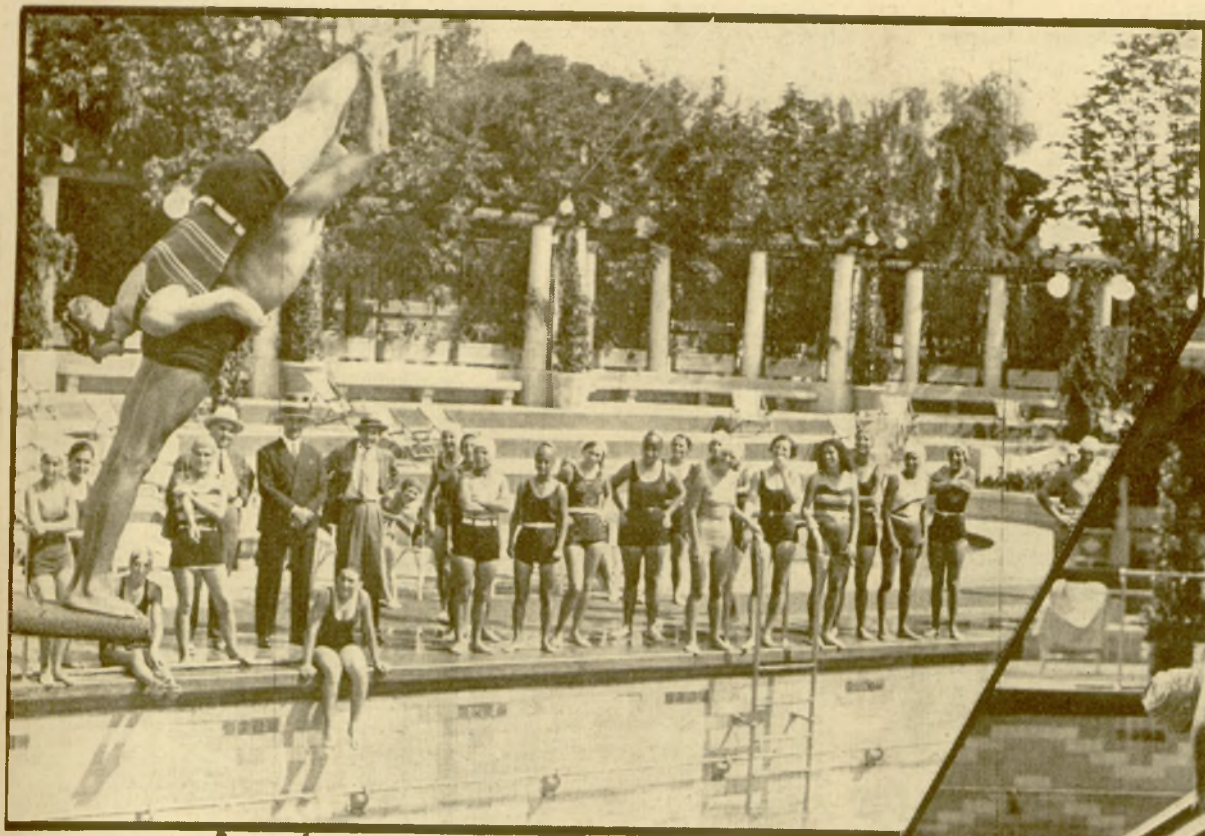
Cred că n'ai nici un motiv să nu mai scrii. A fost așa... „per jocum”.

Franți Mares. — Cea mai simpatică scrisoare din câte am primit! Am înțeles atâtea! Știi și d-ta probabil că o foaie goală te'nbie să o umpli așa cum crezi de cuviință. Totuș un cuvânt ca explicație, era de rigoare. Aștept să mă inspire fotografia! Surâsul d-tale mă paralizează... ochii sunt prea năcătoși... Nu mai pot să scriu nimic!

Amantul lui Gina Manes. — Stăpâna inimii dumitale, are treizeci și șase de ani, s'a născut la Paris, înălțimea 1,66 m. păr castaniu, căsătorită cu Georgescu Chalia (artist de cinema). Ultimele sale filme sunt: Saltul mortal, Grock, Vrăjitoarea din Sevilla.

Jimmy. — Ramon Novarro se numește în realitate Ramon Samanvagos. **LOTHAR**

ȘCOALA DE ÎNOT ONEF

BCU Cluj / Central University Library Cluj

OFICIUL național de educație fizică a putut anul acesta să organizeze un curs sistematic de natație. Studenții și studentele se duceau și până astăzi la mare. Decât — și oricât ar părea de curios la prima vedere — nu marea este cel mai bun mijloc pentru a învăța să înoți și mai ales să înoți bine. Toți specialiștii spun că primele lecții precum și adevăratul antrenament, reclamă o piscină închisă. De aceea „Onef”-ul a și început construcția unui basin pe malul mării. Dar aces-

iar dela 8 la 9 dimineața studentele Oficiului de educație fizică.

Fotografiile reprezintă câteva scene dela ședința inaugurală. Și profităm de ocazie pentru ca, împreună cu mulți alții, să mai subliniem odată rolul cultural îndeplinit în permanență de O. N. E. F.

Instituția aceasta, condusă cu atâta pricepere de d. colonel Bădulescu, este unul din cele mai remarcabile cadouri pe care l-a făcut generația de după războiu țării noastre.

D. I. SUCHIANU

ta nu va putea fi întrebuințat decât câteva luni pe an și chiar atunci nu în fiecare zi. Căci apa de mare — cu care se umple piscina — e adeseori de o temperatură glacială. Trebuie cel mai puțin 20° pentru a se putea preda un curs sistematic, cu lecțiuni de o oră neîntreruptă.

Anul acesta, Oficiul a avut norocul de a avea la dispoziție în mod gratuit basinul „Lido”. Și acum câteva zile am putut asista la inaugurarea acestui curs la care vin zilnic, dela 7 dimineața la 8, studenții,

MISS UNIVERSE a fost aleasă

Secretara particulară

La concursul internațional de frumusețe, care s'a ținut la Galveston, între 7—13 Iunie, a fost proclamată „Miss Universe 1931”, aleasa Belgiei, d-ra NELLA DUCHATEAU, o frumusețe răpitoare, care după afirmațiile unora din membrii juriului, ar fi cea mai frumoasă fată, distinsă vreodată în concursurile dela Galveston.

Tânăra aleasă este în vârstă de 19 ani, brunetă, foarte sveltă și în ciuda modernismului, poartă părul lung, într'o cosiță neagră, ca abanosul.

Vorbește curent câteva limbi și este o excelentă dansatoare și cântăreață.

Încă în timpul călătoriei spre New-York, s'au încheiat foarte multe pariuri pentru și contra reușitei ei. Insuș comandantul splendidului „Ile de France”, — în afară de faptul că a jucat o sumă destul de frumoasă pe reprezentanta Belgiei, — a organizat la bordul transatlanticului, — pe lângă serbările oficiale, — o serată oficială în cinstea d-rei Duchateau.

În metropola Statelor Unite, reprezentantele Europei au fost obiectul celor mai frumoase atențiuni, din partea populației entuziasmata, cât și din partea autorităților. Candidatele au fost filmate și toate ziarele au publicat interviewuri și fotografii.

Concursul dela Galveston s'a desfășurat în aceleași splendide condiții ca și în anii trecuți. Dar despre acesta vom vorbi în numărul viitor.

Din cauza unei întârzieri, Miss România, d-ra Erastia Peretz a plecat în ziua de 3 Iunie din Hâvre, la bordul vasului „Paris”, care după cum am anunțat în numărul trecut, a trecut în Atlantic printr'o furtună puternică, sosirea în America fiind astfel întârziată cu câteva zile.

Din acest motiv, d-ra Erastia Peretz, „Miss România 1931” n'a mai putut lua parte la concursul internațional din Galveston.

În numărul viitor vom reveni cu amănunte complete.

D-RA IRMGARD P. era ocupată ca stenotipistă dela 1 Aprilie 1930 la un avocat din Berlin. Criza se simțea și la Berlin și avocatul nu prea avea mult de lucru. De-aceea avea toată vremea să se ocupe de stenotipista lui, o fată nostimă, de 18 ani.

Situația materială a avocatului fiind însă precară, trebuia să se gândească să-și găsească o soție cu avere. Pe la Crăciun dăduse peste fata visurilor sale cu dota respectabilă, iar de Paști urma să aibe loc logodna. Dar d-ra Irmgard, după cum își poate închipui oricine, nu era de acord cu aceste proiecte matrimoniale. Se așeză la mașina ei de scris și adresează o scrisoare rivalei, adăugând și copiile scrisorilor ce-i fuseseră trimise de șeful său. În această corespondență avocatul numia pe Irmgard „mireasa lui secretă”.

Avocatul aflând despre acest lucru, își condecie pe loc stenotipista, refuzând să-i plătească leafa, conform regulamentului.

Se pare însă că Irmgard tot pro-

fitase ceva de pe urma practicei sale juridice, căci dădu în judecată pe patronul ei. La desbateri, stenotipista știu să se apere cu atâta îndemânare, încât avocatul, îndemnat și de președinte, se declară gata să-i satisfacă pretențiile. În aparență împăcați, avocatul și secretara lui părăsiră Palatul Justiției.

Într'o cofetărie vecină îi aștepta însă logodnica avocatului, cu tatăl ei. După negocieri îndelungate, d-ra Irmgard se declară gata să vândă acele „Scrisori către mireasa secretă” și să renunțe odată pentru totdeauna la orice pretenții asupra fostului său patron.

Șacali turbați

De obicei șacalul e un animal fricos. De câțiva timp însă populația din Otacamund, Madras, trăiește sub teroarea unei cete de șacali turbați. Numeroase persoane au fost mușcate. Imediat ele au fost internate în institutul antirabic din Cornor. Fiarele năvălesc prin sat, pătrunzând prin grajduri și mușcând vitele.

Se găsește la toate magazinele de specialitate din țară, iar în capitală la Reprezentantul exclusiv:

CENTRALA FOTOGRAFICĂ

Theodor Gr. Thoma

Str. Domnița Anastasia No 7 (fost Belvedere) — Telefon 359-82

Săpunuri subtil parfumate, un lux pentru baia dv.

În momentul în care spuma moale, parfumată, a săpunului „Erasmic”, vă atinge epiderma, un sentiment delicios de lux pune stăpânire pe simțămintele dv.

Baia devine astfel unul din cele mai plăcute ocupațiuni zilnice, — deoarece aceste două săpunuri renumite — conținând mirosuri subtile, alese, de o nobleță pură, — activează regenerator și înviorător asupra pielii.

„ERASMIC” săpun de baie român.

„ERASMIC” săpun de baie „Duchess”.

Reprezentanța Generală pentru România „Parfumerie Elitei Engros”, București IV, strada Labirint No. 54.

THE ERASMIC COMPANY LIMITED. XEBS 170-049 LONDON. ENGLAND.

Institut Cosmetic Medical

(Institut de înfrumusețare)

Str. Știrbey-Vodă, 34. Telef. 311/44

Dr. F. KOVACS

Specializat la Viena

Boli de piele și cosmetică. Diatermie, Raze ultraviolete. Fizioterapie. Îngrijirea feței. Distrugerea radicală a părului de prisos, sbărături, negi, coșuri, pistru, semne de naștere. Tratament de întinerire. Cura de slăbire locală și generală, varice, etc. etc.

Vânzarea produselor proprii

SILVETĂ IDEALĂ GRISINÉ HERDAN

Renumitele sandale

ROMANE albe și culori și tot felul de articole PENTRU VOIAJ din piele veritabilă

GĂSIȚI EFTIN LA

Fabricile de pielărie, încălțăminte și articole de voiaj

D. MOCIORNITA

București V, Str. Apele Minerale, 67-65

Depozite de vânzare

Str. Carol 29, Cal. Griviței 196
Bariera Moșilor Str. Sărindar 12

La Paris

SI PRETUTINDENI

PUDRA RIANON

ESTE PREFERATA

Cu un singur bilet de Loterie pe clase a Soc. de Salvare din Cluj participați la 12 trageri și puteți câștiga lei

Prețul
1 bilet
Lei
100

Prețul
1/2 bilet
Lei 50

Prima tragere la 5 Iulie și ultima tragere cu câștigul principal Lei 1.000.000. Plata câștigurilor este garantată prin Banca „Albina”.

Biroul Loteriei Cluj, Str. Memorandului 16. Pentru informațiuni în București B. Saharovici, Str. Sf.ții Apostoli No. 28, pentru Moldova Banca Providența, Iași, Str. Ștefan cel Mare 36. De vânzare în București la Casse de schimb și debite.

„Minunat am scăpat de părul inutil”

Aceasta este exclamația multor doamne, cărora crema depilatoare „DULMIN” le-a ajutat. Pierderea părului inutil de pe picioare, subțiori, pe ceafă, pe față, prin crema depilatorie „DULMIN”, dă fiecărei femei siguranță în ținută și libertate mai mare în mișcări.

„DULMIN”, crema depilatorie, are efect rapid, nedureros și îndepărtează părul prin simplă aplicare, în 3—5 minute. Ea este albă, moale și flexibilă ca o Cold-Crem, aproape fără miros și nu se usucă.

Prin întrebuințarea mai deasă, „DULMIN” împiedică creșterea părului. Este cel mai sigur și cel mai plăcut depilator al prezentului.

Dr. M. ALBERSHEIM

Frankfurt a. M. și Paris—Londra

Tubul mare Lei 90.—
Tubul mic Lei 65.—

se obține pretutindeni

DULMIN
Crema Depilatorie

Depozitul General pentru România
„Gea”-Kray, Timișoara

despre O K Gerard

Puteți opri

căderea părului Dv. prin **PETROLE HAHN**, loțiunea igienică suverană contra căderii părului, mătreței și a mâncărimei capului.

- PETROLE HAHN, curăță și dă un aspect lucios părului fără a-l face gras, fixează coafura și îi păstrează suplețea naturală.

DEVANZARE PRETUTINDENI

Refuzați contrafacerele și cereți numai flacoane în ambalaj original

Poșta aeriană

Uruguay a înființat poșta aeriană între Montevideo, New-York și alte localități. Cu chipul acestei poșta va sosi la New-York numai în zece zile. Cu vaporul ar fi făcut 20 de zile.

Iarăși căutarea paternității

O femeie știe totdeauna că un copil este al ei; bărbatul însă niciodată. Acest trist adevăr a silit poate și pe savantul profesor Olaf Thomson din Copenhaga, să muncească ani de zile, studiind în laborator la găsirea unui mijloc sigur, pentru a cunoaște cu precizie paternitatea. El spune într-un memoriu că a găsit două soiuri de sânge, necunoscute încă și că această descoperire îi dă posibilitatea să hotărască precis în privința paternității.

De asemenea susține că'n urma descoperirii lui, va trebui să se revizuiască teoria eredității, lucrarea profesorului american Landsteiner, care încă în 1901 făcuse probele de sânge.

Descoperiri archeologice

Cu prilejul unor săpături, s'au descoperit la Vysehrad (Cehoslovacia) morminte care datează de 5000 de ani. În morminte s'au găsit și diferite obiecte casnice. De asemenea s'au găsit și încăperi, cari au servit de locuință, vechilor locuitori din Vysehrad, fortăreața de lângă Praga.

Sfaturi pentru îngrijirea frumuseții

Ilie Muste Căprioara. — După cum văd din scrisoare vreți să-ți scipească părul și nu vreți să-ți lăcească nasul. Nasul îl vei trata cu soluția Sabouraud. Pentru păr: Vaselină 50 gr. Ulei de măsline 25 gr. unt de cacao 40 gr. Bals peru 5 gr.

Mariana. — Ce rețete ai utilizat pentru pete, sunt nedumerită.

Dona Sol. — Nu cunosc costul. Regret că a doua oară nu-ți pot fi de folos ca întâi.

O viitoare sinucigase. — Înainte de a te sinucide du-te în Str. Vasile Lascăr No. 9 și imi vei zice merci. Vei scăpa de acele fire de păr care te îndeamnă la acest act funest.

Georges. — Preparatele apa și Crema Laura No. 1 îți vor folosi.

Emilia Mihai. — Crema ce utilizezi acum e bună și pentru brațe și pentru față.

Cinel-Cinel B. — Gimnastica în aer liber tonice și o cură de îngrășat. Urmează o cură de Histogenol 3 flacoane.

Sandina Iași. — Pentru ride laptele de migdale e eficace. Cunoști o rețetă de preparare?

Repet: suprimați carne, alcool, bere, țuică; mâncați fructe, verdețuri, iaurt. Faceți o cură de drojdie de bere și ungeți seara fața după ce vă spălați cu săpun Malacéine, cu crema Laura No. 2.

Coca B. — Ești tare nostimă. Căută dragă. Vrei o singură figură de gimnastică pentru a-ți micșora soldurile! Așa; te pleci în joă; te întorci din mijloc la dreapta, apoi la stânga, și după zece zile, ai o talie de silfidă! Ce ușor ar fi de ar fi așa, am vedea numai femei cu siluete de staruri de cinema pe toate străzile.

Dar vezi că e mult mai complicat. Mai întâi să mănânci mai puțin, apoi o bună masseză și al treilea cartea d-rului Müller „Mon système” te va ajuta mult.

Acolo vei găsi nu una ci mai multe figuri de gimnastică de care întrebi. Cât despre părul care a fost rar și vreți să-i faci apoi electroliza... așteaptă întâi să crească iar...

Visul meu. — Pentru D-zeu de unde ați luat metoda să tăiați sprâncenele cu foarfeca? Abandonați acest obicei, e preferabilă smulgerea cu penseta dar crește la loc. Numai electroliza le distruge definitiv.

Omnia vincit Laura. — Preparatele mele v'ar fi de folos în cazul Dv. apa și crema No. 1.

O lăcrămioară necăjită. — Pentru săni au apărut numeroase sfaturi în revistă. Pe lângă dușuri reci, fricțiuni alcoolice, veți lua și câte 3—4 comprimate pe zi de glandmamine. Veți mânca făinoase în special alune, nuci și castane, gimnastică multe cu brațele. Ce fel de pudră utilizați? Când tenul este prea uscat atunci se coștește, nu-mi explic de ce lucrește în acest caz nașul?

Nirvana. — Vă recomand câteva sedințe la Institutul din Str. Vasile Lascăr No. 9. E tot ce vă trebuie de urgentă.

Inel cu 10 diamante. — În cazul când eu v'ași fi cerut acea rețetă atunci aș fi de condamnat dar așa mă surprinde graba cu care imi cereți așa deodată o rețetă de acum 2 luni de zile! Dacă a fost unicul exemplar de ce nu mi-ați trimis o copie? Eu habar nu mai am de rectă căci n ufac colecție cu ele. Fiți serioase.

Mimi as. — Soluția Sabouraud în fiecare seară cu vată.

Mady din C. — Tamponări cu aether pur odată pe zi. Pentru mâini făină de migdale, săpun palmolive și glicerolat de amidon Ungemoliens și lanolină părți egale.

O abonată. — În lipsă de alambic sau refrigerent veți lua o cantitate de roze proaspete și le veți acoperi într'un mofar sau piuliță de porcelan cu rachiul de drojdie pur. După 3 săptămâni filtrați și amestecați soluția cu de 3 ori apă.

Philipine. — Pentru mâinile aspre rețeta dela Mady din C. din revistă. Pentru ten apa Laura.

Pruki 3. — Adresa mea este: Turenari 66. Nu fac nici un fel de consul-

tații acasă mai ales plătite. Scriți-mi detaliat cum se prezintă tenul și dați-mi adresa Dv.

Natalia Dărmănești. — Dietă, Depurativ Richelet și Crema Laura No. 2.

Renée. — Laptele de crin e tot atât de eficace ca și apa ce o utilizați acum. Pentru gene negre? Nimic mai simplu o pensulă mușată în rhimel. Pentru gene lungi ulei de ricin părți egale cu apă de roze.

D'Oră. — Unguent. Helmerich și Soluție Wleminsky.

Liana. — Crema Laura No. 1 și câteva sedințe în str. Vasile Lascăr No. 9.

Ministerul de Domanli „Un anonim”. — Scumpă D-ră, cum îți închipui că nu ași voi să-ți răspund? Cum însă ai fost a 250 în ziua când am primit poșta înțelegi că nu am putut să fiu promptă. Apoi ai vrut să-ți scriu acasă, lucru ce mi-e foarte greu. Dacă toate ar dori asta ar trebui să-mi iau vro cinci secretare.

Acum alt-ceva: Imi scrii o scrisoare cu lacrimi, dezolări, reproșuri în loc d'a repeta cuminte ce dorești.

Crezi că o să-mi aduc aminte de cele ce vrei d-ta!

Apoi imi scrii că nu ți-am răspuns fiindcă nu te pot suferi!!

Doamne, Doamne! de ce nu vreți să pui un dram de minte în creierul micuț al fetițelor de azi.

Nu mă cunoști nu te cunosc, nici nu știu de ce culoare ne sint ochii și tronc, nu te pot suferi.

Ștergeți ochii, nu mai plânge și repetați ce dorești. Îți dau cuvântul meu că „te sufer, și îți voi răspunde ff. urgent în numărul viitor.

Dimineața spălare cu apă caldă săpun de Ichtol și apoi apă foarte rece.

Aveți răbdare și după 2 săptămâni comunicați-mi rezultatul.

Cezara, Leontina P., Remi, Lila Narcisul, Giovanni, Mihaescu, Tănărușul necunoscut. — Iată, am ales un buchet de cititoare și cititori cărora mama Natura le-a dăruit din belșug tinerețe, sănătate, trăsături regulate, uitând să ia înțelegere cu zana Urătenia rea și invidioasă să nu dăruiască obrazurile lor cu luciul grăsoare, puncte negre, coșuri de diferite mărimi, pori dilatați ca și craterele vulcanilor, după o expresia unei cititoare, pete de diferite culori etc. etc. Nu fiți nemulțumiți cu acest gen de răspuns; dar recunoașteți și dv. că e preferabil în fața mormanului de plicuri și cărți poștale ce-mi tronează de 5 săptămâni pe masa de lucru, fără mijloc de scăpare. Pentru coșuri veți face o cură internă cu drojdie de bere dimineața, veți lua câte un laxativ seara, veți evita sărăturile, oțetul pi-perul etc. Extern le veți trata cu crema următoare: Naphtol B. 1 g. Sulf 2 gr. Zinc oxid după ce mai întâi veți șterge obrazul cu soluția Sabouraud sau apa Laura.

Mihail. — Ai umflături mici pe obraz, umplute cu un fel de frișcă (nu mai mănânc frișcă în viața mea) și vreți să ai tenul ca un porțelan? Ai utilizat crema Laura No. 2 pentru coșuri? Punctele negre le vei atinge cu Turbith mineral 2 gr. vaselină 50 gr.

Apă de toaletă: Acest aromă 100 gr. amoniac 5 gr. glicerină 20 gr. apă de rose 50 gr. vă va ajuta la cremă.

LAURA

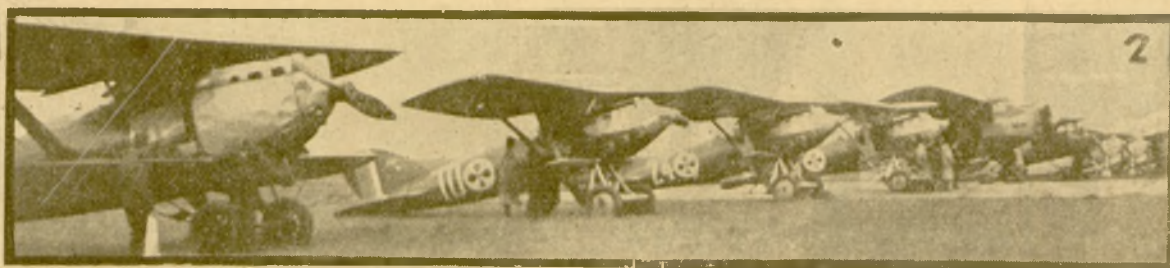
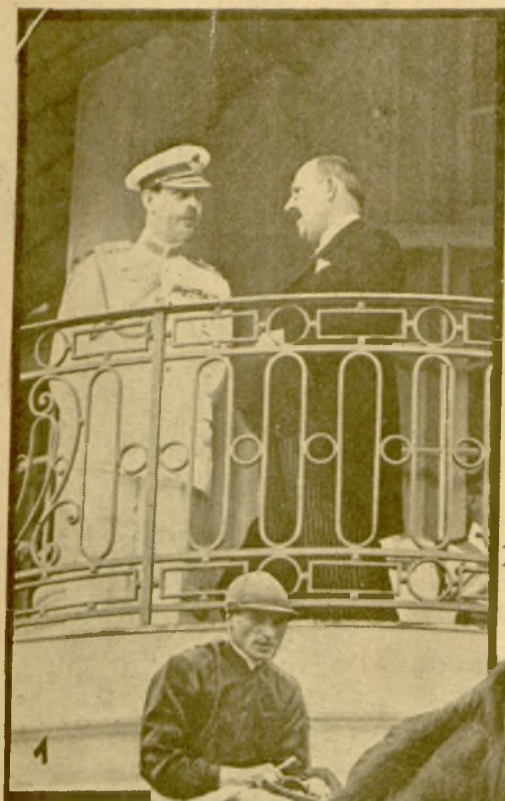
Gabinetul Psihografologic

Cupon pentru grafologie

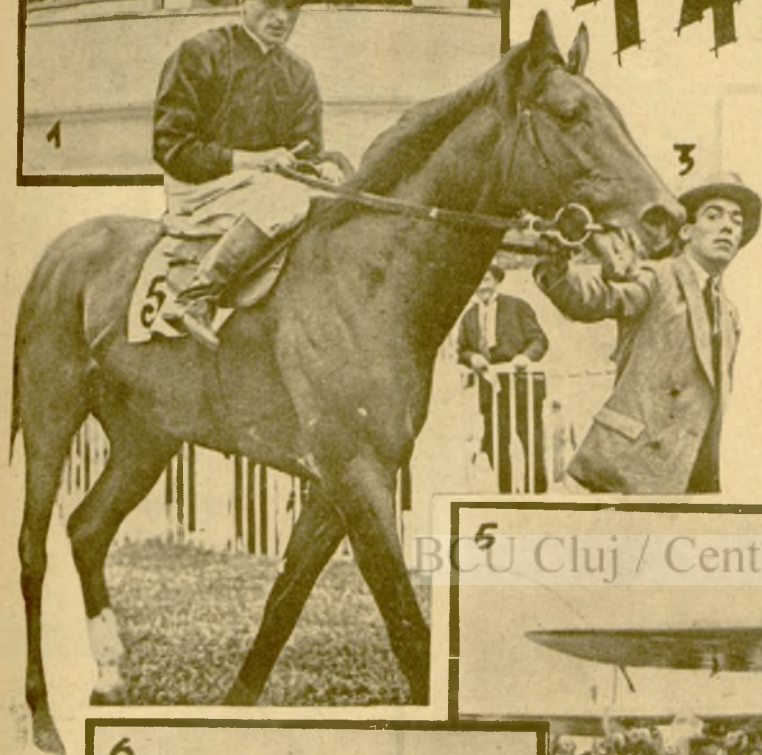
Trimiteți acest cupon, însoțit de câteva documente scrise cu cerneală și creion, purtând iscălitura originală, adresa, vârsta și profesiunea autorului pe adresa revistei noastre.

Prețul unui portret grafologic lei 60.

Plata numai prin mandat poștal.

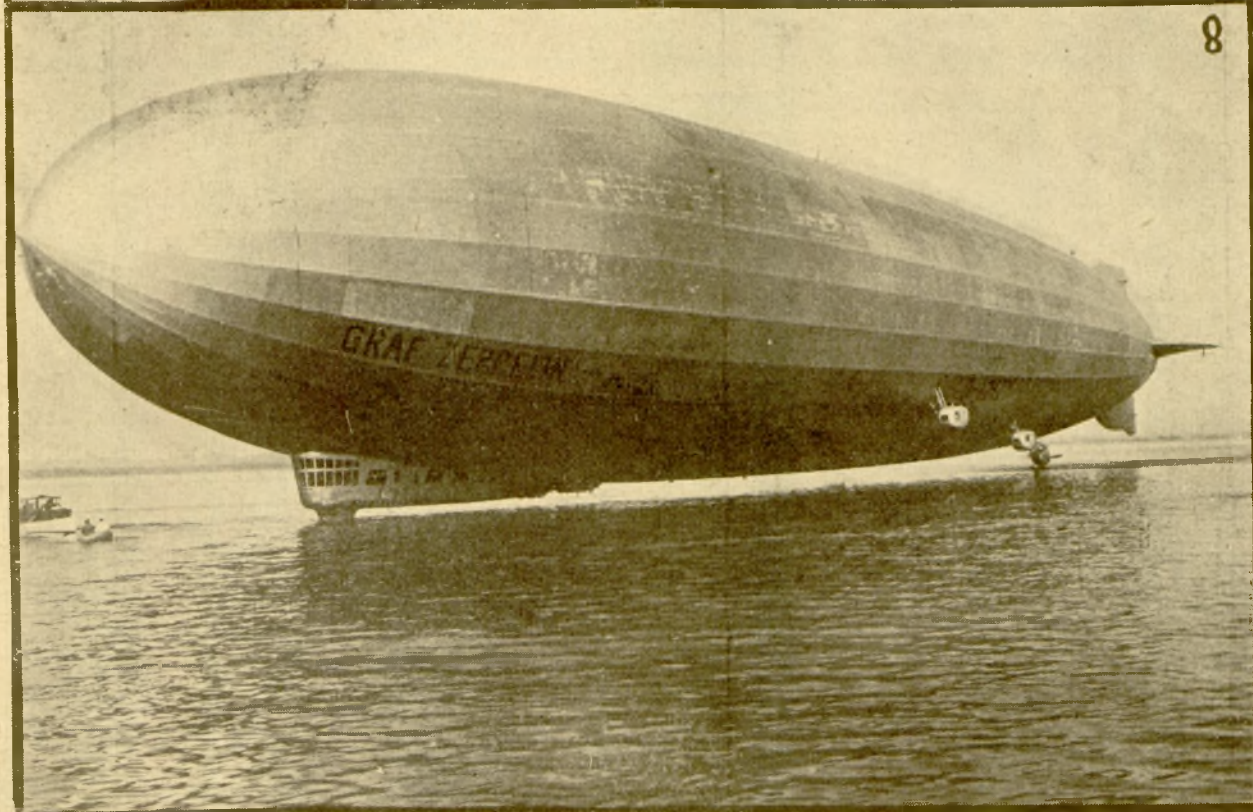
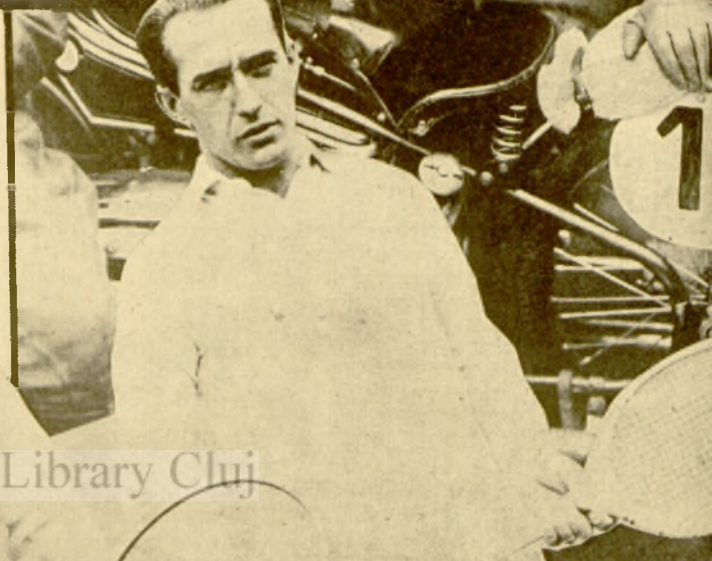
Din
TARĂ

Duminică 28 Iunie s'a alergat la Băneasa „Marele Premiu Regal”, în prezența Suveranului. 1) Regele Carol în tribuna regală, la Băneasa. 3) Coquin, cel mai bun cal din România, câștigătorul „Marelui Premiu Regal.” 2) De curând s'au avut loc la aeroportul Băneasa, botezul unui număr de avioane noi. În clișeu nostru, avioanele (înșirate pe teren. 4) Grupul elevilor piloți, cari au primit de curând brevetele de aviator. 5) Compania „Lot” a inaugurat săptămâna trecută linia aeriană Danzig—București—Sofia—Salonic. În fotografie, avionul care a făcut prima cursă. 6) Ministrul Bulgariei vorbind la inaugurarea liniei. În planul II, d. Szembek, ministrul Poloniei. 7) Jucătorii străini cari au luat parte la recentul campionat de tennis, ținut la București.

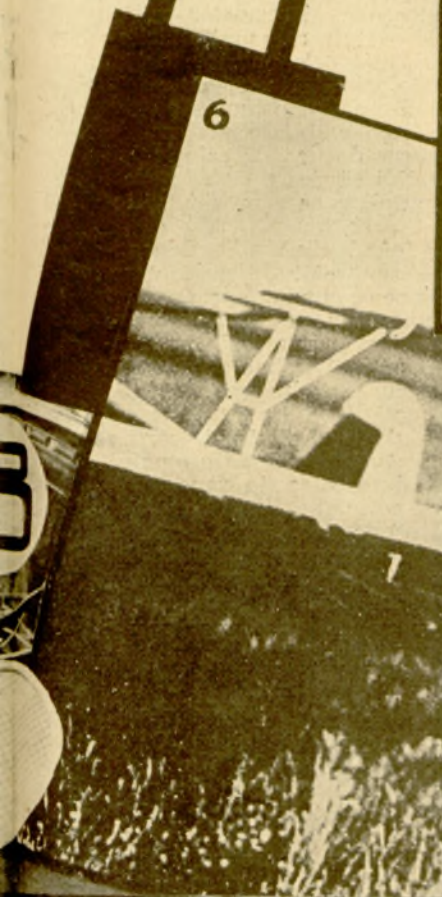
BCU Cluj / Central University Library Cluj

1) Regele și regina Angliei au v...
curând în mod oficial, institutul p...
Eton. 2) Richard Lampert, campion...
ciclist al Germaniei, a stabilit un...
cord. 3) La Londra s'a organizat o...
biciclete, deschisă numai poliștilor...
legrame din străinătate anunță că d...
vici, șeful partidului democrat jugo...
ternat într'un sanatoriu din Belgrad...
rat greva foamei. 5) Cochet, champ...
ternațional de tennis (dreapta), a f...
de englezul Sharpe. 6) Aviatorul Be...

VALITATI

isbutit să traverseze Canalul Mânecii, la bor-
dul unui avion fără motor. 7) D. Doumergue,
fostul președinte al Franței s'a retras la mo-
șia fiului său, unde singura-i distracție sunt
copii acestuia. 8) Înainte de a pleca în re-
giunile arctice, Zeppelinul a făcut câteva e-
xerciții de amerizare, pe lacul Constanța. 9)
Kemal Pașa nu permite unui funcționar, care
i-a ieșit în întâmpinare, să-i sărute mâna. De-
mocrația face progrese. 10) Un ciclon groaz-
nic a distrus de curând o bună parte a ora-
șului Birmingham.

PAULINE, SORA LUI NAPOLEON

Cea mai frumoasă femeie a timpului ei

NAPOLEON BONAPARTE a avut patru frați și trei surori. Desi erau departe de a egala capacitatea și măreția sa sufletească, totuși doi din ei au avut ceea ce se cheamă personalitate.

E vorba de fratele său Lucien, căruia Napoleon îi datora strălucita sa scensiune și de sora sa Pauline, născută în familie Paulette.

Latura cea mai remarcabilă a Bonapartilor a fost rezeziunea cu care au familiarizat cu demnitățile lor rînciare, regale și imperiale, deși în naștere erau simpli burghezi provinciali, aproape săraci.

În această privință Pauline stă în fruntea lor: ea s'a acomodat foarte

Ar fi greșit să credem că numai frumusețea i-a adus Paulinei atâția adoratori; căci deși o libertină, o depravată, ea a fost totuși o personalitate în adevărata accepțiune a cuvântului, un spirit mare și entuziast, în fața căruia se închinau cei mai de seamă artiști, dedicându-i ode și cântând-o în poeme. Printre aceștia se afla și marele artist Talma un cincuagenar de o inteligență subtilă, care s'a înamorat de ea astfel, încât scrisorile adresate adoratei sale, alcătuiesc un model de izbucniri sentimentale. Măgălită că un bărbat atât de spiritual ingenunche în fața ei, Pauline primi și dragostea lui.

Dar Pauline n'a fost numai o pă-

Portretul surorii lui Napoleon, Pauline

pede cu noua ei stare și și-a purtat mândria cu absolută naturalitate. Avea o minte ageră, perspicace, scapătoare și era de o frumusețe răpitoare. Toți contemporanii ei erau în unanimitate de părere, că Pauline era cea mai frumoasă femeie de pe vremea aceea. Corpul și trăsăturile ei erau de armonie fermecătoare. Toată lumea admira figura ei de un clasicism elen; până și Papa Pius al 7-lea îi acordă deosebită atenție.

Când Napoleon se încoronă împărat și ea ajunge astfel principesă, boala cea de o invăluie năpraznic, sterse cu totul din memoria ei zilele de tristă mintire, când alerga desculță pe meagurile Corsice, sau când umbla lălmăind pe ulițele periferice ale Marsiliei; ajunse o adevărată grandeamă.

Gratie bogăției putu să-și îngrijească frumusețea, singura ei preocupare. Făcea zilnic băi matinale de apă caldă cu lapte și miresme și se masa mereu întregi.

Plină de capricii, dar și foarte frumoasă, acestea o făceau și mai interesantă și mai grațioasă. De multe ori exaspera în asemenea hal pe seriorul Napoleon, prin spiritele și zburlănițiile ei încât acesta îi svârșia toate o privire de aspră mustrare. Și totuși, peste o clipă îi surădea, o alina și o săruta.

Cei mai mari pictori și cei mai celebri sculptori s'au ocupat de ea. Cea mai renumită operă a lui Canova a fost executată după corpul ei. Când vestitul sculptor o acoperi cu un lut special de tipar, mâinile îi tremurau atât de tare, încât Pauline îl întrebă de ce e atât de nervos: El îi răspunse: „Mă tem să nu mă îndrăgostesc de trunchiul meu model”.

Când prietenii o întrebă cu privire cum de-și permite să pozeze aproape nud, ea răspunse simplu: „Focul arde într-una în sobă; nu mi-e frig deloc”.

Era foarte firesc ca o frumusețe așa dispune de atâtea posibilități să atragă mulți adoratori. Ea a fost măgălită de două ori. Primul ei soț a fost un camarad de arme al lui Napoleon, generalul Leclerc, care a murit de ister la San-Domingo, unde ea îl însoțise. Al doilea soț a fost un print italian, ducele de Borghese, cu care aproape nici n'a locuit împreună, deși îi luase titlul și o bună parte din considerabila avere.

pusă divină, pentru care lumea cu milioanele de oameni nu era decât un scaunel pentru budoarul ei, o trambulină pentru divertismentele ei. În timp ce toți frații și surorile îl exploatau pe Napoleon în scopuri meschine, Pauline i-a iubit și l-a apreciat cu adevărat.

„E cel mai mare om care a trăit de când lumea” zicea ea adesea cu toată sinceritatea. Aceasta învederează și mai bine purtarea ei față de el, în timpul decăderii sale: În urma primei sale abdicări și exilării pe insula Elba, Napoleon a fost părăsit până și de cele mai apropiate și intime persoane. Fiecare căută să-și apere pielea sa. Numai Pauline nu-l părăsi. Îl însoți pe insula Elba și făcu tot posibilul ca să-i ușureze captivitatea.

Când abdică pentru a doua oară și fu exilat pe insula Sf. Elena, Pauline a fost singura fiintă care interveni pe lângă curțile europene pentru eliberarea sa, sau, cel puțin, să fie trimis într-un climat mai sănătos. În urma eșuării intervențiilor ei, ea se pregăti să-l însoțească în exil „spre a-i indulci ultimele zile”.

Vestea morții lui Napoleon a surprins-o pe Pauline tocmai în toată pregătirilor ei de plecare la Sf. Elena. Deși soarta ei a fost prea puțin atinsă de moartea Împăratului, și deși rămase aceeași ducesă Borghese, cu palate și moși la Roma și Florența, totuși viața își pierdu farmecul pentru ea; încetă cu totul să se mai îngrijească de exteriorul ei.

Îi supraviețui lui Napoleon, fratele ei, numai patru ani: muri în anul 1825, în vârstă de 45 de ani.

În ceasul cel din urmă, aducându-și aminte de frumusețea, măreția și gloria trecută, își puse cea mai scumpă rochie de bal, giuvaerurile și pietrele prețioase, se fardă, coafă și ceru o oglindă.

A fost găsită moartă, cu oglinda în mână înțepenită.

I. ST. SHAR

Cabinetul Psihografologic al „Realității Ilustrate”

Ce este Psihografologia?

FĂRĂ îndoială că toți cititorii revistei noastre vor fi auzit de extraordinarele progrese făcute de psihologie, în ultima vreme. Oamenii de știință au ajuns printr-o observare atentă a omului în toate manifestările sale, să deducă aptitudinile, calitățile și defectele, din lucruri pe care un altul nici nu le ia în seamă. Astfel un bun psiholog poate să descrie caracterul unei persoane necunoscute lui, prin observarea apucăturilor: cum își fumează cineva țigara, cum mănâncă, cum merge, înfine din gesturile cele mai mărunte se poate observa cu ușurință firea omului. Dar fără îndoială cea mai însemnată cale de deducere a caracterului și aptitudinilor unui om este grafologia, adică citirea caracterului din scris.

Știința grafologiei este o știință relativ recentă, dar mulți oameni de știință înțelegând uriașa ei importanță, și-au consacrat viața spre a o studia și a-i stabili regulile. Rezultatele au fost uimitoare. Cea mai ușoară nuanță sufletească își lasă urma în scrisul omenească și savanții au descoperit modul de a citi din scris sufletul omului. Nimic nu le e ascuns. Pentru orice minte luminată, însemnătatea acestei descoperiri este evidentă. Aplicațiunile practice ale grafologiei au început să devină din ce în ce mai numeroase, iar astăzi, în străinătate, sunt instituite speciale, în care se face studiul manuscriselor, din punct de vedere grafologic. Nici o instituție mai mare nu mai angajează funcționari, fără să aibă raportul favorabil al psihologului întreprinderii.

E drept că grafologia propriu zisă nu-i greu de învățat. Greutatea constă în a da interpretarea caracterelor scrisului. Această interpretare variază de la caz la caz, după cum variază și caracterul și ocupațiunile oamenilor. Cu totul

altfel va fi scrisul unui contabil în raport cu acel al unui muncitor manual, sau cu al unui student etc.

Interpretarea grafologică trebuie să fie strict psihologică, de aci și numele de *Psihografologie*. În zadar va cunoaște cineva regulile elementare ale grafologiei, dacă nu va fi un bun psiholog, și aceasta nu în sensul larg al cuvântului, ci în cel mai restrâns sens, adică un bun cunoscător al regulilor psihologice și al tuturor manifestărilor sufletești, atât cele normale cât și cele patologice. Nu ori cine este capabil să practice psihografologia.

Psihografologul este un om de știință, care deduce pe cale logică și e capabil să dea un sfat serios, nu un ghicitor care prezice viitorul.

Astăzi când căsătoriile de conveniență sunt atât de numeroase, când cei ce se cunună aproape nici nu se cunosc, însemnătatea pe care o are un just portret psihografologic, nici nu mai trebuie accentuată. Un asemenea studiu este tot atât de îndreptățit să fie cerut, ca și certificatul de sănătate. *E certificatul de sănătate morală a omului.*

Afară de acestea, în raporturile noastre cotidiene, în chestiunile noastre economice, avem nevoie să știm cu cine contractăm afacerile; or, numai prin psihografologie se poate obține cunoașterea sinceră, nepărtinitoare, a celui care ne interesează.

Convinși de utilitatea și răsunetul pe care-l va avea la noi în țară, grafologia aplicată, revista „Realitatea Ilustrată” a înființat un CABINET PSIHOGRAFOLIC, pus sub conducerea unor specialiști, oameni de știință. Portretele psihografologice vor fi lucrate cu toată atențiunea, și în mod special se va răspunde întrebărilor puse de cei interesați. Deasemenea, pentru a fi la îndemâna oricui, prețurile sunt calculate la un pret derizoriu, având în vedere cheltuielile pe care le are CABINETUL PSIHOGRAFOLIC. Astfel un portret psihografologic pentru cititorii revistei, cari vor atașa cuponul respectiv, — va costa lei 60.

Pentru ceilalți amatori de portrete psihografologice lei 80.

Pentru cei ce se vor abona de aci înainte pe vreme de un an la revista noastră, portretul grafologic va fi făcut în mod ABSOLUT GRATUIT.

Pentru cei ce se vor abona pentru șase luni lei 40.

Correspondența se va trimite pe adresa: CABINETUL PSIHOGRAFOLIC al „Realității Ilustrate” str. Const. Mille 11.

SANITARI

Se pot obține la orice vârstă prin excelentul preparat AMERICAN

„CREMONA”

Efect sigur prin uzaj extern. Lei 140 cutia la farmacia, droguerie, parfumerii și coafori de dame. Se trimite și direct în toată țara contra mandat anticipat plus 30 lei porto. Reprezentanta generală pentru România „DIONES” București II, B-dul A. Cuza 15 (E. I-a No. 10). (Piața Buzzești)

Se caută depozitari în toată țara

CUPON

DORIȚI UN PORTRET PSIHOGRAFOLIC?

Trimiteți câteva documente scrise cu cerneală pe creion, cu iscălitura originală pe adresa de mai sus.

Dacă doriți o consultație de îndrumare profesională indicați în afară de nume, vârstă, sex, adresă și ocupațiunile pe care le ați avut până acum eventualele studii și profesiunile către care vă simțiți mai atras.

Plata se va efectua prin mandat poștal.

Răspunsurile se dau numai în scris la adresa ce ne veți indica.

Rugăm a alătura la corespondență, acest cupon.

ONDULAȚIUNI PERMANENTE

CU 'NOUL APARAT FACE

FRIZERIA I. BEER

MOȘILOR, 53

TELEFON 381|82

reportaj

UN SADIC

CRIME s'au săvârșit multe în București, în cursul anilor din urmă. Dar nu se mai ține minte de când poliția n'a mai avut de furcă cu un criminal atât de sălbatec, atât de sângeros și mai ales atât de sadic, ca acel Ioșca Maruth, ucigașul celor două femei din str. Vasile Spiroiu.

Ioșca Maruth n'a ucis pentru bani, n'a ucis din răsunare, și nici într'un moment de furie oarbă. Fapta lui nu se încadrează în niciuna din formulele curente, în materie de criminalologie.

Maruth a ucis în interval de 10 minute o femeie, pentru că n'o mai iubia și pe alta pentru că începuse s'o iubească.

Trăise cu Ana Kis timp de cinci ani. Se săturase de ea. Or la oamenii de speța lui Ioșca, desgustul concubinajului îmbracă, se pare, formele urei. Pe Ana Kis, criminalul o ura pentru că îi fusese timp de cinci ani amantă.

Fenomenul psihologic nu este prea rar. Dimpotrivă. El se manifestă mai în toate căsătoriile, legitime sau nu.

Obicinuința declanșează de regulă desgustul pentru relațiuni.

E o lege a tuturor instinctelor. La Maruth manifestăția ei a luat forme de monstruoasă exagerare.

Dece își omora Landru femeile?

Dece a ucis Maruth pe Ana Kis? Și apoi de ce a omorât-o pe nepoata acesteia, Elisabeta?

Ziarele au vorbit în reportagiile lor asupra acestei îndoite crime arătând un vag mobil: gelozia.

Elisabeta, avea un prieten, Maruth, care o iubia, era deci gelos. Ana Kis, mătușa Elisabetei era o piedecă pentru sentimentele lui Maruth față de Elisabeta și de aci uciderea ambelor femei.

Logică superficială.

Dacă asasinul ar fi fost doar gelos, normal era să se descotorosească mai întâi de prietenul Elisabetei, sau să încerce măcar.

Dar faptele vorbesc dela sine. Le voi povesti.

Am asistat la reconstituirea

crimei și cu această ocazie am putut să privesc în voe pe asasin.

Un cap enorm, cu ceafa turtită. Păr aspru, rar pe lângă urechi, jumulit în creștet. Ochi depărtați, asimetrici, mici, de un albastru coclit, rece fără expresie sau cu o expresie nelămurită — ceva între ochii de apă ai peștelui și ochii de porc. Un nas mare, congestionat, cu rădăcinile nărilor revărsate peste obraji. Mustața aspră. O buză albă mâncată de crăpături și o vânătae supurentă.

Fălci disproporționat de mici față de craniu. Urechi largi, depărtate de cap. Umerii căzuți, brațele scurte.

Jos: Piscicile pe care le îngrijia asasinul

Asasinul Ioșca Maruth

Jos: Criminalul în attache-ul motocicletei polițienești

trunchiul mărunț, picioare îndoite dela genunchi. La-bele mâinilor mici și degete subțiri.

Pășește jenat, din cauza unei hernii foarte vizibile. Are bustul înclinat și de-aceia brațele îi atârnă înainte și se leagănă în mers, fără control. Amintește mersul stânjenit al maimuțelor.

Vorbește numai ungurește. Un interpret traduce explicațiile pe care le dă la locul crimei. Nu manifestă nici teamă nici remușcare. Povestește în amănunt cum și-a săvârșit fapta și își începe aproape toate frazele cu expresia ungurească de politețe „kérem szépen”, (mă rog frumos) ca într-o obișnuită conversație de cafea.

— Iată, începe el, eram culcat aici în patul de lângă fereastră, unde dormia Ana. Pela ora 12 m'am sculat și-am luat toporul de aici, de lângă capul patului. Nu știu cum se face că toporul era acolo. Ana dormia cu fața înspre fereastră. Nu m'am uitat mult la ea. I-am tras o lovitură cu muchia toporului, cam deasupra urechii.

Erji (Elisabeta), care dormia în patul celălalt de lângă zid, s'a deșteptat și s'a ridicat în capul oaselor.

I-am tras și ei una cu toporul în cap. S'a lungit la loc în pat.

Era voinică și n'a murit dintr'odată. Ca să nu țipe i-am vârit o batistă în gură.

Maruth se oprește o clipă din povestit. Ar vrea probabil să treacă peste unele fapte.

— „Pe urmă?”

— „Pe urmă am apucat-o de mâini ca să nu se mai împotrivescă și am siluit-o.”

Nu s'a mai sbătut dar nu murise.”

Asasinul se așează în genunchi pe locul unde era patul fetei și arată cum i-a băgat călușul în gură și cum o ținea apoi de mâini cu mâna dreaptă.

— „Zici că nu murise?”

— „Nu, era în agonie.”

Criminalul se ridică, ia din nou toporul și arată cum s'a întors, după aceea, la patul unde Ana zăcea în nesimțire.

— „Nici asta nu era moartă”, povestește Maruth, „Gemea.”

Am ridicat încăodată toporul și-am isbit-o în frunte. Din isbitura aceea trupul s'a rostogolit și a căzut lângă pat

În patul celălalt Elisabeta respira încă. Am acoperit-o cu o cuvertură până sub bărbie... Am luat iar toporul și i-am mai dat și ei una în frunte.

După asta n'a mai mișcat.

M'am întors din nou la Ana. Cred că nici după a doua lovitură nu murise.

M'am aplecat peste ea și i-am ascultat inima, Bătea încă sau nu se părea. Ca să se isprăvească i-am mai dat una cu muchia toporului, tot în cap și am împins-o cu piciorul sub pat. Asta e tot. Amândouă erau moarte. Am eșit în antreeaș, am șters toporul de sânge cu o cârpă albă, m'am spălat și eu pe mâini și m'am culcat.

A doua și a treia zi pe seară am venit să văd, ce mai e cu cadavrele, am gătit mâncare pentru pisiți și m'am culcat, aici într'un colț, în antreeaș.

După această scurtă povestire, însoțită pentru fiecare act, de gesturile explicative, asasinul rămâne cu ochii pironiți în pământ.

Afară, lumea huiduește și vociferează...

Se aud strigăte:

— „La ocnă!” — „La spânzurătoare!”

Cordoanele de jandarmi cari barează strada de-abia pot ține puhoiul de oameni.

O clipă de neatenție, și ucigașul ar fi sfâșiat de femeie... Mai ales de femeie...

Maruth ascultă liniștit invectivele mulțimei, se așează calm în atașul motocicletei cu care a fost adus, își întinde mâinile pentru strângerea în cătușe și privește înainte, printre cordoanele de jandarmi.

Rămân să mai schimb câteva vorbe cu proprietăreașii caselor în care s'a întâmplat crima. E o femeie bătrână, stîrbă, simpatică.

A povestit pentru a nu știu câta oară ceea ce știa despre criminal, și oamenii poliției și vecinilor și gazetarilor.

De ani de zile biata femeie n'a avut un prilej de vorbă mai nimerit, ca în aceste ultime două săptămâni. Și profită:

— „Ai văzut domnule ce om! Ai zice că nu-i în stare să omoare singur un

pui de găină. Dacă l-ai fi văzut mângâindu-și toată vremea pisicile, ai fi zis că-i pâinea lui Dumnezeu... Acum văd eu că dacă-i plăceau atâtea pisicile însemnează că seamănă cu ele.

Ai văzut d-ta cât sunt de rele pisicile?

Ele nu pot mânca o lighioană până n'o chinuesc... Se satură mai bine cu un șoarece chinuit, decât cu o bucată de cașcaval.

Așa e asta. Motan blestemat...

Și niciodată nu putea să vorbească cum se cade, ca omul.

Dacă îi ceream chiria, îmi răspundea, să iertați, cu vorbe grele.

Dacă mă întâlnea prin curte, în loc de bună ziua îmi spunea alte alea, de intram în casă de rușine.

Mă rușinam eu femeie bătrână...

Pe biata Ana Kis n'o mai putea suferi de mult. Nu mai știa sârmana cum să-i intre în voe, ca

St.: Criminalul este adus cu motocicleta la locul unde a fost găsit dublul asasinat.

Jos: Privind pe fereastră...

St.: Autoritățile și criminalul în str. Spiroiu

să-l îmbuneze. Îi aducea sticle de vin acasă, îl hrănea, îl ținea ca pe un trântor...

Și el drept răsplătă a omorât-o ca pe un câine cu muchia toporului. Și fără intenție de adâncire psihologică, bătrâna adaugă: „O ură...”

Așa este câte unul: În loc să se despartă de femeie când nu mai ține la ea, o bate, o schingiește, — și vai de mama ei!...

Pe stradă au mai rămas din loc în loc grupuri de femei. Discută, comentează cu mijloacele lor și ocărăsc.

Una cugetă strâmb, în auzul tuturor:

— „Dacă ăștia bătrânii se poartă așa cu noi, păi ce să mai zicem de cei tineri?”

I. RAK

VILA MORTII

IN ULTIMII doi ani, Marsilia a fost teatrul unor crime oribile ale căror rădăcini necunoscute se întindeau până în cercurile cele mai reputate ale societății marseleze.

Unul dintre cazurile care au pasionat întreaga opinie publică, prin descoperirea unor crime oribile, de un rafinament bestial fără precedent este cazul lui Sarret avocat, jurnalist, agent de asigurare și criminal.

În Martie 1930 a murit în Cannes o lucrătoare tuberculoasă.

Autorităților li s'a comunicat că ar fi vorba de o oarecare Catherina Seltreuil, născută Schmidt, fiica unui jandarm din Bavaria, care s'ar fi căsătorit în 1924 cu francezul Seltreuil decedat în 1927.

Autorizația de înmormântare a fost imediat eliberată de poliție, întrucât cazul nu prezenta nimic suspect.

În același timp societății de asigurare „Securitas” i se prezentă o poliță de 500.000 franci, pe numele Catherinei Seltreuil.

Cum toate actele păreau a fi în cea mai perfectă ordine, polița a fost plătită, fără să deștepte nici o bănuială la administrația societății de asigurare.

După câteva luni, unul dintre angajații societății de asigurare, află că decedata nu ar fi Catherina Schmidt, ci o oarecare Magali Herbin. Consultându-se dosarele se găsește că decedata era lucrătoare într-o fabrică de țigărețe și câștiga 500 de franci pe lună, ceea ce nu i-ar fi dat posibilitatea să se asigure pe o sumă atât de mare. Făcându-se cercetări mai amănunțite s'a constatat că într'adevăr Magali Herbin decedase, iar Catherina Schmidt trăia încă, bucurându-se de cea mai deplină sănătate. Cu încheierea contractului de asigurare se ocupase un oarecare Duverdier, omul de afaceri al unui avo-

Vila morții

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Advocatul Sarret înconjurat de polițiști. Dreapta: Arestarea surorilor Schmidt

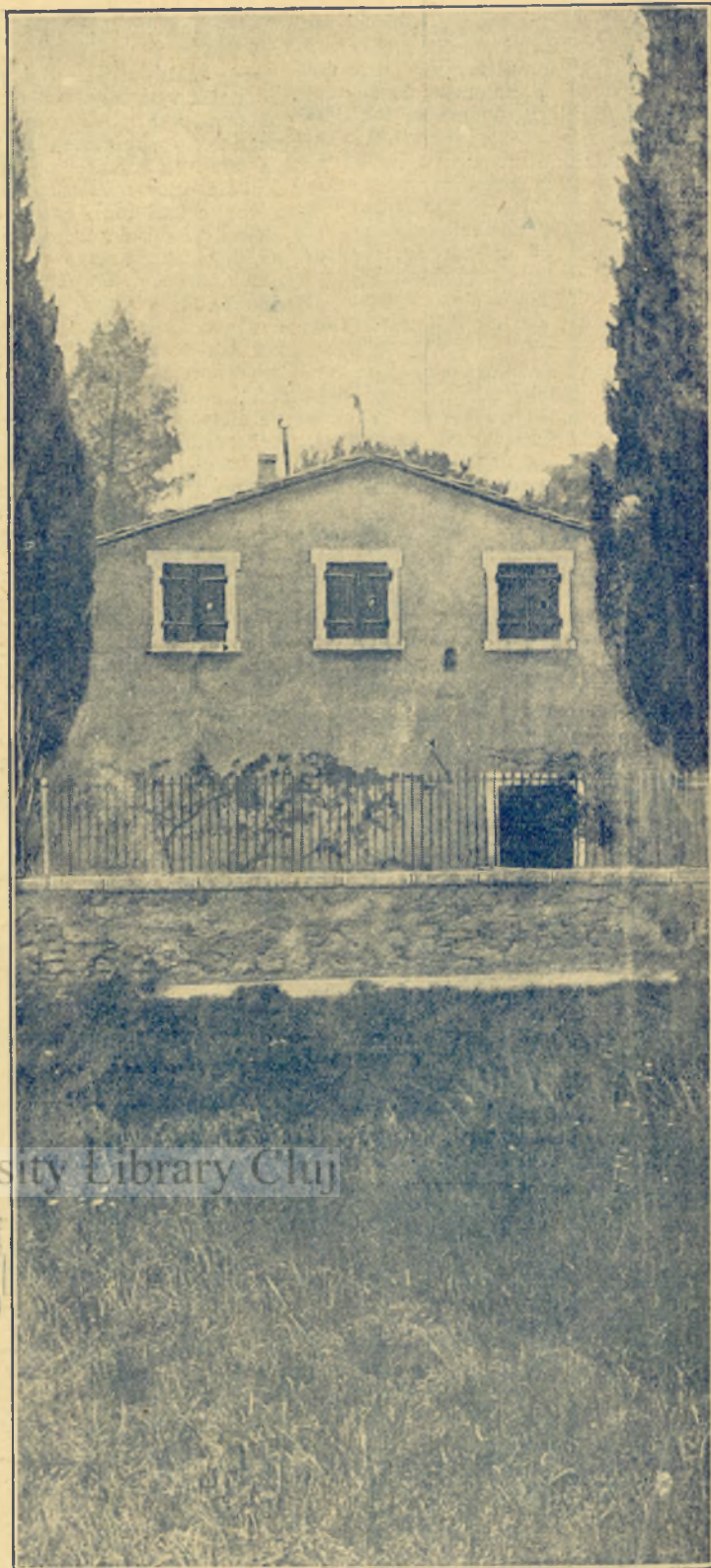
cat marselez, bine cunoscut în cercurile baroului numit Maître Sarret. Duverdier dispăruse însă fără urmă. Maître Sarret membru al baroului din Marsilia, continua însă să-și exercite profesiunea de avocat chiar în acest oraș.

Investigațiile făcute asupra persoanei lui Sarret, dădură la iveală că numele său adevărat a fost Sarejani, că era născut în Triest într-o colonie grecească și venise în Franța înainte de război, unde se naturalizase schimbându-și totodată numele în Sarret.

Ca avocat pledase în câteva procese mari mai târziu însă se retrăsese într'un ungher cam obscur, un cerc de avocați cu renume dubios, ale căror procese, fără a face prea multă vâlvă, erau însă foarte lucrative.

În anul 1911, Sarret a fost dat în judecată pentru excocherie. Destul de abil în chestiunile juridice, a știut să se sustragă pedepsei. Odată cu acest proces o celebritate suspectă, începu să planeze în jurul persoanei sale, mai ales că se specializase într'un domeniu de drept, care friza pedepsele legale prin tangență, anume jurisprudența în materie de asigurare.

De câte ori Sarret a putut să se sustragă legilor și să

aducă pagube însemnate societăților de asigurare, nu se știe încă. Că este amestecat în o mulțime de chestiuni întortocheate, e un fapt deasemeni dovedit. Studiul dosarului lui Sarret, a fost în această privință, destul de convingător, pentru judele de instrucție. Și în acest caz al Catherinei Seltreuil, desigur avocatul era inițiat în toate culisele afacerii și cu siguranță că el era organizatorul acestei vaste excrocherii. Personalitatea lui Duverdier rămasă în umbră, a fost desigur numai o apariție menită a mijloci excrocheriei.

Societatea de asigurare înaintă parchetului o plângere contra lui Sarret, iar surorile Catherine Schmidt și Filomena Schmidt, au fost arestate. Avocatul a primit însă lovitură cu cel mai mare sânge rece. El a anunțat imediat pe unul din cei mai renumiți avocați francezi, pe Morro Giffier, rugându-l să preia apărarea persoanei sale, în acest proces.

Intre timp însă, s'au produs următoarele evenimente. Agentul secret însărcinat cu investigațiunile relative la disparuții Duverdier, primi vizita comisarului Maria. Într-o zi, în timp ce acesta se afla asupra greutăților pe care le întâmpina cu investigațiile sale, comisarul Maria îi sugeră ideea că chestiunea Duverdier ar putea avea legătură cu cele întâmplătoare la vila „Ermitage”.

— „Ermitage?”
— „Când a dispărut Duverdier?”
— „Acum patru ani.”
— „S'a dovedit că era un cunoscut al lui Sarret?”

— „Da. El spune că Duverdier a dispărut într-o bună zi, cu o femeie măritată”.

— „Chestia asta mi se pare foarte suspectă. Să mergem la proprietarul vilei, la domnul Poncet; cu siguranță vom afla lucruri interesante”.

Vila „Ermitage” e situată în apropiere de Aix, câțiva kilometri de pârtaie de Marsilia. Primind vizita poliției, domnul Poncet nu se arătă deloc mirat, ci declară că se aștepta chiar zilele acestea la o vizită a poliției.

— „Dece?” întrebă mirat comisarul Maria.

— „Inchipuți-vă și dv. Eu am închiriat vila unui om cu o înfățișare respectabilă, care apărea aci totdeauna în societatea a două doamne bine îmbrăcate, cu aparențe destul de oneste. A locuit în vila mea aproape trei luni. Într-o bună zi mă chemă și-mi anunță plecarea înmânându-mi în același timp, cheile apartamentului. După 24 de ore m'am dus să-mi vizitez odăile. Intreaga casă avea un miros insuportabil, aerul era de nerespirat și cu toate că am ținut mai bine de două săptămâni ferestrele deschise, mirosul persista, făcând apartamentul de nelocuit. Am căutat să aflui cauza acestui miros puternic, însă fără rezultat. În bucătărie am găsit câteva pete întunecoase pe pereți, tapetul de ulei al instalației de apă, era încă umed, iar smălțul băii căpătase o colorație cenușie. Am căutat prin grădină. Într'un loc, pe care vi-l pot arăta și dv. am găsit pământul umed; un fel de materie cleioasă fusese asvârlită acolo, care emana același miros caracteristic, ca cel din camere.

Am întrebat vecinii dacă n'au văzut sau auzit ceva. Singura informație pe care am căpătat-o a fost aceea, că un domn și o doamnă ar fi intrat în vilă. După cum știți și dv. am anunțat poliția, care a venit la fața locului, fără a putea stabili proveniența acelui miros, sau că s'ar fi întâmplat ceva suspect în vila mea”.

Comisarul Maria, împreună cu proprietarul și celălalt agent al siguranței, intrară în vilă. Petele negre de pe tapet se mai puteau vedea și acum, iar baia rămăsese colorată cenușiu, așa cum o găsisese și domnul Poncet.

Pe ușa bucătăriei și pe un gang alăturat, se puteau vedea aceleași pete caracteristice. După această vizită cei doi agenți ai poliției, au plecat la locuința lui Duverdier, care rămăsese de trei ani închisă. Avocatul Sarret, ca fost prieten al disparuții, poseda cheile acestei locuințe.

— „Când a dispărut Duverdier?”

— „La 14 Noembrie”.

— „Și când a plecat Sarret din vila „Ermitage”?”

— „La 17 Noembrie”.

Cu aceste noi date, identitatea lui Duverdier, a fost imediat stabilită. Peste câteva ore, poliția știa că Duverdier era un oarecare Chambon, fost călugăr caterisit pentru diverse chestiuni necurate, excrocherie, libertinaj, etc. În ultimul timp acest personaj trăise în concubinaj cu o oarecare d-nă Blanche Bellandrou, din Montpellier și făcuse multe afaceri împreună cu Sarret, în special, afaceri în legătură cu asigurările.

Judele instructor Rochu sesiză imediat chestiunea și ordonă aducerea celor două surori Schmidt. În cabinetul său, el le declară următoarele:

— „Noi știm tot ce s'a întâmplat în vila „Ermitage”. Vă rog să istorisiți încă odată faptele”.

Printre sughițuri și lacrimi una din surori declară:

— „În ziua de 17 Noembrie Sarret ne anunță că va veni cu „clienții” săi la vila „Ermitage”. Pela ora prânzului el sosi cu Duverdier. El o rugă pe sora mea Filomena, să plece. Eu am rămas în vilă.

Nu făcuse nici o sută de pași, după cum îmi istorisi ea după aceea, când auzi o detunătură.

Sora mea se întoarse la „Ermitage” și-l găsi pe Sarret, contemplând cadavrul lui Duverdier.

Crima s'a întâmplat în următoarele împrejurări: Sarret, m'a rugat să-i servesc un mic dejun la care să ia parte și Duverdier. După ce am pregătit dejunul îl chemai pe Sarret în sufragerie. Acesta se ascunse însă după un paravan și când Duverdier a intrat și el în sufragerie, Sarret îl împușcă din spate.

După aceasta Sarret plecă la Marsilia, rugându-ne să rămânem în vilă, să păzim cadavrul lui Duverdier. Peste câteva ceasuri, Sarret se întoarse în tovărășia doamnei Bellandrou. Intrând în casă, Sarret o anunță că domnul Duverdier o așteaptă aci. El o ajută să se desbrace. Ea trecu în sufragerie luă loc pe un scaun, în fața căruia se afla același paravan, din spatele căruia fusese împușcat Duverdier. În acest timp Sarret ne trimise în curte, să dăm drumul la motorul automobilului său, pentru ca să nu se audă detunătura provocată de împușcătură. Într'adevăr, când ne-am întors în casă, doamna Bellandrou, zăcea pe podele, într'un lac de sânge.

Împreună cu Sarret am dus cele două cadavre în bae. Noi ne codiam, fiindu-ne frică să atingem corpurile acelea, cu o înfățișare atât de oribilă. El însă ne amenință că ne va da pe mâna poliției, deoarece spunea el, în calitate de avocat nu va putea fi învinuit de crimă. Imediat ce-am depus cadavrele în bae, Sarret a adus niște acid sulfuric, pe care și-l procurase dinainte, turnându-l peste cele două cadavre. În această sinistrală bae, rămaseră cadavrele trei zile. După acest timp resturile deveniră o masă gelatinoasă, pe care am asvârlit-o în grădină. După ce am aranjat totul, am plecat în Marsilia trecând pe la locuința lui Duverdier, de unde am luat cheile apartamentului.

După declarația surorilor Schmidt judele de instrucție, chemă pe Sarret în cabinetul său, și-l întrebă în-tâi asupra afacerii Magali.

— „Si cealaltă afacere?”
— „De care vorbiți, domnule judecător?”

— „Ascultă-mă domnule Sarret, dumneata ești învinuit de omor pentru jaf. Știu că ai ucis pe Duverdier, în vila „Ermitage”. Toți cred că ai făcut aceasta pentru a-l jefui. Eu însă cred că dumneata nu ești capabil de o astfel de faptă. Sunt convins că dacă l-ai omorât, ai făcut-o fiindcă erai în legitimă apărare. Vă vorbesc sincer. Situația dv. este disperată. Vă rog să mă ajutați, să elucidez această teză”.

Sarret căzu în capcană.

— „Aveți dreptate, domnule judecător, eram în legitimă apărare. Duverdier știa de câteva chestiuni particulare și în special de cazul Magali. El îmi ceru bani. I-am dat o sută de mii de franci, sumă cu care nu era însă mulțumit. M'a căutat atunci în vila „Ermitage”, unde a avut loc între noi o scenă violentă. M'a amenințat cu revolverul. Am căutat să-i smuncesc arma din mână și fără să-mi dau seama, am atins trăgaciul, și... l-am ucis.

Atitudinea judecătorului se schimbă spontan.

Nu mai era vorba de legitimă apărare ci de o sumă de alte chestiuni, care-l lăsară pe Sarret, înmărmurit.

— „Si doamna Bellandrou?”
— „De aceasta nu știu nimic”.

— „Dar de acidul sulfuric? Dar de motorul automobilului? Dar de paravanul din sufragerie, de toate acestea nu știți nimic?”

Cu un sânge rece extraordinar Sarret găsia la toate o explicație și în cele din urmă, prin fraze ironice, spuse că surorile Schmidt, aveau tot interesul să-l calomnieze și să-l învinuiască de fapte pe care nu le săvârșise.

— „Ele vor să se răsbune”, încheie Sarret.

În acest timp tot trecutul lui Sarret a fost răscolit, iar poliția a făcut investigațiuni la toate locuințele pe care le ocupase găsiindu-se o mulțime de corpuri delictive, provenite dela victime a căror identitate nu s'a putut stabili încă. O adevărată lavină de scrisori anonime au început să curgă la cabinetul judelei instructor. Sarret a rămas însă impasibil la toate atacurile. Aceeași răceală, aceeași cumpăneală în toate răspunsurile sale, ca și la macabrul Landru. La un interrogatoriu judele instructor îl compară cu Gambais la care Sarret răspunde ironic:

— „Vanitatea d-tale profesională te obligă să găsești în mine un caz senzațional”.

Fărănci și cinismul lui Sarret, au întărit într'un grad atât de mare publicul marsiliez încât acesta a manifestat în fața palatului de Justiție, cerând ghilotinarea lui Sarret, fără nici o judecată prealabilă. Justiția din Marsilia e hotărâtă să dea un exemplu drastic, pentru toți amatorii de crime gen „Landru”, și a intervenit în acest sens la instanțele superioare ale justiției franceze.

„REALITATEA ILUSTRATA”

Bon No. 3

Numele

Str. No

Localitatea

Acei cari vor completa bonurile ce vor apărea până la mijlocul lunei August, vor participa la marele concurs pentru

UN AUTOMOBIL

Bonurile se vor trimite administrației noastre toate odată, după apariția ultimului bon, după care fiecare cititor va primi un coupon de participare la tragere. Abonați noștri sunt înserși la tragere, din oficiu

A apărut revista „REBUS” No. 2

Revista jocurilor distractive, conținând: Cele mai perfecte forme de CUVINTE INCRUCIȘATE, cât și orice formă de joc intelectual, distractiv, cu ultimele noutăți în domeniul acesta, având și un supliment cu pagina șahului, bridge, sport, cinematograf, curiozități aritmetice, glume, etc.

PREȚUL LEI 5

Dinți albi și frumoși: Chlorodont

pasta de dinți din mentă, care înviorează minunat gura.

Tubul: Lei 22.— și Lei 32.—

În jungla bucuresteană

O NOAPTE bucuresteană a trecut. O noapte înăbușitoare, pe care lumea a petrecut-o în grădinile cu reviste sau în cele cu mititei, la Șosea, la Strand sau pe terase. Indrăgostiți modesti s'au plimbat prin răcoarea fictivă, sub arborii parcului Carol, câteva perechi au ieșit din sălile de cinema, ca dintr'o etuvă.

Câteva focuri de revolver în noapte s'au auzit spre periferie; târziu, un haut-parleur răgușit mai cârâie încă o recepție din America și zorile s'au ivit murdare, turburi ca ochii vagabonzilor, cari au dormit pe băncile bulevardului.

A doua zi de dimineață ziarele sunt pline de performanțe sportive și de discursuri politice. Sunt numai câteva linii cu litere mici, destinate faptelor diverse: *sinucidere, dispariție, accident, agresiune*.

Nimeni nu le-a citit și totuș câte drame, câte sfâșieri, câte pândiri și cât sânge n'a curs în jungla bucuresteană, în noaptea aceasta! Cine a stat să le observe și să le noteze? Reporterii nu aleargă decât după criminali de anvergura uriașă a acelor din Str. Leon Vodă.

Descoperirea lui Maruth asasinul femeilor din str. Spiroiu a fost descrisă în toate amănuntele, pe câte trei coloane de gazetă. Creșterea șomajului și a mizeriei, reducerea pe de altă parte a personalului polițienesc, din cauza economiilor bugetare, au făcut să sporască numărul crimelor senzaționale, furturile din vitrinele bijutierilor și jafurile de tot felul. Dar pe lângă aceste lovituri de senzație, în fiecare noapte se petrec în jungla obscură a Bucureștiului, în vasta periferie suburbană, mii de fapte diverse, pe care nimeni nu le notează.

Ba da. Există un om prin mâna căruia trec toate aceste informații. E comisarul de serviciu dela Prefectura Poliției Capitalei. Tot ce se întâmplă în cartiere, el află centralizând telegramele și notele telefonice, pe care secțiile polițienești din cartiere i le comunică. Pe cele mai principale, comisarul de serviciu le trece într'o condică, așa zisă condică a gazetarilor. E condica din care se inspiră reporterii de fapte diverse.

Dar cele mai multe comunicări periferice trec la dosar, fără să mai fie citite de nimeni. Teancul enorm însă de telegrame de acest fel, ce se strâng în zorii zilei în cabina comisarului de serviciu, formează un album sintetic al unei nopți bucurestene, un film al junglei nocturne a Capitalei.

„D-na X. a declarat că a pierdut o broșă în valoare de 3.000 lei”.

„La ora 24 gardistul din post seria 459 a găsit cadavrul unui om, într'un lac de sânge”.

„In Dâmbovița, la moara Ciurel, a fost pescuit cadavrul unui necunoscut”.

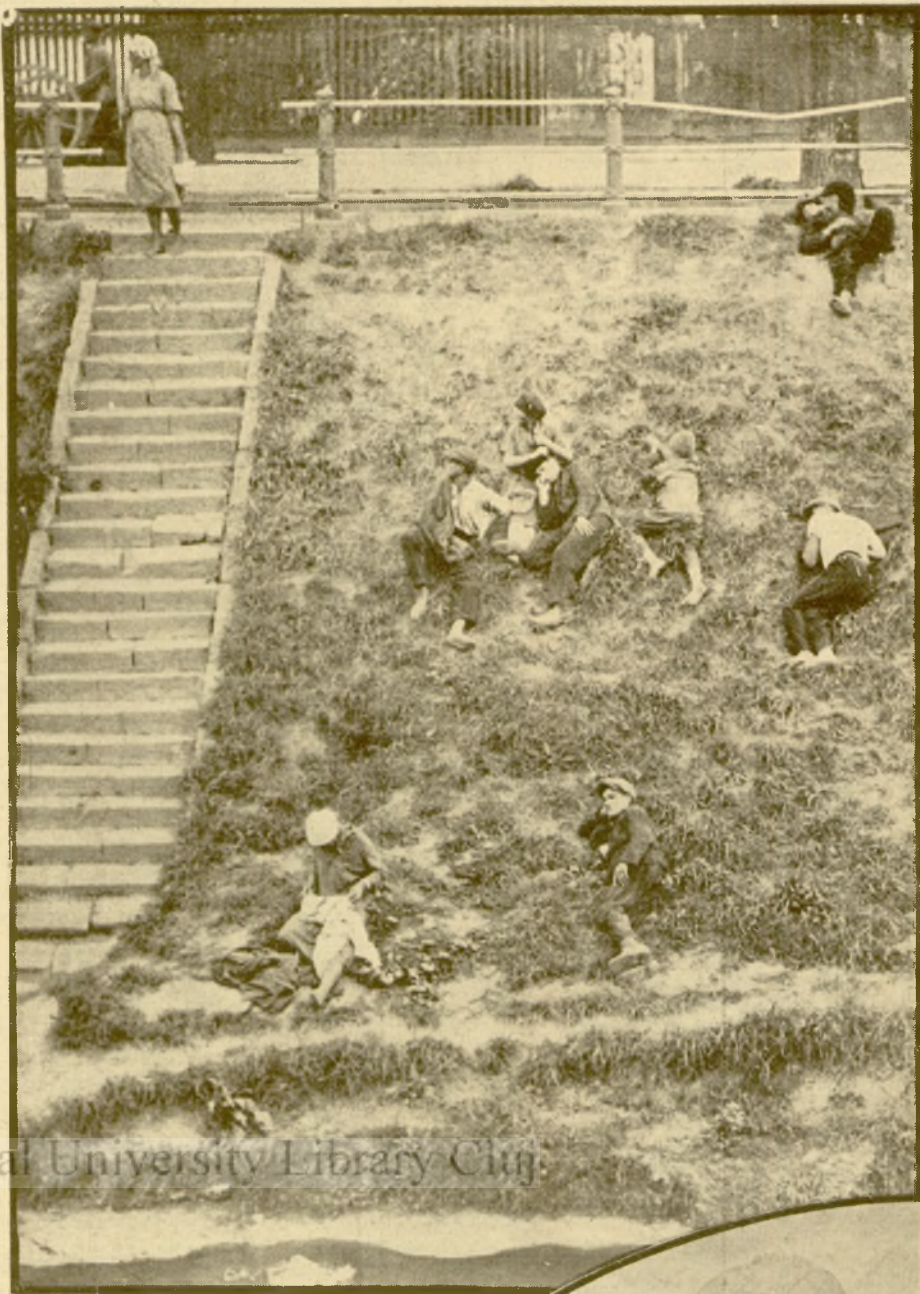
În cabina comisarului de serviciu sună telefonul. Un subcomisar periferic cere autorizația să expedieze cadavrul la morgă.

El explică cum pe mal, ceva mai sus, se găsiseră hainele înecatului, cu o hârtie de 100 lei în buzunar și o filă pe care scria:

„Mă sinucid. Să se distribuie acești bani acelor cari vor avea grije de cadavrul meu”.

Nici o semnătură.

— Il timitem la morgă?

Sus: Vagabonzi în repaos pe cheul gârlei; dr.: un copil părăsit în stradă.

— „Cum îl chiamă?”
— „N'a lăsat nici un act de identitate. Ia butoniera hainei s'a găsit însă panglica unei decorații rusești”.

Încă un nobil rus în mizerie, care s'a sinucis. Poate un general, sau un mare duce din armata țarului.

Pikpokeții bucureșteni: În timp ce doamna dă cismarului un pantof la dres, un vagabond îi smulge poșeta și dispăre cu ea.

„O încercare s'a produs într-o cârciumă în cartierul Ducești. Mai mulți indivizi au fost răniți. Poliția a făcut o rază în cartier”.

De unde a pornit primul foc de revolver, nu se știe. Toți mardeiașii din cârciumă se ridicară în picioare, cu mâinile pe plăselele bricegelor din buzunar. Femeile alergară spre ușe. Cântărețul din armonică scuipă restul de țigare pe care-l morfolia în gură și puse armonica lângă el, pe podele. Patronul lăsă sticla din mână sări la tejghea și închise cu cheia sertarul unde ținea banii. Băiatul din prăvălie se ascunse după tejghea. Șase oameni se încâieraseră în cârciumă, ridicând scaune, răsturnând mese. Un glonte înstelă o oglindă. Patronul făcu un semn din cap spre nevastă-sa; aceasta se strecură afară din cârciumă și reveni îndată cu un gardist. Fiure disperate chemară gardistii din posturile vecine. Din stradă se auzi sgomot de geamuri sparte, gardistii apărură în cadrul ușilor. Ca prin minune cârciuma s'a golit de clienți. Din cei șase bătauși, au fost prinși numai doi. Într'un colț, o fată cu umerii înguști, singură, îmbrăcată cu o rochie de mătase artificială, plânge pe tăcute cu șapca unui bărbat în mână. Într-o stradă vecină un mardeiaș trage foc după foc, fără să se

Palatul de Justiție, penultima haltă a delicvenților

fără guler. Omul care sângeră cu capul gol, poate acel care și-a uitat șapca în mâinile fetei din cârciumă, ridică din umeri disprețuitor.

— „Ah! Femeile!” și trimite prin strungăreață o salivă pe peretele din față.

Un altul foarte tânăr, tremură de frică și plânge cu capul între umeri. O femeie beată începe să urle.

— „Tăcere!” strigă un agent, deschizând ușa cu o lovitură de picior.

„Un copil pierdut a fost găsit de gardistul seria 1473”.

„Două automobile s'au ciocnit pe Calea Moșilor. Un mor și trei răniți”.

„D-ra Z. a încercat ieri să se sinucidă, luând opt pastile de veronal. Cauza, certuri familiare”.

A fost o dramă scurtă, o invitație la un cinema făgăduinți deșarte, o noapte petrecută împreună. A doua zi s'a întors acasă, s'a oprit în prag, ezitând. Mama ei plângea; plânse toată noaptea. Tatăl ei o căutase până în zori. Într-o clipă au înțeles. Prima impulsie de bucurie că o revăd, se transformă în furie și tatăl se repezi la ea cu pumnii ridicăți.

O banală încercare de sinucidere ca atâtea altele, a fost finalul acestei drame.

„Un incendiu a izbucnit în magazinul de manufactură din Calea Dobanților. Se crede că focul a fost pus”.

„Un individ a atacat un debit de tutun, pentru a-l devaliza”.

Venise pe seară și patru ceasuri a dat târcoale debitului de tutun din colț. S'a dus la cârciumă, a revenit, a intrat în debit, a cumpărat „două mizeriașe” dar au mai venit și alți clienți și el a ieșit iar în stradă. A trecut de nenumărate ori prin fața debitului de tutun, în care se afla o singură femeie tânără, vânzând țigări. Femeia deschidea din când în când sertarul ca să pună banii ce-i primia dela clienți. Noaptea târziu clienții se răriră. Vagabondul, un tânăr blond, destul de corect îmbrăcat, își făcu curaj și intră. Femeia își făcea socotelile, numărând banii. Vagabondul se apropie, repezi un pumn în fruntea femeii și întinse mâinile spre bani. Femeia se îndoi brusc sub lovitura primită, se clătină o clipă și începu să țipe. Vagabondul descărcă un foc de revolver. Un client intră. Hoțul se năpusti spre ieșire, îl îmbrânci fugi în stradă. Femeia căzuse cu fața pe tejghea, și sângele uda cutiile cu țigări și hârtiile de bancă.

În stradă vagabondul fugia din toate puterile, urmărit de strigătele mulțimei. Incolțit, descărcă în urmăritorii lui două focuri de revolver, dar câțiva șoferi dintr-o stație de taxiuri îi barară drumul și-l prinseseră. Un gardist alergă dând țigănele disperate. Lovit de șoferi cu pumnii în cap, plesnit de palmele lor, linșat, vagabondul plin de sânge, gemea: — „Nu mă omorâți!”

Șoferii râdeau.

„Un bătrân și soția sa s'au spânzurat în cocioaba lor dela marginea Capitalei”.

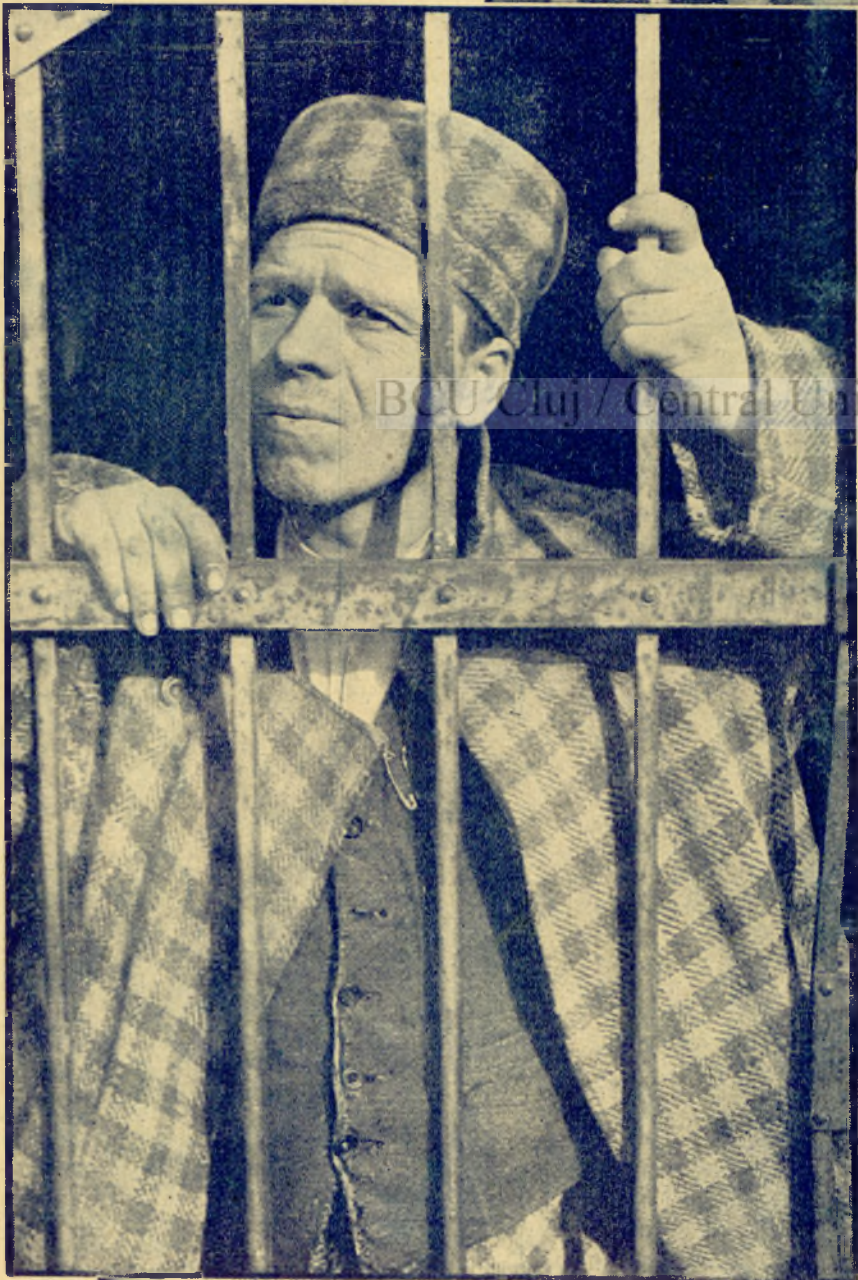
Erau muritori de foame.

În zori în cabina comisarului de serviciu dela prefectura poliției, sosi bine odihnit înlocuitorul acestuia un alt comisar care face serviciul de zi.

— „E ceva nou?”

— „Eh... nimica toată...”

REP.

...final...

grăbească în două umbre ce fug. Urmarea: o rază. Agenții barează ulițele, culeg siluete suspecte, pun cabriolete pe mâinile apașilor:

— „Sus mâinile! Actele de identitate!”

— „Nu mișca! Ce-ai în buzunar? De ce porți la tine un briciu?”

— „Voiam să-l vând! Sunt șomeur.”

Toți spun că sunt șomeuri și poate că mulți din ei sunt. Ei formează marea legiune a crimei; pe ei îi vedem dormind pe malurile Dâmboviței și în grădini publice. Se îmbată în cârciumi și mizeria îi îndeamnă la crimă și furt. La razii se culeg sute din acești indivizi fără rost, cari sunt înghesuiți în secțiile polițienești și în beciuri. Unii își șterg sângele ce le curge pe obraz și adesea se poate vedea printre ei câte un tip în smochink,

ORASBUNARE

INTREAGA Italie vueste de cruda și bizara răsbunare a doi îndrăgostiți. Victima e baroneasa Margherita Duranti, una din cele mai frumoase femei ale Florenței.

Baronul Duranti, posesorul unei averi considerabile, care-i permite să fie proprietarul unei case de filme, rămânea adesea la studio, unde lucra până târziu în noapte. Dar la orice oră s'ar fi înapoiat, baronul trecea mai întâi prin camera soției sale, unde aprinzând lampa, privia o clipă valul mătăsoș și greu al părului ei de abanos ce contrasta în chip minunat cu albul imaculat al pernei.

Pe d-na Duranti n'o supăra de loc faptul că era astfel trezită din somn, pentru că acesta era un omagiu adus frumuseții sale și o dovadă că soțul nu încetase s'o iubească. Dar într-una din nopți, pe când cobora din mașină în fața casei, baronul fu întâmpinat de o servitoare, care tremurând de enervare, îl rugă să nu intre la baroană, dat fiind că aceasta avea o teribilă durere de cap.

— „Cu atât mai mult, trebuie să intru și să văd ce e de făcut”, zise el și imbrâncind servitoarea înlături, alergă în budoarul soției sale.

Frumoasa femeie era în pat și-l întâmpină cu un strigăt de spaimă. Ochii săi larg deschiși, priviau rătăciți, cu o expresie de nebunie, iar nasul era roșu de plâns. Dar ceeace-l surprinse mai mult, era faptul că în locul coșitelor lungi și mătăsoase, prin care foarfeca nu trecuse niciodată și care spre delectarea lui, erau despletite în fiecare seară, văzu o basma de mătase, legată strâns în jurul capului.

În primul moment soțul rămase nedumerit: figura femeii părea acum surprinzător de micșorată, dând impresia unei pisici de Angora, căzută în apă. Pe fața lui apărură o expresie de groază, pe care văzând-o, baroneasa izbucni într'un plâns isteric, strigându-i să stingă lumina.

— „Cum să n'ai migrenă, dacă te-ai strâns în halul ăsta? Scoate-ți basmau de pe cap!” zise el.

Dar nefericita femeie nu consimți s'o facă decât târziu în zori și în locul pletelor lungi și mătăsoase, — pasiunea lui — baronul văzu un craniu aproape gol, din care se vedeau țâșnind ici și colo rătăcite, șuvițe inegale de păr. Priveliștea era lamentabilă, mai mult, era hidoasă.

Tot ce putu scoate de la ea, a fost că doi

bărbați, a căror dragoste o respinsese și față de cari nu se făcuse vinovată de cochetărie, îi întinseseră o cursă, aducând-i această abominabilă insultă.

Baronul decise să întreprindă singur pedepsirea agresorilor și când lupta luă sfârșit prin căderea celor doi bărbați în mâinile poliției florentine, îndrăgostiții făcură o depozitie care diferea pe alocurea de spusele baronei...

Unul este Ralph Dorper, englez actor de cinema, iar celălalt, Hamlet Baucci scenarist italian. Ambii au declarat că apariția baronei a avut asupra lor din prima clipă un efect de fascinație fulgerătoare. Se mărginiră însă s'o adore în taină și dela o respectabilă distanță. Dela un timp însă, Dorper observă că Baucci prindea tot mai mult loc în inima frumoasei și gelozia începu să-l sape. Englezul n'avea posibilitatea să evite acest spectacol, dat fiind că soțul, — fără să bănuiască nimic, — invita pe cei doi bărbați la vilă, spre a se sfătui cu ei, asupra diverselor chestiuni ale studioului și mai ales pentru că-i număra printre prietenii săi intimi.

Dar veni o zi când fericitul Baucci se întunecă la față și începu să umble turbat prin studio. Baroana își strămutase brusc simpatia asupra actorului, care plutia acum în al nouălea cer.

Baucci, hotărât, să încerce a se mângâia cu amintirea trecutului, dar filozofia e un slab mijloc de consolare. Ceeace-l înfuria mai ales, era triumfătoare atitudine a englezului. Scriitorul avu mult de luptat cu sine, spre a rezista valului de violență ce-i formula în minte scene de cruzime ca în vremea Borgilor.

Intr'o zi pe când se afla pe o bancă, în parcul studioului, își văzu rivalul venind singur pe alee. Abătut cum era, nu observă că englezul n'avea de loc aspectul unui îndrăgostit norocos. Când fură față în față, Baucci își ridică ochii asupra lui și spre marea-i mirare, zâmbetul trufaș — ce înfloria dela un timp pe buzele acestuia — dispăruse: actorul se așeză lângă el pe bancă.

— „Unul din noi e de prisos aci!” izbucni italianul.

— „Dă-o încolo de tragedie, că și așa sunt destul de amărât” zise Dorper. „Mi-a jucat și mie exact aceiașă festă.”

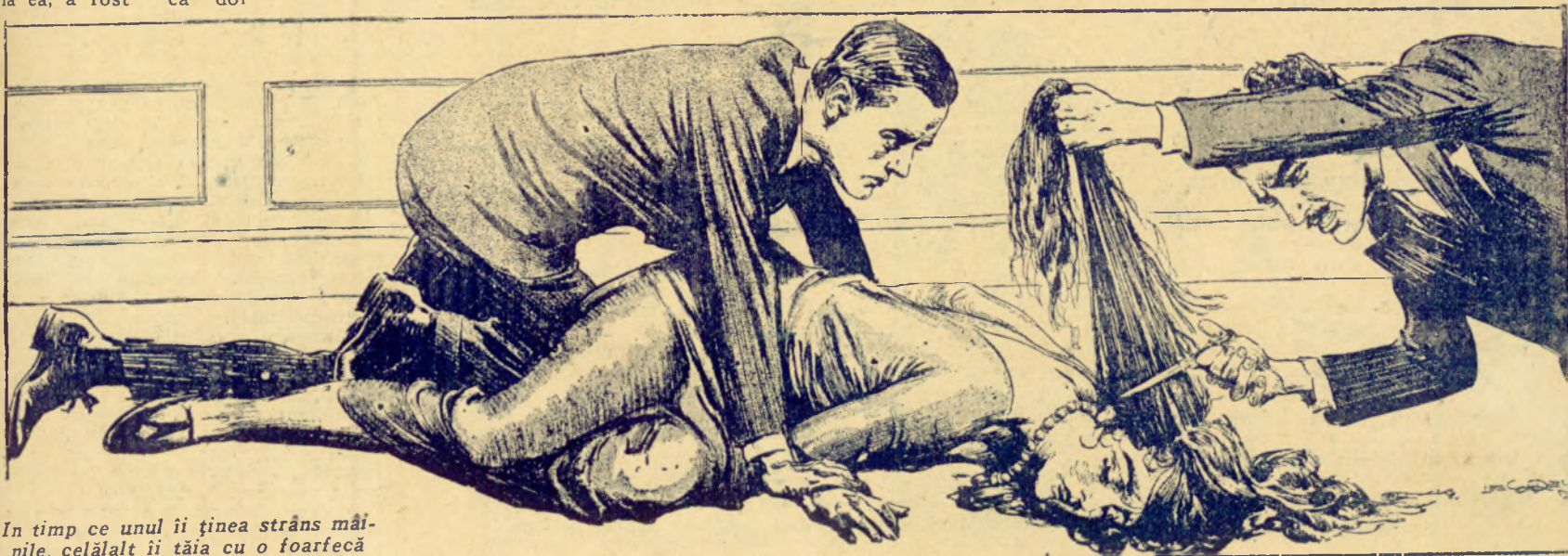
— „Margherita? Margherita mea?”

— „Da, Margherita,

(Continuare în pag. 28)

Victima atentatului, purtându-și podoaba capilară despletită

In timp ce unul îi ținea strâns mâinile, celălalt îi tăia cu o foarfecă părul

NEW TRADATORUL

ROMAN DE FRANZ LARWIN

Asew, un tânăr student din Rostow-Don, după ce delapidază o sumă de bani, pleacă în Germania la studii. Acolo își ia diploma de inginer, pătrunde în cercurile revoluționarilor ruși, pe cari îi trădează, devenind unul din cei mai abili spioni ai poliției ruse.

„...E foarte trist că nu există inițiativă în partidul revoluționar. Totul apăsă pe umerii mei. Totul e neglijat, dacă nu mă ocup eu de el. În fond, și acei cari sunt socotiți drept cei mai bătrâni tovarăși, sunt niște copii. Am fost la Moscova, n'am auzit acolo de cât palavre! Nici un fapt! Toți sunt fricoși, toți tremură...”

Dela Petersburg el plecă spre Geneva. Faptele nedecise ale lui Asew, ajunseră la grotesc. Abia acum începură actele sângeroase pentru tovarășii revoluționari, conduși de Asew, ultimul act se juca în celulele închisorilor din stepele Siberiei.

El refăcu toată organizația: despărți partida de luptă de asociația revoluționară propriu zisă și opri atentatele cu revolverul, căci — susținea el — acestea erau cele mai periculoase și mai lesne de descoperit.

Asew era foarte admirat la Geneva. Programul lui de lucru era indeplinit conștiincios, punct cu punct:

1. Bombe în loc de revolver.
2. Atentatele se organizează numai de asociația de luptă.

3. Organizațiile de luptă nu trebuie să fie legate între ele. Toate fiarele separate ale acestui partid, trebuiau să se întâlnească în mâinile lui Asew.

Nimeni nu se gândia să-l contrazică, mai ales când spunea într-una din sedințele lor:

„Partidele nu trebuie să lucreze împreună, căci fiecare din ele au printre tovarăși și agenți secreți foarte pricepuți”.

Cine nu știa acest lucru până atunci, rămase înmărmurit. Tovarăși credincioși ai revoluționarilor erau în fața unei mari enigme:

— „Cum?” se întreba ei agenți secreți printre tovarășii noștri?”

Tot ce tovarășii lui ezitau să spună cu voce tare, Asew spunea în discursurile sale. Se poate spune că el apuca taurul de coarne.

De-acum încolo, teroriștii aveau la dispoziție din partea organizației de război, tot ce le putea servi la înlăturarea vreunui atentat.

Bombele le primiau numai înainte

Marele Duce Sergiu al Rusiei

cu o oră de atentat. Li se înlesnise scoaterea de pașapoarte false, li se indicau locuințele unde nu puteau fi găsiți lesne — și toate acestea îi conveniau de minune lui Asew. Până acum îi trebuise multă muncă, ca să afle locul precis al miezului organizației social revoluționare, chiar poliția era foarte îngrijorată, în timpul când Asew urmărea partidul terorist. În felul cum organizase acum Asew toată mișcarea revoluționară, atentatul era cu totul separat de ceilalți tovarăși ai săi, astfel că nu putea ști ce se petrece în jurul lui și nici nu se

putea baza pe rude, prieteni sau tovarăși. Toți deveniseră, inconștient, armele lui Asew. Noul fel de organizare a lui Asew ajută foarte mult, căci cei cari erau prinși ca făptuitori ai atentatelor, erau singurii condamnați și nici o pedeapsă nu se mai revărsa asupra altor tovarăși.

Când Asew părăsi Geneva, avea în mână toate firele organizațiilor revoluționare ruse.

După munca depusă la Geneva, trădătorul își luă un mic concediu pentru un voiaj de plăcere. Hoteluri bune, femei frumoase, care petrec bucurios cu un om cu buzunarele doldora de bani, localurile de noapte elegante, în care spunea șampania în valuri, toate acestea atrăgeau extraordinar pe Asew.

El plecase să se repazeze, pentru timpul agitat ce urma să vină.

V

LA ȚINTA

Apoi începu epoca de glorie a lui Asew!

Trădătorul trebui mai întâi să demonstreze tovarășilor, că partidul nu suferia deloc prin pierderea lui Gerschuni; că, din contra, acum avea să înflorească și să prospereze sub conducerea lui Asew, care i-a strâns pe toți la un loc.

După toate aceste isprăvi, Asew trebuia să se impună și să-și arate puterile, mai ales să înlăture vreo bănuială în privința înlăturării lui Gerschuni.

Încă în August 1903 începuseră preparativele pentru înlăturarea ministrului Plehwe. În acel timp Asew era membru al partidului social revoluționar, nu era însă conducătorul lui. Tot atunci se cunoscuse și cu Sawinkow, fericitul înlăturător al atentatului reușit. Sawinkow, venise în Elveția fugind din Wologda și împreună cu vreo câțiva tovarăși, se stabili foarte departe de colonia rusă, ca să nu atragă atenția poliției asupra lui.

Într-o seară, în timp ce Sawinkow sta în camera sa, se deschise ușa și

un om voinic intră, spunând fără multă introducere:

— „Mi s'a spus că vrei să lucrezi ca terorist pentru partidul revoluționar... Dece tocmai ca terorist?”

Sawinkow declară că el socoteșteuciderea lui Plehwe, drept cea mai importantă datorie a mișcării revoluționare. Cam adormit, vizitatorul nocturn îi ascultă teoriile intrerupându-l numai din când în când, cu întrebări inteligente.

După un timp omul îl părăsi. Aceasta nu era altul decât Asew, care ghici că Sawinkow era omul care s'ar preta la lucruri mari. Dânsul mai veni de vreo câteva ori, discută cu Sawinkow, însă nu desvălu planurile pentru viitor ale partidului. La ultima vizită îi spuse:

— „E vremea să pleci în Rusia. Să te adăpostești într'un orașel mic. ...Dar trebuie să fi atent, să nu te mărească cineva.

El nu vorbi nimic despre atentat, nimic despre planurile partidului. Aceasta era procedura lui Asew; nimeni nu putea ghici ce va urma în zilele următoare, ba mai mult, nimeni nu putea sesiza ce se va întâmpla în următoarele 24 de ore.

Două săptămâni mai târziu, Asew veni din nou cu Sawinkow la Geneva. De data aceasta, Sawinkow primi instrucțiuni, însă cu totul diferite de cele de până acum. Asew îi ordonă să-și travestească tovarășii în birjari, vânzători de ziare, boccegi și ca aceștia amestecați cu ceilalți de teapalor, să spioneze și să afle felul de viață a lui Plehwe.

La despărțire, Asew rămase gânditor un moment, apoi spuse:

— „Dacă nu va interveni vreo provocare, atunci Plehwe va fi înlăturat”. Și asta a fost totul.

Și-au dat loc de întâlnire la Berlin, la cafeneaua Bauer. Sawinkow și-a mai adus un prieten, un anume Kaljajew, un om pe care dânsul îl considera prieten devotat și om foarte activ. Kaljajew, un pungaș, vorbește mult; în cursul discuției, aceasta roagă pe Asew să-i dea voie să ia parte la atentatul contra lui Plehwe, Asew ascultă plictisit. Însfârșit, amuțit de lipsa de interes pe care Asew o lăsa să se întrevadă, tăcu. Asew spuse:

— „Acum nu avem nevoie de oameni. Pleacă la Geneva. Poate că te vom chema mai târziu”.

Prietenul lui Sawinkow se simți jignit și începu să se plimbe agitat încoace și încolo, pe sub stejarii bătrâni ce adumbreau boulevardul, pe care se afla cafeneaua. Sawinkow întrebă:

— „Nu v'a plăcut prietenul meu?”

Asew se gândi vreo câțva timp.

— „Hm, da... e un tip caraghios... Îl cunoști bine?”

Astfel se comporta Asew cu teroriștii. Ei nu trebuiau să bănuie că Asew le simțea nevoia, ci să socotească ca onoare și bunăvoință din partea lui, că ! aleg să lucreze pentru el. Și numai acestui fel de a proceda, datorită Asew succesul lui de mai târziu.

Sawinkow plecă spre Rusia. Asew îl anunță că-l va urma cât de curând. După instrucțiunile date de șef, teroriștul organiza serviciul de spionaj pentru cunoașterea vieții intime a lui Plehwe. Timp de luni de zile Sawinkow nu mai primi nici un ordin. În cele din urmă află că Asew călătoria prin străinătate, preocupat de aprovizionarea depozitelor cu explozibile.

Să lucreze fără să primească sfaturi dela altcineva, toți să depindă de el, care din umbră conduce toată mișcarea, aceasta era calea de predicție pe care o urma Asew.

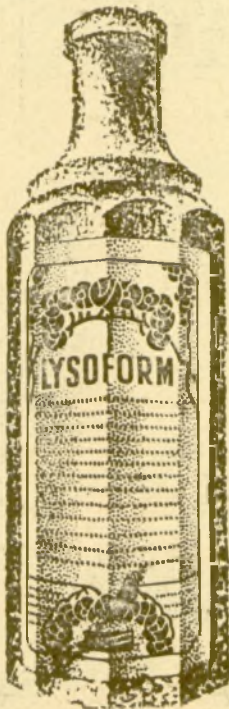
În cele din urmă, Sawinkow ne mai primind nici un ordin, se interesă la un prieten a lui Asew, un jurnalist,

Iată flaconul LYSOFORM

*Acest renumit
desinfectant nu se
vinde vărsat*

LYSOFORM este denumirea unui desinfectant specific și brevetat. Numai acei, cari posedă autorizația de fabricare, sunt îndreptățiți să-l prepare.

Acest faimos produs întrebuințat în toată lumea, se vinde numai în flacoane sigilate de culoare verde închis.

Toate produsele vândute vărsate sub numele de Lysoform sunt suspecte.

A cumpăra imitația unui preparat, când cineva necesită un desinfectant, al cărui rol este de a omorâ germeii, este o adevărată nesocotință. Când cumpărați Lysoform, insistați asupra flacoanelor sigilate de culoare verde închis.

Lysoform

de noua adresă a șefului lui. Dar nici acesta nu știa nimic. Sawinkow începu să fie îngrijorat. Pașaportul său nu era în regulă și afară de aceasta se afla în biroul hotelului în care locuia, astfel că poliția îl putea înhăța ori-când. Și călătoria lui spre Vilna, unde era trimis pentru a îngriji de dinamită, putea atrage atenția agenților poliției. Era cuprins de o teamă sfâșietoare... Sawinkow era convins că-i urmărit de poliție. Frica aceasta îl îndemnă să plece spre Kiev, căci arestarea lui ar fi complicat mult lucrurile.

Nici în Kiev nu se simți sigur și plecă, mai bine zis, fugi, spre Geneva. Acolo află că Asew s'a reîntors între timp în Rusia și că scrisorile ce i-au fost adresate de către acesta, nu l-au ajuns, din pricina că n'au avut adresa exactă. În cele din urmă se înapoie și se întâlnește cu Asew la Moscova.

Mai trecură încă câteva zile groaznice, zile de așteptare. Asew nu luă imediat contact cu Sawinkow.

Marea Ducesă Serge a Rusiei

Era în Ianuarie.

În cele din urmă, Sawinkow fu primit de Asew. Primele lui cuvinte sunară astfel:

— „Cum ai îndrăsnit să părăsești Petersburgul?”

Șeful era ca de obicei întunecat și în ochii lui mici, subalternul citi reproșuri și observații.

— „N'ai avut dreptul să pleci. Datoria dumitale era să mă aștepti pe mine și să-l observi pe Plehwe. În definitiv ce-ai făcut dumneata și care din ordinele mele le-ai executat?”

Sawinkow îi dădu raportul activității sale la Petersburg, la care Asew adăugă:

— „Asta e încă prea puțin! Mult prea puțin! Întoarce-te imediat la Petersburg!”

Între timp se strânsese la Petersburg toată banda care era însărcinată cu supravegherea lui Plehwe. Toți acei însărcinați cu spionarea mișcărilor lui Plehwe, urmau să se întâlnească la un bal mascat al clubului negustoresc. Sawinkow evita să se întâlnească cu tovarășii săi revoluționari, în case particulare; el îi convoca în locuri publice: la băi, serate și în foayere de teatru. Pe cât de îndrăzneț erau planurile sale, pe atât era organizația de precauție. Aceasta era ceva nou, căci în majoritatea cazurilor, teroriștii erau arestați în timpul când se consfătuiau în locuințe particulare.

Gruparea voia să infăptuiască cât mai repede atentatul. Asew se împotriva: el spunea că au prea puțină siguranță și nu știa încă precis felul cum urma să-și împărtășcă victima vremea. Plimbarea de care ei ar fi avut nevoie nu era încă fixată și atentatorii aveau toate șansele să fie prinși.

În cele din urmă cedă și Asew. În ziua de 18 Martie 1904 teroriștii se întruniră la Petersburg. Asew plecă în provincie.

Nimeni nu mai știa nimic de el. La un moment dat tovarășii avură impresia că a fost arestat pe undeva, prin provincie. Organizația regreta mult pe omul ei cel mai bun, pe conducătorul ei.

La 29 Martie Asew se întâlni în tren cu unul din tovarășii, care-l povesti tot ce se petrecuse în organizație în lipsa lui. Opt zile mai târziu Asew se afla la Kiev, unde intră neanunțat în locuința unuia din tovarășii, care părăsise Petersburgul, ca să-și păzească pielea și îi strigă:

— „Dece nu te afli în Petersburg? Cum îndrăznești să iei deciziile organizației de luptă, pe răspunderea dumitale?”

Tovarășul se scuză, spunând că n'au avut dela cine lua instrucțiuni și că forțele organizației sunt cam slabe.

— „Cum?” sberă Asew. „N'avem destulă putere să-l distrugem pe Plehwe? Pentru că tovarășul Pokotilov a sburat în aer cu bomba sa? Asta nu-i încă nimic. Noi trebuie să fim pregătiți pentru orice nenorocire. Și voi trebuie să vă așteptați de a muri până la unul, dacă va fi nevoie. Nu înțeleg ce v'a făcut să vă zăpăciți până într-atât? Când ni se vor termina oamnenii pe care-i avem acum, vom găsi alții. Când nu mai avem dinamită, trebuie să ne procurăm. Ceeace însă nu trebuie să se întâmple, este să nu pierdem nici o ocazie de a ne pune planurile în aplicare. Cine vreți să-l executați pe Plehwe, dacă nu noi?”

Deciziile lui Asew nu cunoșteau ripostă. Sosise momentul să distrugă și

cea mai mică încredere ce mai aveau unul din tovarășii, în conducerea lui Gerschuni. Renumele organizației de luptă, felul cum era privit Asew în această organizație era acum în joc.

Pentru prima oară urmau să-l vadă tovarășii pe Asew la lucru. Conducătorul teroriștilor trebuia să le arate ce înseamnă să fi terorist.

PLEHWE INLATURAT

Pkotilov s'a nenorocit la prepararea bombelor; a fost însă înlocuit cu chimistul Schweitzer. El îi dădu adresa unui inginer tovarăș de partid și cu ajutorul acestuia, chimistul avea posibilitatea să lucreze în laboratorul unei farmacie și să producă 3 kilograme de dinamită. Autorizația oficială pentru procurarea materialului necesar, e falsificată de Asew. Bineînțeles că la fabricarea dinamitei, au mai întâmpinat diferite neplăceri. Gelatina murdară și amestecată cu alte substanțe explozibile, se aprinse și numai datorită curajului lui Schweitzer, nu sări în aer tot laboratorul. În luna Iunie predece dinamita direcției partidului, la Petersburg.

Între timp teroriștii începură să țină ședințe mai lungi. Locul acestor întruniri era la Kiev. Loviturii ce se pregătea, se asociase și Dora Brilliant, și ea de multă vreme membră a partidului terorist. Asew însă credea că e mai bine să se țină aceste ședințe la Charkow, pentru mai multă siguranță, și pleacă și dânsul acolo, ca să ia parte la ele.

Toate planurile pentru atentatul contra lui Plehwe fură nimicite și organizate din nou. După a doua încercare nereușită de asasinat, teroriștii erau disperați. Toți și-au lăsat baltă

însărcinările ce li s'au dat: birjarii și-au vândut caii și trăsurile, vânzătorii de ziare și boccegi și-au desfăcut prăvăliile, toți au părăsit Petersburgul, fără să-și mai dea osteneala să isbutească.

Teroriștii se întruniau acum în grădina universității din Charkow sub conducerea lui Asew. Șeful avea acum un plan nou:

Sawinkow să se mute cu Dora Brilliant, pe care o va da drept soția lui, într-o locuință elegantă din Petersburg, să-l angajeze pe teroristul Sasonow ca servitor și pe vechea revoluționară Iwanowskaja ca bucătăreasă. Acestui grup i se vor mai atașa următorii tovarășii: Maciejewski, Dulebow, care a omorât încă pe timpul lui Gerschuni, pe guvernatorul Ufei și Kaljajew, omul pe care-l tratase cam de sus Asew, la Berlin. Deghizați ca negustori de tutun și birjari, trebuiau să afle exacta împărțire a timpului lui Plehwe.

După sfaturile lui Asew, Sawinkow închirie o locuință elegantă în strada Shukowski, la o familie germană. Sawinkow se recomandă drept un englez bogat, iar presupusa sa soție, Dora Brilliant ca fostă cântăreață. Asew le indicase felul cum aveau să se comporte până în cele mai mici amănunte. Iwanowskaja trebuia să se imprietenească cu portăreasa, iar servitorul Sasonow, să se intereseze de tot ce se petrece în imobil. Dimineața, poștarul urma să aducă o mulțime de cataloage străine pentru mașini, căci Sawinkow trecea drept mare reprezentant de mașini străine. Această pereche își schimba zilnic felul de viață și prin bacșișuri mari și bani risipiți, ei știură să câștige stima și dragostea locatariilor. (Va urma)

NUMAI PENTRU UN SCURT
TIMP VI SE OFERĂ ABSOLUT
GRATIS
LA FIECARE CUTIE DE

PUDRĂ COTY
Un flacon de parfum original •
EMERAUDE DE COTY

Veți obține un ten catifelat
întrebuințând pe lângă •
PUDRĂ COTY
minunata
CREMA COTY

BORCANUL ORIGINAL • LEI 130
TUBUL MARE " 85
TUBUL MIC " 35

O PUDRĂ BUNĂ

asigură
UN TEN FRUMOS
preferați

PUDRA D'ARGY

ONDULAȚIUNI PERMANENTE
CU NOUL APARAT FACIL

FRIZERIA I. BEER

MOȘILOR, 53 TELEFON 3811

**Dinții falsi sunt o mare invenție!
Dar păstrați pe ai D-voastră cât de mult puteți...**

Umanitatea are motive serioase să se teamă de pyorrhea.

Multe persoane cari ar fi putut să evite pierderea dinților lor, își dau astăzi seama și se simt rău și neconfortabil cu dinți falși. Pyorrhea care se ivește la patru oameni din cinci trecuți de vârsta de 40 de ani, vă poate răpi dinții și ataca chiar sănătatea dv., dacă îi permiteți să se desvolte.

Primele simptome sunt gingiile slabe, care sângerează ușor când le periați. Progresând, gingiile devin moi, până când dinții slăbesc la rădăcină și cad, sau trebuie să fie extrași.

Pentru a ne asigura păstrarea dinților, întărirea gingiilor și sănătatea gurii, întrebuințați dimineața și seara PASTA ȘI SAPUNUL DE DINȚI GELLE FRERES. La farmacii, drogerii și parfumerii.

**„Oh! Eu... dar nu
transpir niciodată”**

EXCLAMAȚIE PERICULOASĂ!

Funcțiune naturală, transpirațiunea este o amenințare veșnică pentru femeile cari, dacă de obicei nu transpiră prea mult, cred că sunt cruțate de această neplăcere. Singurul Odorono vă oferă mijlocul de a preveni orice fel de sudoare excesivă și de a scăpa de mirosul neplăcut al transpirațiunii. Întrebarea regulată a acestui preparat vă va permite să păstrați întotdeauna în buie stare și nevătămate rochia și corsajul Dv.

ODO RONO

VERITABILUL PRODUS
AMERICAN!

este un preparat ideal și cu renume mondial și nu trebuie să lipsească din budoarul femeii elegante.

NOTA, ODORONO conține transpirațiunii se găsește în comerț în două nărimi de flacoane: în flacoane de mărime obișnuită și în flacoane duble, având însoțită cantitate a celor obișnuite. De vânzare la farmacii, drogerii și parfumerii. Unde nu se găsește adresați-vă la Reprezentanța Generală pentru România: PARFUMERIA ELITEI, București I, cal. Victoriei Nr. 39.

DISCUTAȚIA PĂINEA **HERDAN** CEA MAI BUNĂ

Răsbunarea (Urmare din pag. 25)

numai că nu mai e nici a mea nici a ta. M'a expediat și pe mine exact ca și pe tine și fără nici un motiv... Ei! — oftă el — „rămânem cu o amintire frumoasă, care tot valorează mai mult decât nimic!”

— „Pfui!” zise italianul. „Asta e filozofie și filozofia a fost scrisă de bătrâni; e bună deci pentru bătrâni, dar nu face pentru oameni în ale căror vine, sângele curge cald încă. Femeia asta ne-a ruinat viețile.”

În timp ce vorbeau, ura lor se transformă într-o simpatie reciprocă.

Imaginea femeii care le sdrobise inimile, continua să-i obsedeze. Încercară s'o alunge spunându-și că acel minunat păr care-i fermecase, avea să devină cenușiu și că fața pe care o încadra, avea să se sbârcească. Dacă ar fi reușit să și-o închipuie astfel, s'ar fi vindecat.

Din nefericire însă, chipul ei de-acum îi urmărea neîncetat clipă cu clipă.

Atunci unul din ei avu o idee ingenioasă:

Dacă ar fi reușit să-i răpească acele fascinante plete și s'o vadă așa cum ar fi arătat aproape cheală, farmecul s'ar fi destrămat cu siguranță și spiritele lor s'ar fi reechilibrat. Cât pentru baroană asta ar fi fost — după ei — o binemeritată pedeapsă.

Pe de altă parte, baroana susține că ar fi arătat multă amabilitate celor doi prieteni ai sofului ei, până în clipa când Baucci i-a revelat pasiunea sa, silind-o să-i respingă avansurile și să-și schimbe atitudinea... Apoi, spre marea ei plictiseală, Dorper se comportă exact în același mod. Nu bănuise că cei doi ar fi fost capabili de un act atât de disperat și când după respingerea lui Dorper, Baucci îi ceru o ultimă întâlnire, nu întrevăzuse eventualitatea unei curse.

O implorase — spune ea — să vie la el acasă unde avea să se întâlnească cu mătușa și logodnica lui. Dacă reușia să convingă femeile că nu fusese nimic între el și ea, și-ar fi redobândit logodnica și totul ar fi fost iar bine.

Altfel nu-i mai rămânea decât să-și ia viața.

După cum conveniseră, se duse la el acasă, la orele 7 seara. Îl găsi așteptând-o, el însuși îi deschise ușa. Simți însă pe dată că lucrurile nu erau chiar atât de simple pe cât încerca el s'o facă să creadă. Nu văzu nici urmă de mamă iar apartamentul avea aerul unei locuințe de holtei. Tânărul o conduse într'un salonaș slab luminat, unde nici n'apucă să se așeze bine că lampa se stinse.

Speriată, baroana sări în picioare, gata să se apere sau să fugă, dar lampa se reaprinse, după câteva clipe.

În cameră apăruse o a treia persoană: Ralph Dorper, celălalt îndrăgostit.

Ca oameni ai ecranului, aranjaseră răsbunarea cu adecuatele efecte de lumină și mister. Baroana văzu în mâna lui Dorper un obiect lung și strălucitor care-i păru în primul moment un pumnal dar care mai apoi se dovedea a fi o pereche de foarfeci.

Dându-și seama că se afla într-o cursă, începu să strige după ajutor.

Imediat apărură trei femei: o bătrână și două tinere fete, care năvăliră în încăpere, dar nu ca îngeri salvatori, ci ca trei furii, blestemând-o și învinuind-o că ar fi răpit logodnicul uneia din ele și ar fi sedus pe vărul celorlalte două. Copleșită de groază și de uimire, baroana leșină.

Când își reveni în simțiri, zăcea întinsă tot pe covorul unde căzuse;

Dorper înarmat cu o foarfecă mare, era aplecat asupra ei și tăia ultimele şuvițe din părul ce-i încadraseră atât de falnic chipul, cu câteva clipe mai devreme. Cele trei furii dispăruseră, dar Baucci ținându-i mâinile, o privia cu o expresie de satisfacție diabolică.

Odată lucrul terminat, cei doi bărbați o îmbrănciră în stradă și biata femeie luă drumul casei, cu pălăria bălăbănindu-i-se pe cap ca un coș gol.

Era acum rândul baronului să intre în acțiune. Astfel, spre a pedepsi batjocura adusă soției sale, închiuse pe cei doi delincvenți într-o odaie și ajutat de câțiva prieteni îi bătu crunt, până în clipa când strigătele lor atrase poliția.

Cei doi îndrăgostiți sunt acum închiși și vor fi judecați pentru maltratarea și secestrarea ilegală a baroanei. Cercurile italiene așteaptă curioase rezultatul acestui proces ciudat.

Coriolan Bărbat

Foarte rar un scriitor își poate asigura dela prima sa lucrare, un loc în arena beletristică. Un exemplar rar și e cazul lui Coriolan Bărbat.

Debutează la douăzeci și cinci de ani cu un volum de nuvele și schițe intitulat „Flori de Primăvară” și reușește din prima dată să-și asigure sufragile publicului și ale lumii literare.

În 1929 apare al doilea volum de nuvele și schițe, sub titlul „Anny” marcând hotărât stadiul de definitivă consacrare.

Scrierile lui Coriolan Bărbat sunt caracterizate printr-o fină pătrundere psihologică, susținută de o gingașie suflătoare spontană, mlădioasă lipsită de vulgaritatea plată a atitudinii emfatică.

Stilul, curgător, îngrijit, sobru, adaugă calitative prețioase expunerii, brodate, pe un substrat de gândire iscoditoare, de fină ironie și largi orizonturi umanitare.

Înrudit prin simțire cu lumea celor desiluzionați, reușește printr-o bogată paletă de expresii să evoace nuanțe în fluctuațiunile suferinței ale unei lumi ignorate și lipsite de bucuria vieții.

Tânărul scriitor clujean nu și-a restrâns activitatea însă numai la domeniul nuvelistici, ci s'a manifestat și în ziaristică, dând dovadă de conștiințiozitate și de o matură pregătire, în chestiunile pe care le atacă.

Calitățile pozitive pe care le posedă, ne dau convingerea unei realități, merit să cucerească toate treptele spinoasei cariere de scriitor și publicist.

Lectura ideală pentru vilegiatură este celebrul roman social al lui Upton Sinclair.

PETROLUL

Icoana realității americane contemporane.

Cartea a apărut într-o excelentă traducere românească autorizată, din partea d-lui dr. A. Mibashan.

2 volume 700 pagini, 170 lei

In vechiul Egipt

Fresca reprezintă pe zeul Horus, cu capul luminat de discul soarelui

BCU Cluj / Central University Library Cluj

PROFESORUL Maspero distinsul egiptolog a scris că zeii vechiului Egipt erau atât de numeroși, încât deabia mai era loc pentru muritori pe pământ.

În afară de zeitățile identificate cu soarele, luna, planetele, unele stele, cu însuș cerul, mai erau zeități care veghiau asupra diverselor faze ale vieții umane. Există un nume zeu sau zeiță, pentru fiecare zi a săptămânii și pentru fiecare oră a zilei.

La nașterea unui copil egiptean, zeița Mashkonit, venia în ajutorul mamei; la căpătâiul ei, sta Raninit, care îngrijea de hrana copilului și de botezul lui. Amet era zeul stomacului și al intestinului gros; Hapi avea grija intestinelor mici; Tuatmuff îi proteja inima și plămânii, în timp ce Qabhsenuf supraveghea sănătatea ficatului și a fierii. Anticul egiptean n'avea nici o clipă de reală singurătate; se găsea totdeauna un zeu sau o zeiță, care să vegheze lângă el oriunde, în fiecare clipă a nopții și a zilei.

Mulți s'au întrebat de ce Cleopatra a ales tocmai mușcătura aspidului. Mușcătura acestei reptile nu provoacă o moarte fără suferințe, după cum au pretins unii. Din contra, acest venin produce chinuri de o atrocitate care atinge paroxismul și desfigurează pe otrăvit. De ce a ales această regină lăcomă de plăceri, tocmai o reptilă desigurătoare, spre a-i deschide porțile morții? A făcut-o pentru că faraonii aveau o zeitate ce veghea asupra lor și care se numea Nati. Ei bine, această Nati era simbolizată de o aspidă. Gândul Cleopatrei a fost probabil că trecând prin Nati, zeița-aspidă, în lumea spiritelor, își asigura protecția acesteia. Deși se știe că regina nu prea era religioasă, e stabilit însă faptul că bărbații

Zeița Nut

și femeile revin în momente de nenorocire, la credințele religioase primite în copilărie.

Fiecare district sau provincie își avea zeitățile sale, mai mult sau mai puțin geloase pe celelalte. Dacă un om trăia în Theba, supremul său zeu era Amon și plătia impozite preoților lui Amon. Dacă se muta la Abydos Amon pierdea orice interes pentru el și plătia impozite preoților lui Osiris. Dacă cineva voia să mănânce carne de ied, nu putea s'o facă la Abydos unde capra era sacră, fără să-și atragă grele pedepse. Dar n'avea decât să facă un drum până la Helipolis unde putea mânca atât cât poftea.

Astăzi ne e greu să concepem intimitatea relațiilor dintre zeii Egiptului și credincioșii lor. La Theba, unde patrona zeul Amon, regina era soția sa legitimă, iar copiii ei se presupunea că erau creați cu el.

Zeul mai avea și un imens harem. Cea mai frumoasă fiică din fiecare familie a nobilimei thebane, era dedicată lui și devenia „iubită a lui Amon”. De obicei fata intra în haremul divin la 15 ani, căci în regiunea Nilului fetele devin pubere mai devreme decât în țările nordice. La 25 de ani era socotită prea bătrână, spre a mai plăcea zeului. Dar atât era de mare cinstea funcțiunii sale, încât mai totdeauna găsea un soț bogat.

Credinciosul egiptean nu putea comunica direct cu zeii, ci numai prin intermediul preoților, cari formau adevărate regimente. Fiecare din preoții superiori aveau două ba chiar trei clase de profeți cari-l ajutau, făcând sacrificiile și dând instrucțiuni religioase.

În Biblie, cap. 45 v. 18 Faraonul spune lui Josef: — „Vei avea hogăția pământului”. Tot așa era și cu preoții.

Fiecare egiptean bogat era obligat să lase o parte considerabilă din averea sa zeilor, fie în bani fie în pământuri, iar preoții administrau proprietățile în beneficiul templelor. Poporul plătia impozite fie în bunuri, fie în muncă. Un sfert din viața lor era închinată serviciului templelor. Nimeni n'a cântit vreodată împotriva acestui regim, întrucât toți erau convingși că o făceau pentru fericirea lor.

Nimeni nu făcea un sacrificiu zeilor, fără a le cere ceva. Fiecare rugăciune ce însoțea sacrificiul amintea zeului că era obligat să satisfacă dorința credinciosului, care făcuse ofranda.

Două erau principalele condițiuni pe care trebuia să le îndeplinească un preot: un trup curat și o voce clară. Cum umbla foarte sumar îmbrăcat, era nevoit la cel mai mic contact cu praful să facă o baie completă. Deasemeni își spăla gura de mai multe ori pe zi. Din cauza acestor băi atât de dese, era numit „uibu” adică „cel spălat”, „cel curat”.

Trebuia să aibă o voce clară căci rugăciunile către zei aveau să fie făcute într'un anumit fel, altfel zeii nu le-ar fi ascultat. Rugăciunile trebuiau să fie recitate într'un ritm, în care fiecare ton avea o virtute și era însoțit de gesturi. O notă falsă, o singură discordanță între gest și cuvânt o ezitare sau o stângăcie în săvârșirea ritului și sacrificiul devenia inutil.

În nici o țară a lumii vechi nu s'au bucurat femeile de atâta liber-

Un preot servind ofrande zeilor

tate și de atâtea drepturi, ca în Egipt. Aveau slujbe înalte în templele zeilor și se numiau „hierodule”. Preotesele unuia sau a două din aceste zeițe, trebuiau să facă jurământ de castitate, dar de obicei se întâmpla tocmai invers.

Aveau un zeu pe care cu toții îl urau dar pe care erau obligați să-l veneraze. Acesta era Set, fratele cel rău al lui Osiris, și întrucâtva „Diavolul Egiptean”. Nu i se puteau jertfi decât animale cu blănuri roșii și păsări cu pene roșii.

Toți preoții săi aveau părul roșu și cum printre egipteni, cu greu se găseau roșcovani, preoții lui Set își vopsiau părul într'un aprins roșcat. Acești preoți terorizau intenționat poporul cu scene de furie și probabil de atunci datează credința ce mai circulă încă și astăzi, că omul roșcat e violent și rău.

Reproducem aci o nouă serie de fresce, reprezentând diverse zeiță. În tabloul cel mare vedem pe Isis și pe fiul său „Horus”, cel cu cap de bufniță, adorat în tot Egiptul. Era identificat cu soarele și trecea drept un zeu bun, luptând fără încetare împotriva răului de pe pământ.

Zeița „Nut” era adorată în întregul Egipt, căci era zeița cerului, protectoarea femeii. La Denderah apărea sub forma unei vaci, Hathor; la Sais se numea Neit; la Bubastis, era reprezentată de o pisică în timp ce la Memphis devenia o feroce leoaică, zeița a furtunii și a groazei.

În mituri Nut e reprezentată ca mamă a lui Osiris și astfel atinge suprema demnitate, devenind mama celui mai mare dintre zei.

SĂNĂTATE PRIN

★ DIANA ★
FRANZBRANNTWEIN

Tinerete și frăgezime prin MACK'S KAISER BORAX
Întrebuințați-l zilnic în apa Dv. de spălat. Neîntrecut pentru îngrijirea pielii și a frumuseții

Koprol

PURGATIV IDEAL

DE

CIOCOLATA

LAXATIV PLĂCUT KOPROL

O MINUNATĂ DESCOPERIRE A ȘTIINȚEI

DESTINATĂ FEMEILOR
CE VOR SĂ FIE FRUMOASE
APA DE OBRAZ
"LAURA"

Unica pentru închis porii și curățirea nistrului împreună cu crema LAURA face un ten ideal.

LA TOATE DROGHERIILE ȘI FARMACIILE DIN CAPITALĂ
EN GROS **PARFUMERIA "EXCELSIOR" CAL MOSILOR 78**

INDISCUTABIL PĂINEA HERDAN E CEA MAI BUNĂ

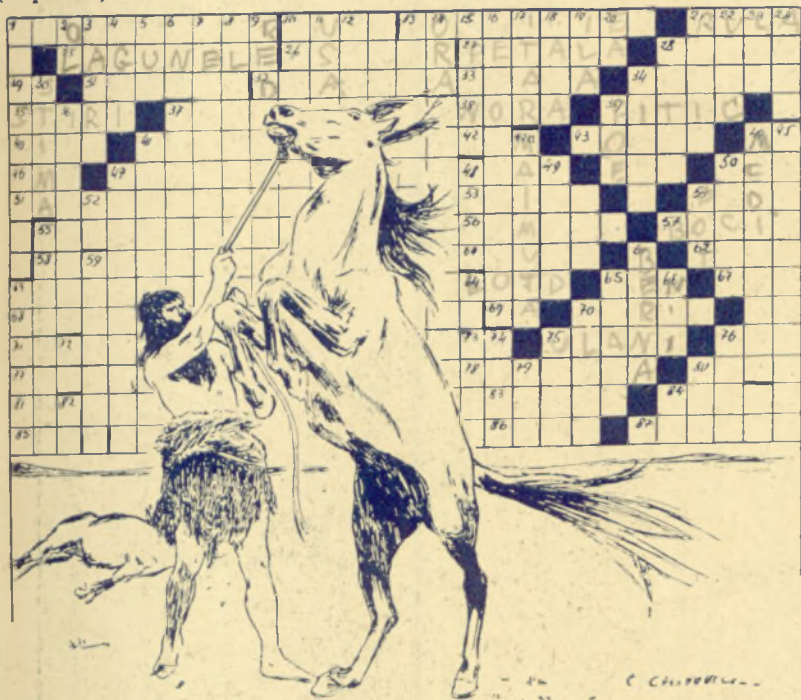
JOCURILE REALITĂȚII

Cuvinte încrucișate

„Omul primitiv“

de E. Kirovici

(10 puncte)

ORIZONTAL: 1) Timpul când pe pământ era o primăvară perpetuă și oamenii trăiau într-o perfectă armonie; 10) Râu în Franța; 13) Doctrină transformistă, după care omul se trage din maimuță; 21) A juca un film; 25) Vechi sate preistorice pe lacuri; 26) Celebru fiziolog, autorul „originei speciilor”; 27) Bot. rățunoasă; 28) Coala de cupoane; 29) Sunt; 31) Animaj de sex feminin; 32) Oază în Siria; 33) Pui de mistreț fără coadă; 34) Starea omului anterioară oricărei civilizații; 35) Vestii; 37) Insulă engleză; 38) Nume feminin; 39) Lili-putan; 40) Conservă; 41) Fără de care nu se poate reuși nimic; 42) Trei litere din „mană”; 43) Obiectul adorației la popoarele primitive; 44) Interjecție; 48) Piatră prețioasă; 50) Conjunție; 51) Științe care tratează despre natură și producțiile sale; 46) Oraș în Europa; 47) Disc circular la mașinile de gătit; 53) Știință; 54) Plantă bulboasă; 55) Fig. femele seducătoare; 56) Amintire; 57) A cânta cântece de jale; 58) De o mie de ori; 60) Nume de femeie; 62) Colonie în Africa; 63) Soldat înarmat cu o armă veche; 64) Om de stat englez; 65) Chiul; 67) Fig. incapabil; 68) Fig. experimentat; 69) Râu în Franța; 70) Piatră fosilă din care oamenii preistorici își făceau arme; 71) Adverb; 73) Articol; 75) Lăncieri germani; 76) Confuz; 77) Sat pitoresc în Muscel; 78) Cianogen combinat cu un corp simplu; 80) A se potrivi; 81) Consumări; 83) Caverne în care au locuit oameni preistorici; 84) Personaj mitologic; 85) Logofăt al Moldovei; 86) Cetate în Siria; 87) Experimentat.

VERTICAL: 1) Luptă pe care o ducem zilnic; 2) Vas; 3) Locuitor din Africa; 4) Pronume; 5) Jumătatea unui fel de proiectil; 6) Pleacă; 7) Personaj mitologic; 8) Muză; 9) Inceput de „redeșteptare”; 10) Munți; 11) Fig. America; 12) Punct de plecare al fiecărei cronologii particulare; 13) Celebru cavalier spaniol (inv.); 14) Măsură de timp; 15) Linie; 16) Gen de confiere care atinge 130 m. înălțime; 17) Haină țărănească; 18) A tăgădui; 19) Ali cu capul în jos; 20) Pronume; 21) Porție; 22) Jghiaab; 23) Pronume; 24) Tară în Asia; 28) Masiv muntos; 30) Respect; 34) Lac în Africa; 36) Prima mișcare care precede gândirea; 37) Voevod al Ardealului; 39) Romancier american; 41) fam. a bate; 42 a) Origina speciei umane după Darwin; 44) Omul pădurilor; 45) Cel ce se ocupă cu știința care tratează viața și funcțiunile organice; 47) Om care a trăit înainte de timpurile istorice; 48) Vale pitorească în Pirinei; 49) Pentil; 50) Urșii și vânătorii rubi de Aurora; 52) Oraș în Caldeia; 54) Sunt capabil; 55) Oraș în Sicilia; 59) Compozitor francez (+ 1871); 61) Oraș în Europa; 63) Ivit; 64) Gust; 65) Bestii; 66) Arbore; 70) Diformă; 72) Limbaj din sudul Frantei; 74) Asociație; 75) Pronume; 76) Stih; 79) Armă veche; 80) Rudă; 82) Interjecție; 84) Prepoziție.

Atențiune

Premiații cât și restul de deslegători din numerele 227 și 228 apar din cauza lipsei de spațiu în revista viitoare.

Poșta jocurilor

Mihail Vasiliu. — De ce să nu mai sperați?... În premiul dv. a fost un mare ghinion. Fiind expediat — la timp, dealtfel — a fost trimis pe o adersă greșită. Venind înapoi, este mai greu ca să fie re-expediat. Dv. trebuie să dați vina pe afurisitul acela de „andrisantul necunoscut“...

Voim lua, totuși, măsurile de rigoare.

Ygor Hamarilov-Tighina. — Din scrisoarea dv. reținem următoarele: „Revista dv. „Rebus“ e adevărata întruchipare a visului meu”, etc...

Vă rugăm deci să ne dați și dovada unei fidele corespondențe între această convingere și felul în care trebuie să vă comportați față de noi!...

Cât privește faptul că n-am editat-o mai dinainte, greșiți afirmându-l. Nu suntem noi cei cari am editat cu mult înainte Albumul „Rebus“?...

După aceasta trebuia să urmeze, în mod natural, și o revistă a jocurilor care să poarte același titlu: *Rebus*! Că niște băieți s'au cam trecut cu firea, rezeșându-se să editeze o revistă „de specialitate”, asta nu înseamnă că piedică atât de neînsemnată ar stânjeni mersul normal al lucrurilor!...

B. Sternberg-Cernăuți. — De obicei, alegerea volumului rămâne la latitudinea noastră. Dacă însă acest volum se află în editura „Adeverul”, îl puteți obține. Dacă nu, vă mulțumiți și cu altul...

Lizette Paul-Craiova. — Cu destulă părere de rău, dar volumele lui Remarque sunt atât de căutate, încât nu garantez că vi-l putem trimite.

Ilie T. Lupița. — Vă admitem, în cel mai rău caz, înaintarea soluțiilor fără cupon. Numai sub numele d-tale, însă!

Duduș Margareta-Arad. — Ați fi având dv. dreptate, dar nu pe d'ăntregul!

Întârzierea aparatului se datorește faptului că ne-ați cam incurcat cu pseudonimul acesta legendar! — Uite ce este: imediat ce citiți aceste rânduri, sacrificați o nouă carte poștală, ca să știm și noi rezultatul ultim. Nu uitați — cel puțin de data aceasta — să vă dați adresa din nou...

Bădescu Const.-R.-Vâlcea. — Se face!

V. Dinu. — Nu vă putem deocîrda înțelege. Revista de față v'a acordat o gratificație, cu care trebuia să vă mulțumiți. Repetați, vă rugăm, gratificație!...

Ioan Breban. — Dv. sunteți Ion Brădeanu?!... Credeți una ca asta? Vă bizuiți, probabil pe extraordinara (!) coincidență între numele dv. de botez...

General Spirescu. — Sunt multe premii cari vin înapoi, din cauza adreselor greșite. Același lucru s'a petrecut și cu nepoata dv. Totuși, în ultimul timp, premiul a fost ridicat de un student, probabil că de fiul d-voastră.

N. I. Rădulescu, prim grefier, Buzău. — Cu tot regretul, vă anunțăm că „Vânătoarea de baltă” a sburat... Nu în coș, ci din cauza abundenței de material.

Vă rugăm, deci, foarte stăruitor, să ne trimiteți din nou. Este suficient numai o simplă schemă...

I. Rășină, farmacist. — Este și al d-voastră acel pseudonim?... Extraordinar!

I. Basileari și E. Sorescu. — Prea simplu! Ocupați-vă mai mult de deslegări, și cu timpul veți produce și lucruri mai bune...

N. B. — În urma numeroaselor cereri, am hotărât ca și primirea soluțiilor să se facă tot bilunar. Deslegătorii vor pune, deci, în același plic soluțiile din două numere destinate concursului.

REBUS

Nouile noastre premii Concursuri bilunare

Deslegările problemelor în numerele 231 și 232 se primesc timp de șase zile dela apariția fiecărui număr, adică până Luni, orele 6 seara.

Deslegările, precum și numele deslegătorilor vor putea fi astfel publicate săptămânal, iar rezultatul tragerii la sorți, de două ori pe lună.

De fiecare tragere se vor acorda următoarele premii, proporțional cu numărul jocurilor deslegate:

PREMIUL I: 1000 lei în numerar;
PREMIUL II-lea: Două aparate de radio cu galenă;

PREMIUL III-lea: 4 volume din operele literare renumite.

N. B. — Deslegările vor fi însoțite de cuponul respectiv, purtând mențiunea: pentru jocuri.

Fiecare categorie va avea șanse egale în categoriile inferioare.

Citiți toți astăzi:

PRIN SÂNGE ȘI GROAZĂ

— Din carnetul unui medic depe frontul de Vest —

de V. SONDERMANN în „LECTURA“

Floarea literaturilor străine

Cupon pentru jocuri

No. 231

Numele și pronumele

Adresa

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. — Director Nic. Constantin.

Redacția și Administrația: str. Const. Mille 7—9—11.

Prețul abonamentelor: Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 anual.

REALITATEA

ilustrată

„MISS UNIVERSE 1931”, a fost proclamată la Galveston, d-ra Nella Duchateau, „Miss Belgia”.
Atelierele „Adeverul”, S. A.